XI. évfolyam, 7. szám.
1955. február 17.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Fényképezés az üzemben

a felszabadulási verseny idején

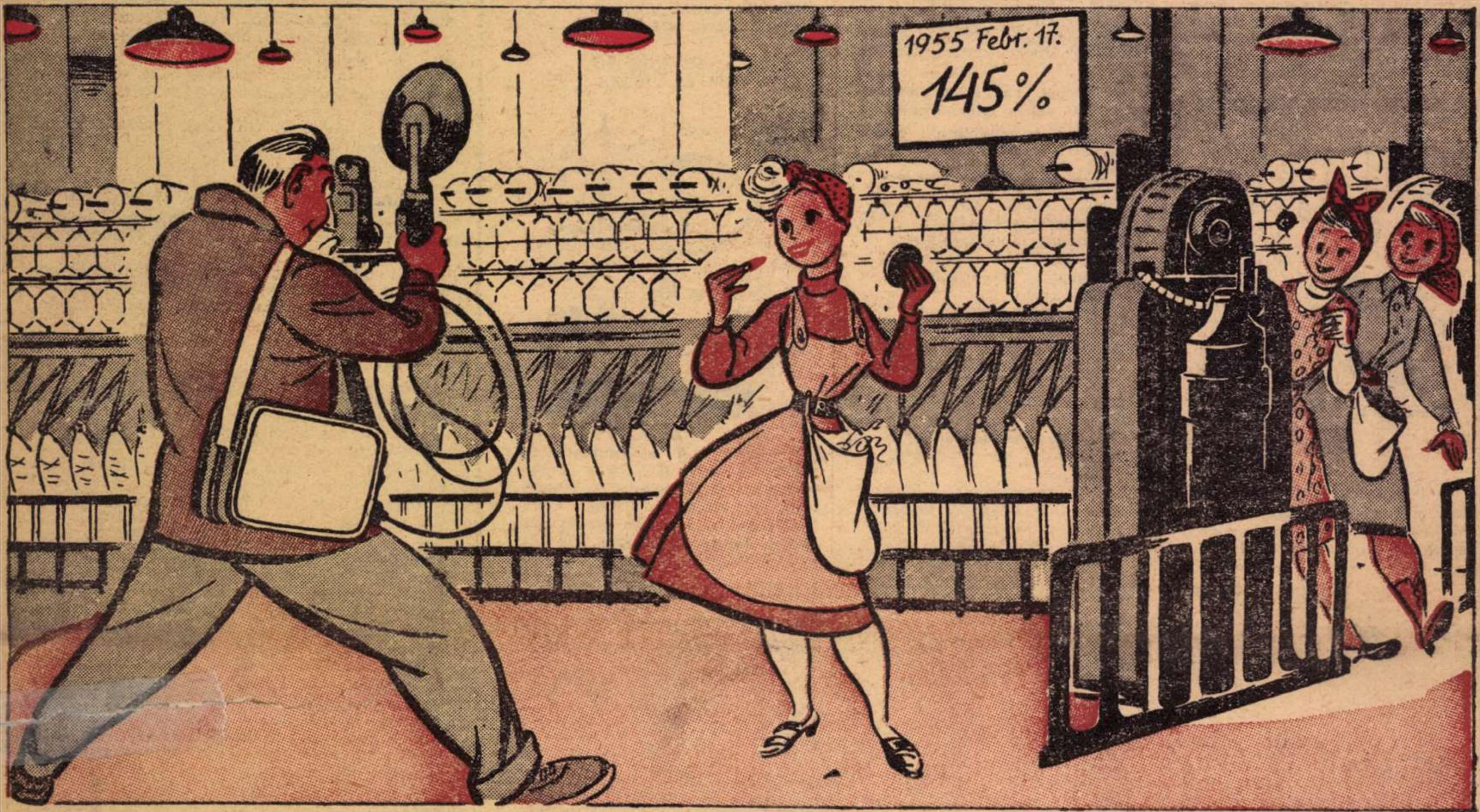
1955 Febr. 17.
145%

– Egy pillanat, kis igazítanivalóm van a rúzzsal…

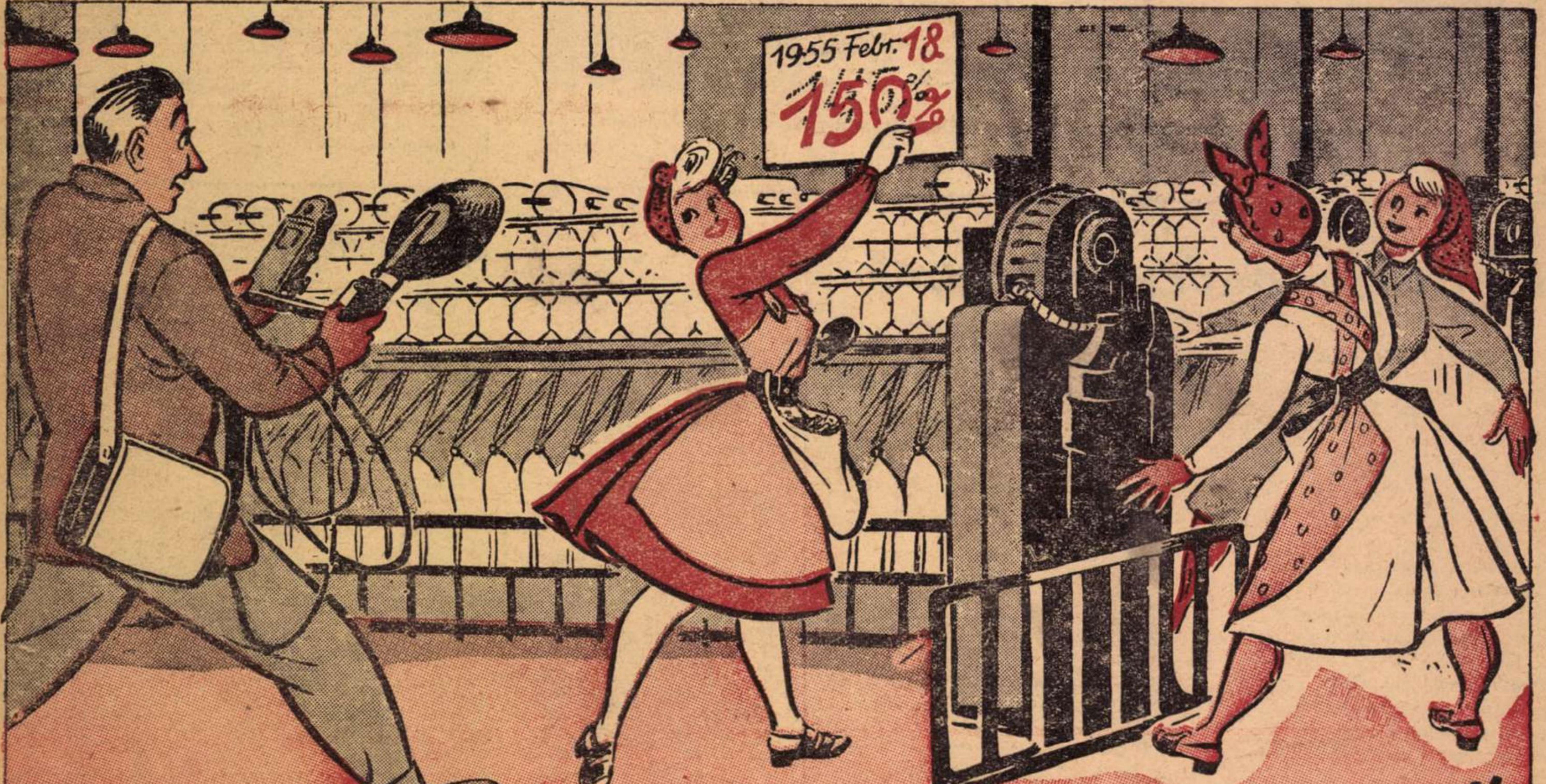
1955 Febr. 18
~~145~~%
150%

– És a táblán is van egy kis igazítanivalóm…

Gergely-Toncz

BESZÉLJÜNK AZ ÖNKÖLTSÉGRŐL

IGY ARÁNYLAG NEM IS OLYAN DRÁGA

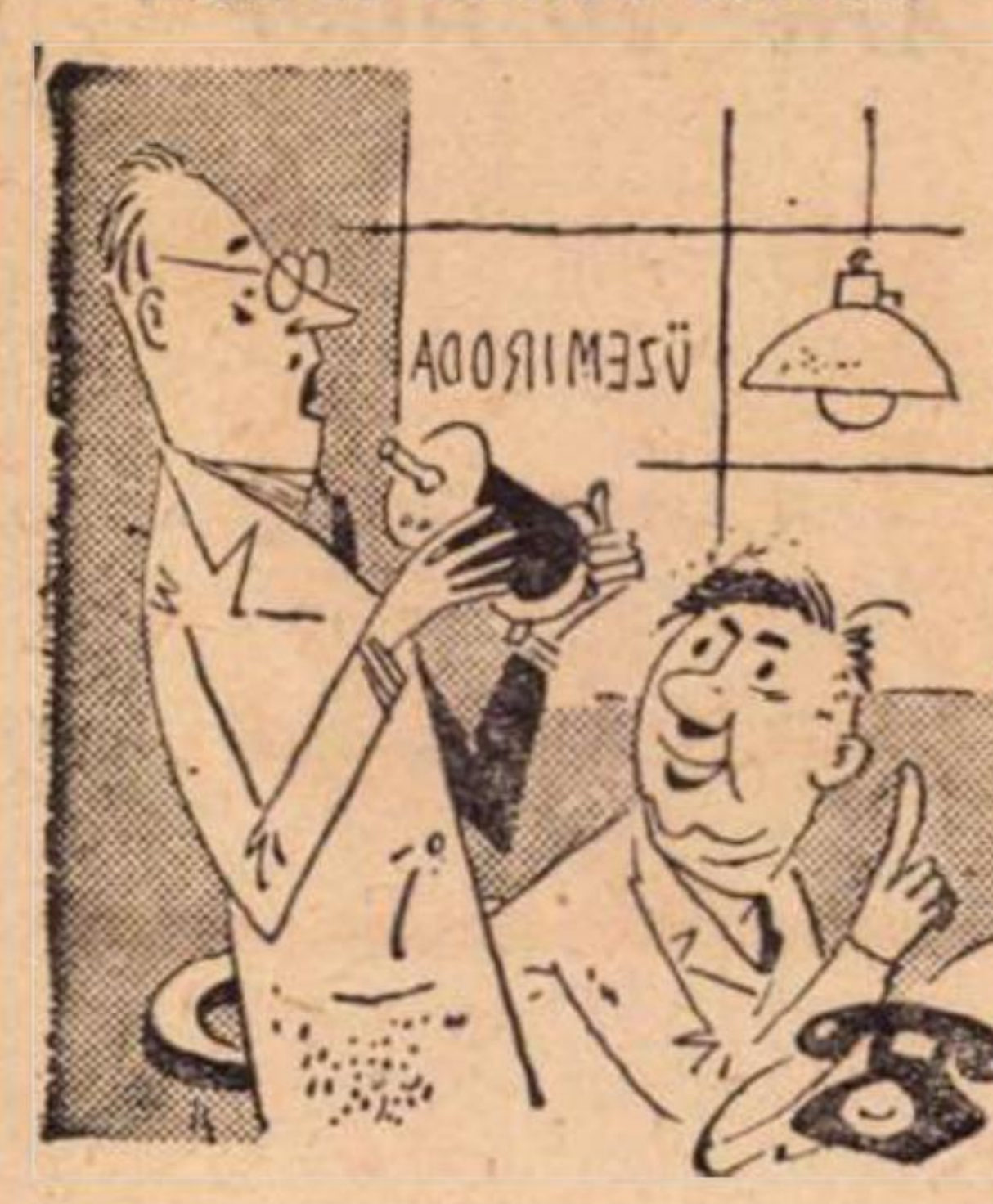

— Hallatlan! Ennek ötvenöt forint az önköltsége?!

— Igen, de ebben már a Mancika vikendtelefonjai és a rokonlátogatások taxiköltségei is benne vannak...

GYENGÉD FIGYELMEZTETÉS

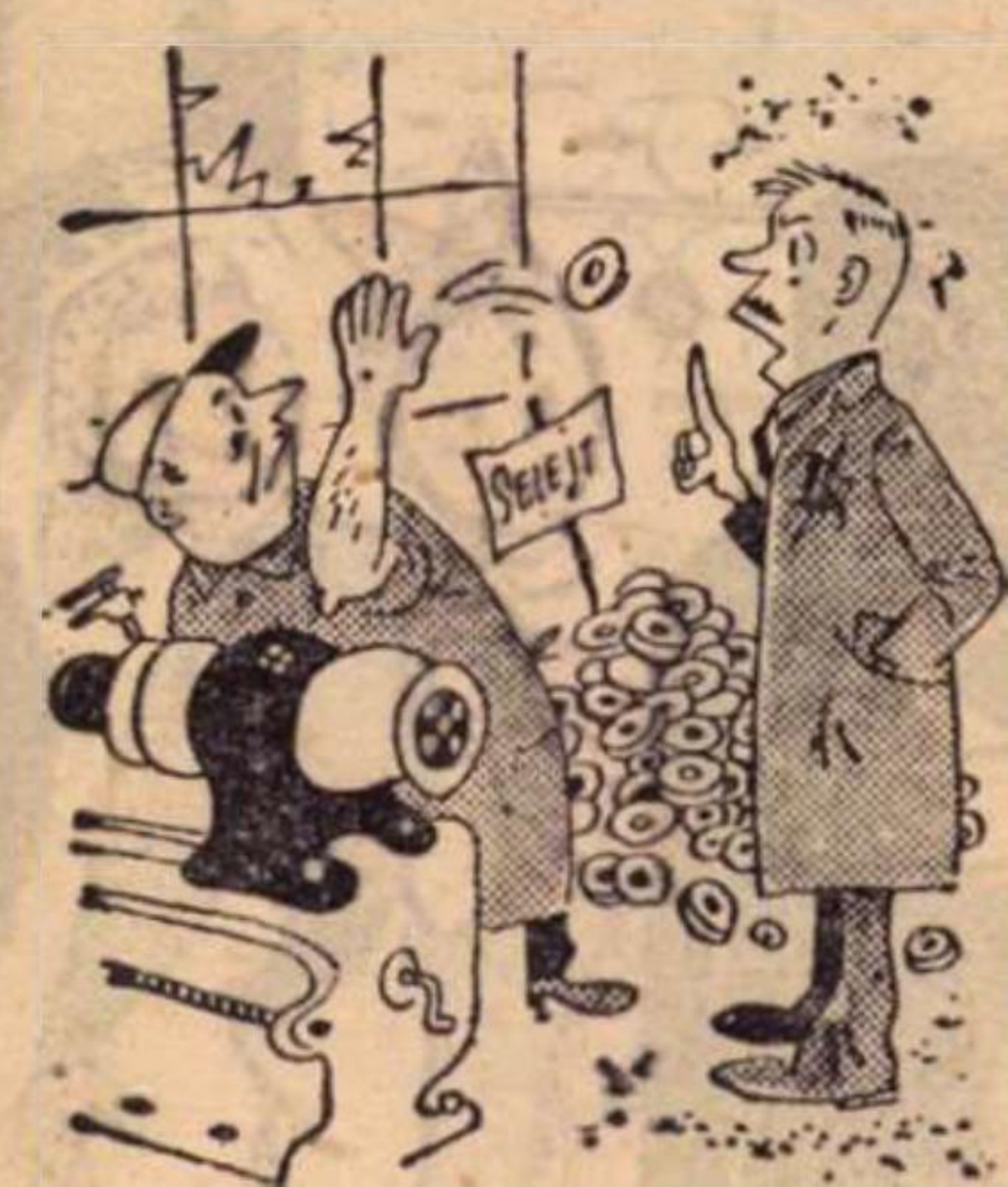

— Figyelmébe ajánlom, szaktárs, miszerint az, hogy tömeges előállításnál csökken az önköltség, a selejtre nem vonatkozik!

A NAGY PILLANAT

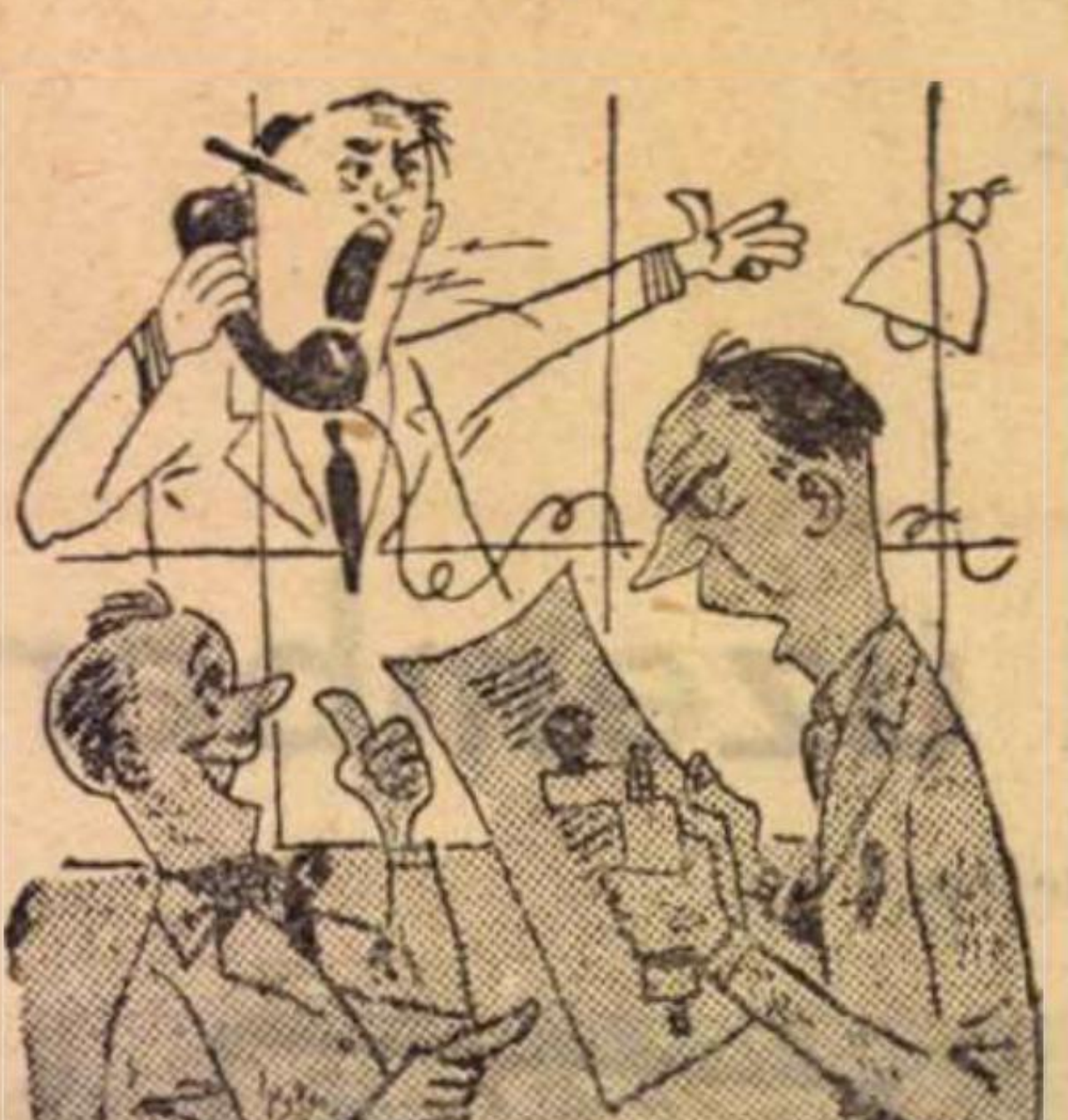

— Magas ennek az önköltsége! Mi van a felelősséggel?

— Arra is gondoltunk. Éppen most hárítja át az igazgatónk...

* * *

Óhajtásunk, sóhajtásunk
Folyamatos, nem ér véget,
Amig kellő mértékben nem
Csökkentjük az önköltséget.

Legyen bár a vérmérséklet
Bárányszelíd, tigrisheves,
Azt kívánja, hogy ne legyen
Drágább a húsnál a leves!

Noha a csökkentés módját
Én is látom, te is látod,
Ő is látja, mégis adunk
Rajzban egy pár jótanácsot.

Önköltségcsökkentés a tárgy,
Tehát már e tényből fakad:
Megeshet, hogy rajzaink közt
Egy-két olcsóbb vicc is akad...

SÚLYOS AKADÁLY

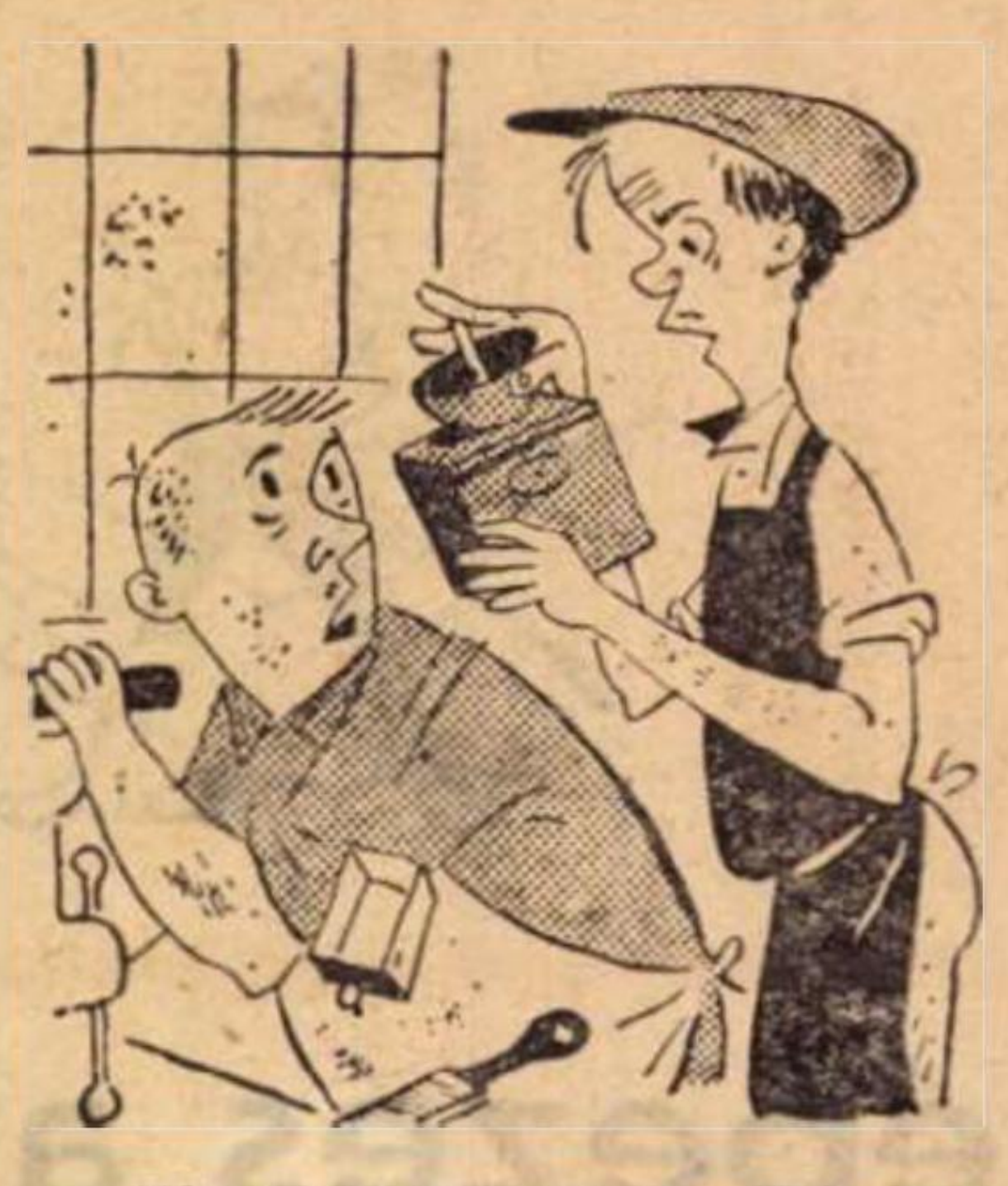

— Tizenkét forinttal csökkenne az önköltség, ha nem tennénk rá tekerőt.

— De hiszen akkor nem lehetne használni!

— Hát igen, ez a bökkenő...

TAKARÉKOSSÁG ODA ÉS VISSZA

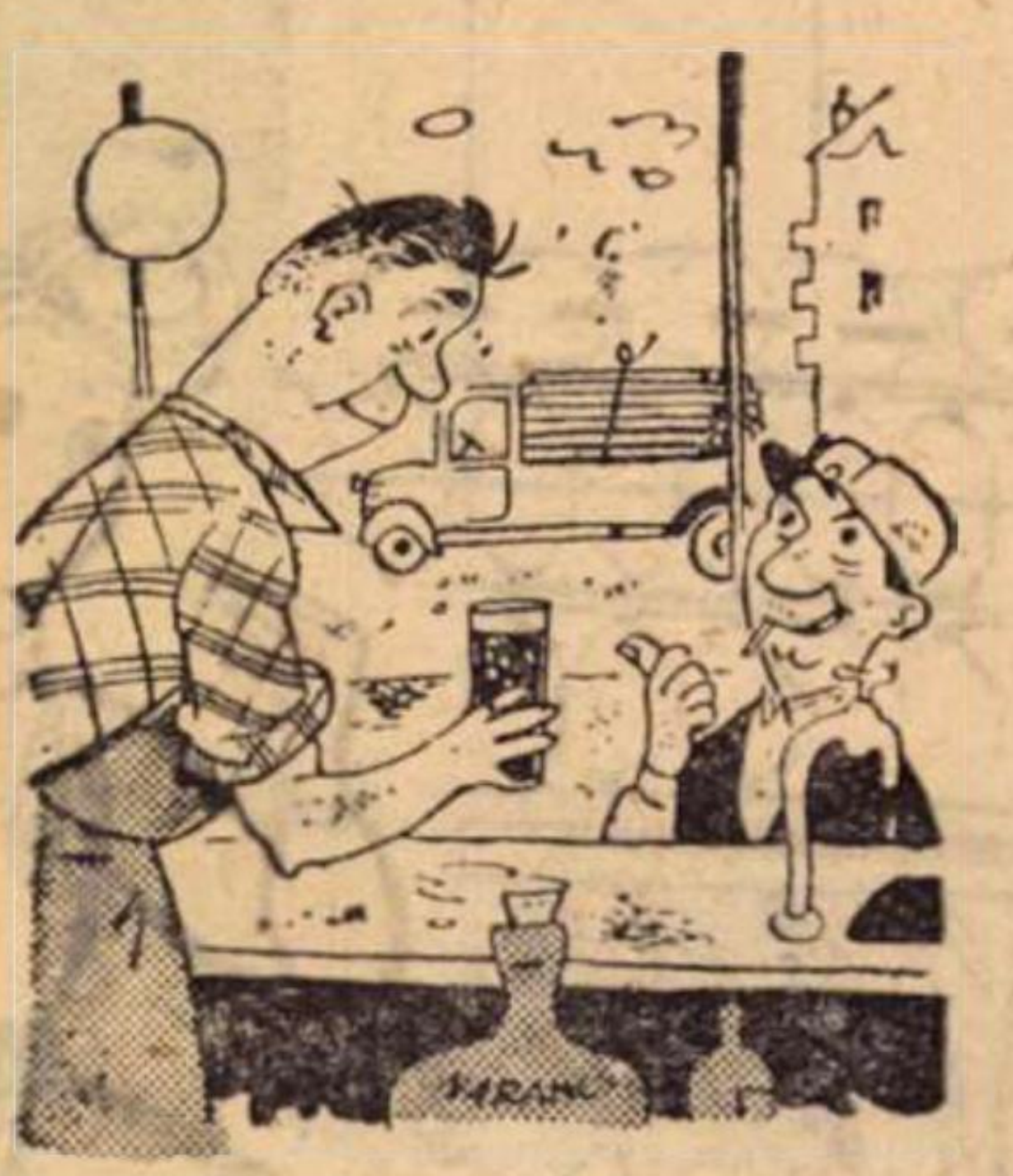

— Látja, a mi gyárunkban takarékoskodnak! Két tonna gömbvasat viszek Miskolcra, de visszafelé sem jövök ám üresen, mert két tonna ugyanolyan gömbvasat hozok onnan Budapestre...

AZ ILYEN IGAZGATÓNÁL BIZTOSAN NEM FOG CSÖKKENNI AZ ÖNKÖLTSÉG

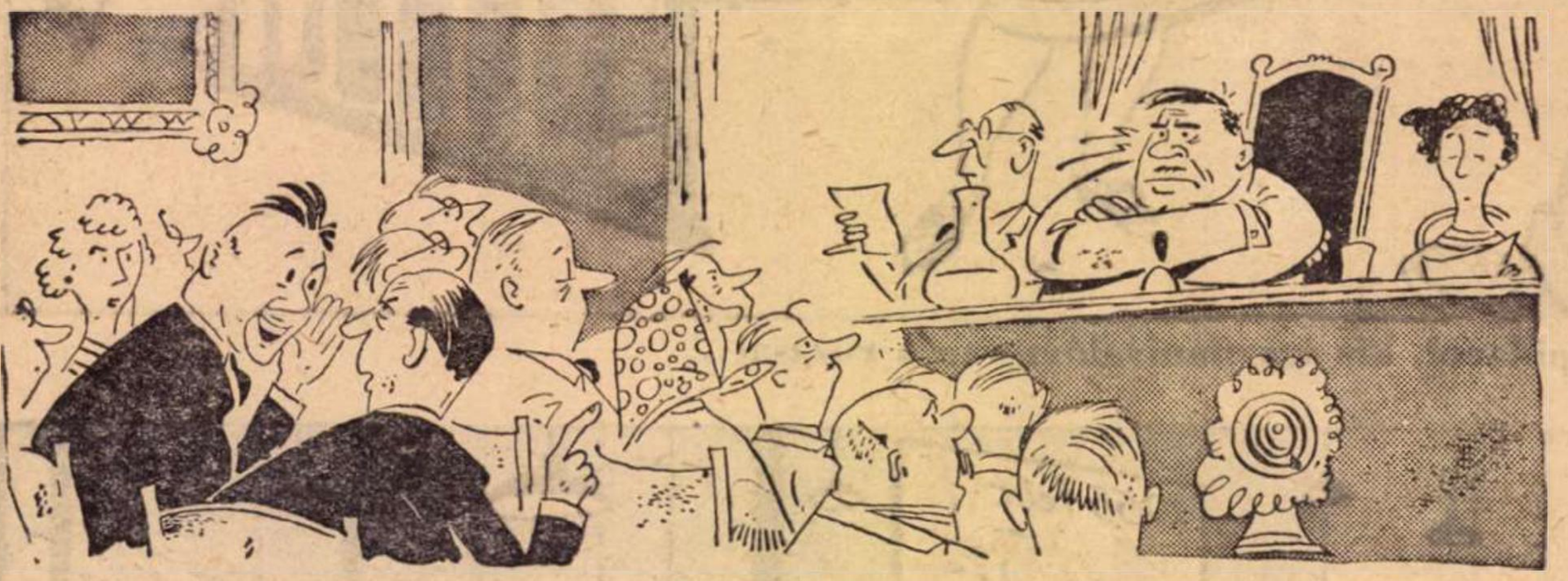

— Volna egy pár súlyos észrevételem az igazgatónk termelési módszerével kapcsolatban...
— És mikor mondod el?
— Majd ha megbolondultam.

Rendes ember lesz belőlem

Este tíz órakor, amikor megtértem családi fészkembe, a feleségem ezzel fogadott:

— Meghallgattam a rádióban a „Szülőknek — nevelésről" című előadást.

— Nagyon helyesen tetted — bólintottam felsőbbségesen. — Szeretem, ha művelődsz. De most légy szives adjál vacsorát, mert a szemem kopog az éhségtől.

— Ezt is tőled tanulja a gyerek — mondta a feleségem szemrehányóan és ahelyett, hogy a vacsorát melegítette volna, leült.

— Mit tanul tőlem?

— A türelmetlenséget. A gyerek azért olyan izgága, mert te fegyelmezetlen vagy.

Felugrott, fel-alá sétálva folytatta:

— A gyerek majd úgy él, úgy viselkedik, ahogy a szüleitől látja. Éppen ezért arra kérlek, hogy idehaza légy higgadt és megfontolt, mint ahogy az egy komoly apához illik. A gyerek...

— Rendben van — szóltam közbe higgadtan és megfontoltan — de most már légy szives, adjál vacsorát.

— Látod, ez vagy te — torkolt le a feleségem. — A gyereket is mindig félbeszakítod, nincsen türelmed végighallgatni. Tőled ragadt rá az a rossz szokás, hogy minduntalan belekotyog a felnőttek dolgába.

Miután a rádióelőadást feleségem tolmácsolásában rövid egy óra alatt végighallgattam, végre megkaptam a vacsorát.

Éppen a pörköltet villáztam, amikor rámszólt a feleségem:

— Hogy eszel?

— Tessék?

— Miért nem használod a kést is? És ne egyél olyan kapkodva. A gyerek nem tanulja meg a rendes evést, ha az apja úgy viselkedik az asztalnál, mint egy barbár.

Lefekvéshez készülődtem. A ruhámat ráraktam az egyik szék karfájára. Éppen be akartam bújni a paplan alá, amikor megint rámszólt a feleségem:

— Hogy raktad le a ruhádat?

— Ahogy szoktam.

— Nézz oda — mutatott egy másik székre.

Odanéztem. Azon ott hevert a fiam ruhája kupacba hányva.

— Látod, ezt is tőled tanulja a gyerek. Tessék rendesen lerakni a ruhádat.

Leraktam rendesen a ruhámat, a fiamét is és végre lefeküdtem. Már elmúlt éjfél.

Reggel fél hétkor felébresztett a feleségem:

— Kelj fel!

— De még korán van — ellenkeztem. — Csak fél kilencre kell mennem hivatalba.

— Ezután minden reggel fél hétkor fogsz felkelni — jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. — Hogy tanuljon szorgalmat a gyerek, ha az apját még akkor is heverni látja, amikor ő már iskolába indul.

Felkeltem, felöltöztem. A feleségem azt mondta, csináljam meg a reggelit, hogy a gyerek megbecsülje a házimunkát. Míg a reggelit készítettem, többször be kellett szaladnom a feleségemhez — aki még ágyban feküdt — mert nem találtam a cukrot, a kávét, a vajat. Végül türelmetlenül rámszólt:

— Ugyan ne légy már olyan gyámoltalan. Nézz körül alaposan és megtalálsz mindent. Hogy legyen leleményes, talpraesett a gyerek, ha az apja ilyen ügyefogyott?

Minden a legnagyobb rendben lett volna, ha véletlenül meg nem hallok a nyitott ablakon keresztül egy beszélgetést lent a kertben, amely a fiam és Keceli bácsi között folyt le. Keceli bácsi a házfelügyelőnk.

— Te vagy a ház réme — mondotta komoran Keceli bácsi. — Megnevelhetne az anyád!

— Nem ér rá, Keceli bácsi kérem, mert mindig az apukámat neveli.

Tóth Kornél

Egy vicces ember feljegyzései

VENI, VIDI, VICI

Caesar, aki a hódításban
Szinte mindenkit megelőzött,
A szenátusnak üzent büszkén,
Mondván, hogy jött, látott és győzött.

Latinul: „Veni, vidi, vici",
Ez gyönyörűen hangzott! Érte
Caesart egy hű centuriója
Mély hódolattal megdicsérte.

„Hát igyekeztem" mondta Caesar
„Ügyeltem arra jóelőre,
Hogy cirka kétezer év múlva
Jó foxtrott lehessen belőle..."

ROMÁNC EGY KÖNYVKERESKEDÉSBEN

Csinos fiatalember lép be
A pompás könyvkereskedésbe.

„Egy Cyranot kaphatnék kérem?"
„Nem!" szól a kartársnő keményen.

„Boccaccio tán kapható kérem?"
„Nem!" szól a kartársnő keményen.

„Gargantua kapható kérem?"
„Nem!" szól a kartársnő keményen.

„Tán Karinthy kapható kérem?"
„Nem!" szól a kartársnő keményen.

Mit tehetett az ifjú végre?
A kartársnő kezét megkérte.

S a kartársnő nem hagyta vízben:
Most mondott igent első ízben.

(g. m.)

Országúton

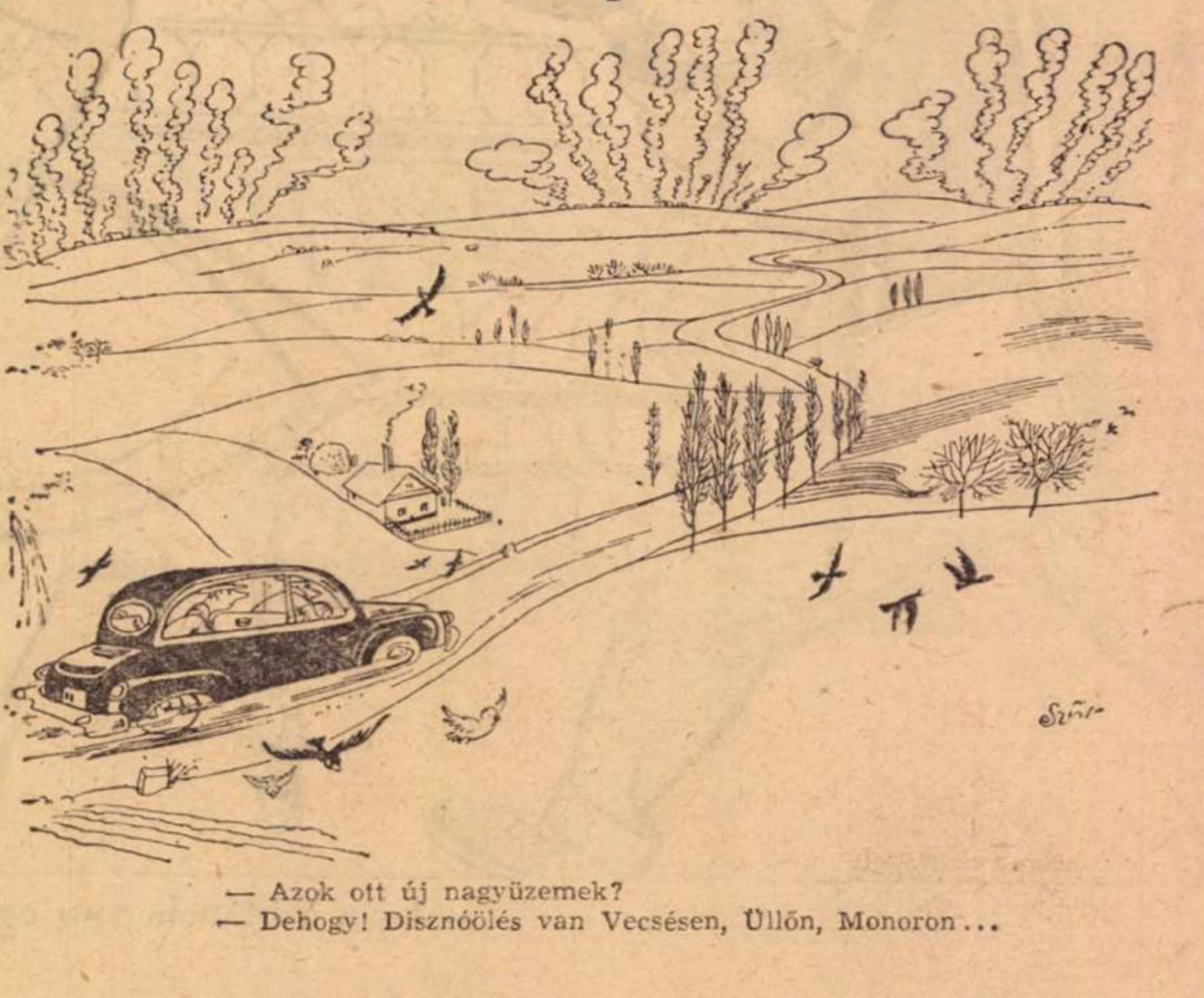

— Azok ott új nagyüzemek?
— Dehogy! Disznóölés van Vecsésen, Üllőn, Monoron...

BORBAN AZ IGAZSÁG

Furcsa találmánya az emberiségnek a borital. Van, akiből hőst csinál. Van olyan is, aki úgy ellágyul tőle, hogy még a lábán se áll meg. Némely emberből oroszlánt csinál, olyan is akad, akit szamárrá változtat. Azt mondják, olyan is kerül, aki disznóra hasonlít, ha nagyon beszed.

Hát hogy aztán a borocska minő szertelenségre hajtja az embert, arra álljon itt egy rövid példa, amit igazán nem a kisujjamból szoptam.

Nekem a vasárnap mindig olyan tétlenkedő napom. Kiöltözök, jövök-megyek céltalanul, hol erre, hol arra, a leggyakrabban a Sárkány Józsi bácsinál kötök ki. Vasárnap aztán eltértem a szokástól és Tar Jóskára nyitottam rá az ajtót. Igazán örültem annak, hogy Vég Ferkót is ott találtam. Két aranyos jóbarát. Mindig együtt járnak. Egyképpen öltözködnek. Nem hazudnék, ha azt mondanám, hogy még a gondolataik is közösek.

Nagy hanggal fogadtak. Egy-kettőre leszedték rólam a kabátot. Mire észrevettem magam, már az asztalnál ültem, előttem egy szinültig való pohár.

A két barátnak már alapos fórja volt. Ez úgy meglátszott az arcuk pirosságán is.

Egyszer egészen váratlanul Ferenc felpattant az asztal mellől. Még arra se volt érkezésünk, hogy elbúcsúzzunk, már az udvaron rugdosta a motorkerékpárját.

Józsi egy pillanat alatt összekapta magát. — Meg van ez marhulva? Ferenc! Hová mész? — de ezt már kinn az udvaron mondta, ahová én is utána baktattam.

— Hová mész, Ferenc? — tette rá a vállára a kezét Tar Jóska. — Ne szamárkodj, hiszen be vagy rúgva! Még valami bajod is lehet!

— Nekem? — fordult felénk bambán Vég Ferkó. — Ugy ismersz te engem?

— Elesöl! Kezed, lábad kimehet helyiből. Még úgy lehet, hogy az úton is maradsz, oztán nem lehel beléd lelket még az úristen se!

Tar Jóska megfogta a karját s annál fogva húzta-vonta a lakás felé.

— Elereszted-e a kezem, vagy se?

— Összetöröd magad! Nyomorult leszöl!

— Nem ereszted el a karom? — s azzal lökött a barátján akkorát, hogy Tar Jóska valosaggal úgy elterült, mint a béka. De nem soká maradt a földön. Csak úgy pattant, mint a bolha.

— Engem csúfoltál meg, te ugargöröngy? — s már le is kevert a barátjának egy akkora csárdást, hogy talán még a szeme is szikrát vetett. Mire észrevettem, már annyira összekeveredtek, hogy közelükbe se mertem menni. Hiszen bizonyos, hogy nekem is kijárt volna a porció.

A tenyerek csattantak, a fejek koppantak. Néha egy erőteljes rúgással tették változatossá a pofonok egyhangúságát. A ruhát pillanatok alatt leszedték egymásról, szinte úgy, ahogyan a kutyák húzzák, vonják a rongyot. Hol a földön seregtek, forogtak, hol a kerítést döngették. Vég Ferkónak a füle vérzett, a Tar gyereknek pedig az orrából szivárgott a vér.

— Engem pocsékolsz meg, te gyalázatos!

— Kapcád vagyok én, hogy így meggázolsz?

Puff egy hatalmas pofon, csattan egy rettenetes orronvágás.

A mérkőzésnek az vetett véget, hogy Ferenc nem győzte szusszal. Egy erőteljes csapásra hanyattvágta magát a motor mellett.

Tar Józsi megrázta magát, odajött mellém s nehéz lihegés közben motyogta:

— Hogy engedhettem volna el a motorral. Hiszen amilyen részeg, még valami baja is lehetett volna.

Rossi Károly

Nem fogják elfelejteni...

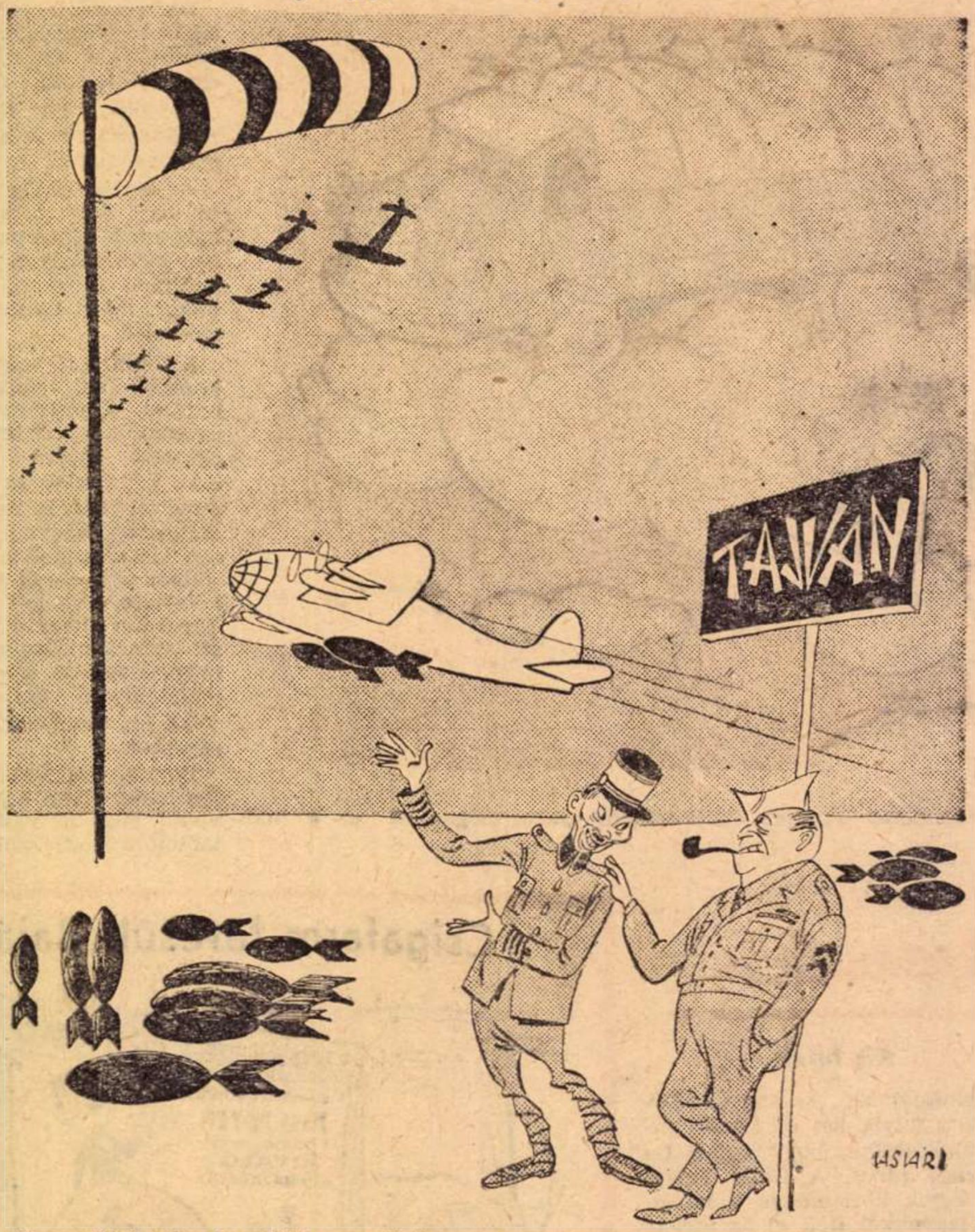

Csang Kaj-sek: Legalább ezekből az üzenetekből tudja meg az én drága népem, hogy gondolok rá...

Új tenyésztési ág a téeszben

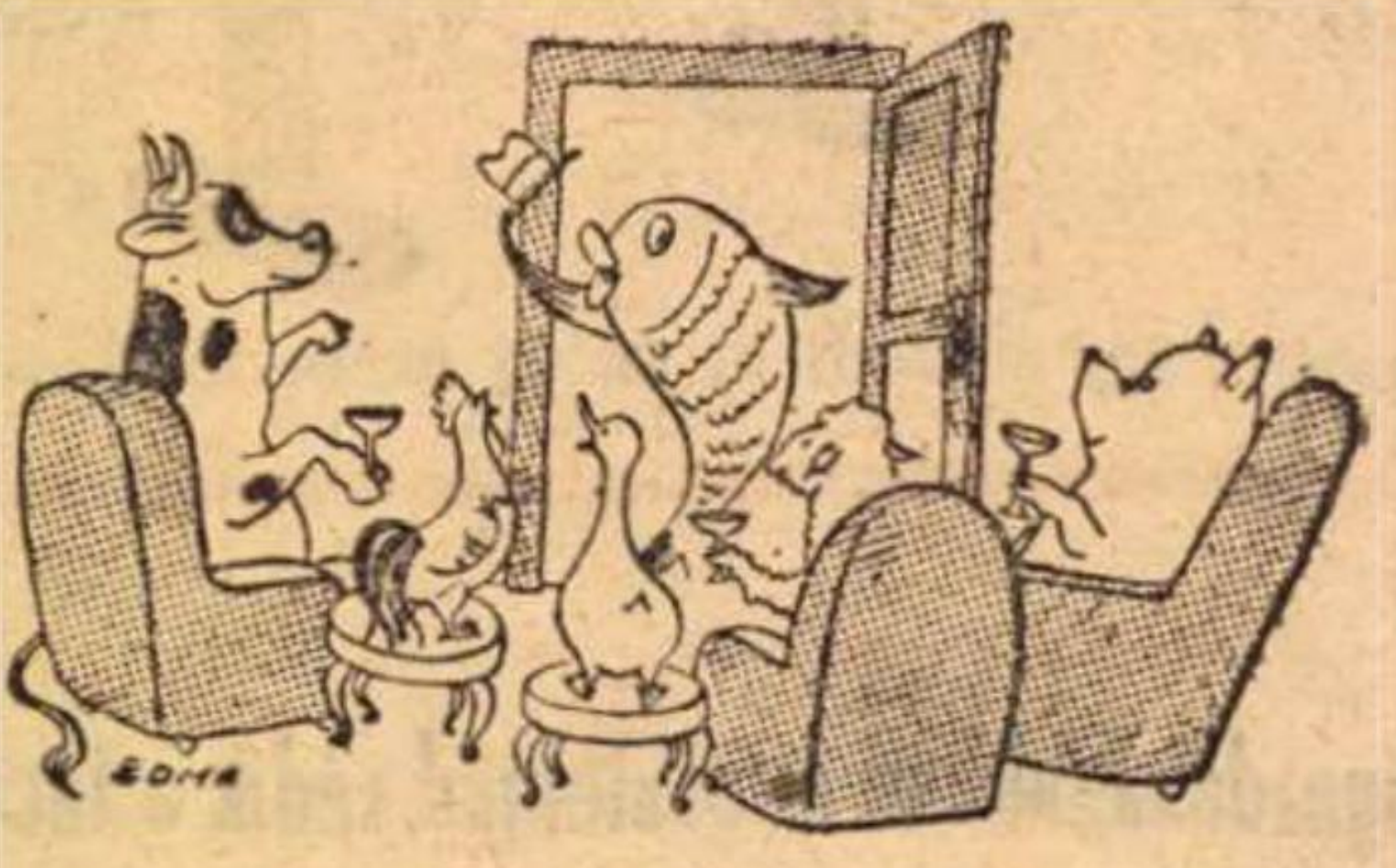

— Jónapot! Ezentúl engem is itt fognak tenyészteni...

Aki imádja a saját hangját...

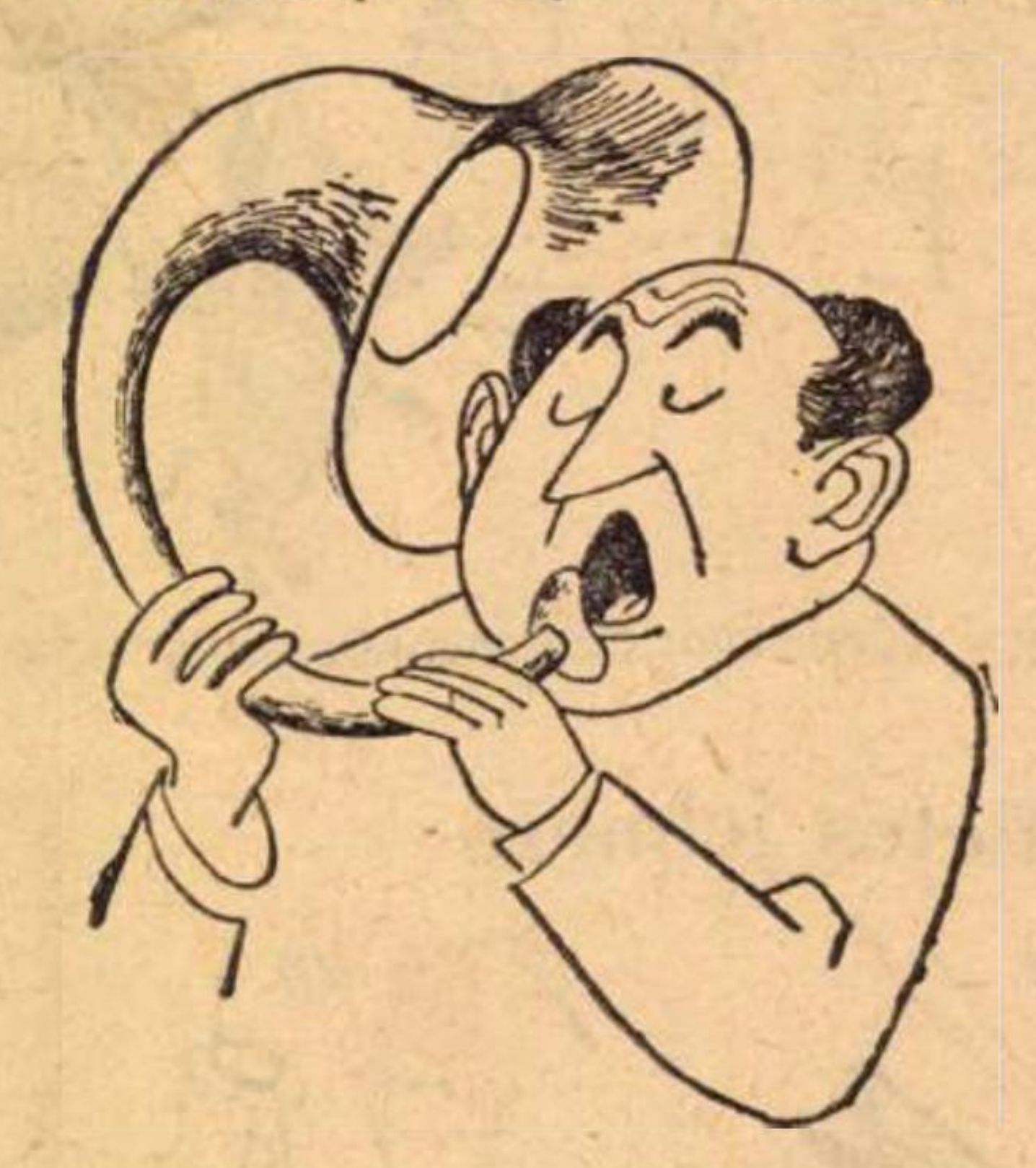

WASHINGTONBAN

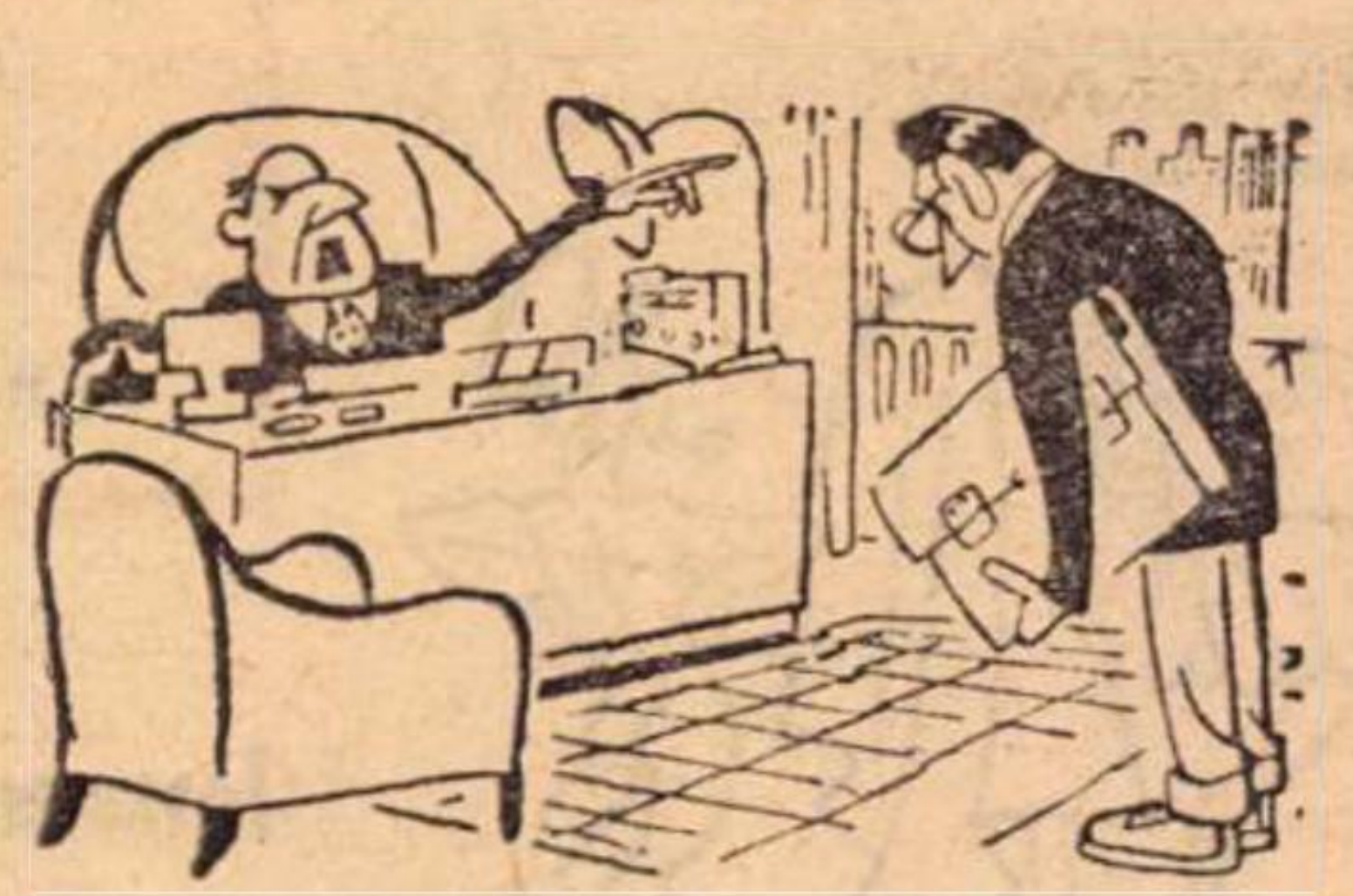

— Sürgősen meg kell kérdezni Csang Kai-sektől, hogy mihez ért, van-e valami szakképzettsége, hogy ne az utolsó pillanatban kapkodjunk, amikor valami állást kell adni neki...

ÉSSZERŰSÍTÉS

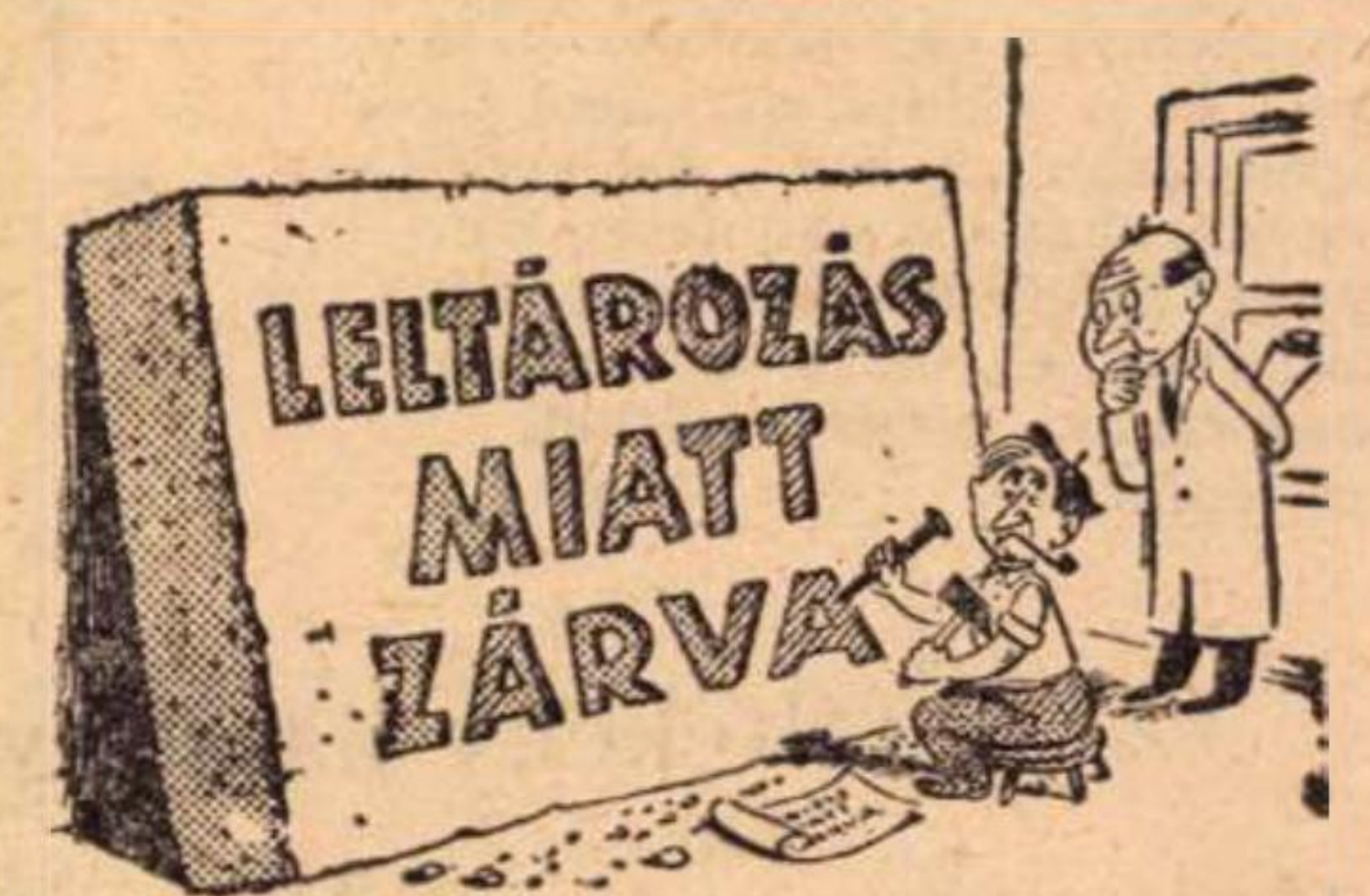

— Ez a tábla aztán kibírja az idő vasfogát... Kinn lóghat az üzleten akár hónapokig is...

Montesquieu gondolataiból

A nagy francia gondolkodó halálának 200. évfordulójára

A fontoskodás az ostobák védőpajzsa.

★

Azok, akikben kevés a hiuság, közelebb állnak a gőghöz, mint mások.

★

Annyi jót mondunk egy emberről, amennyire az bennünket becsül.

★

Ha a szellemességet kergetjük, a bárgyuságot csipjük nyakon.

★

Ne akarjunk a többiek fölé kerekedni, maradjunk mellettük.

★

Annyira nem tudok a magam érdekében közbenjárni, mint a levegőben repülni.

★

Sohasem költöttem egy garast külsőségekre, soha látogatást nem tettem érdekből.

★

A helyeslést keressük, ne a tetszést!

★

Különös, hogy az egyházi fejedelmek vagyona a szegénység fogadalmából keletkezett.

★

Az igazság hitvallója szeretnék lenni, nem a vértanúja.

★

Az ember sohase beszéljen fölöslegesen önmagáról.

★

A névtelen levélírók ellen: „A tatárok nyilukra vésik a nevüket: az áldozat tudja meg, ki terítette le."

★

Mindig egy pillanattal előbb távozzunk, mielőtt nevetségessé válunk.

(Kürti Pál fordítása)

Malacunk halálára

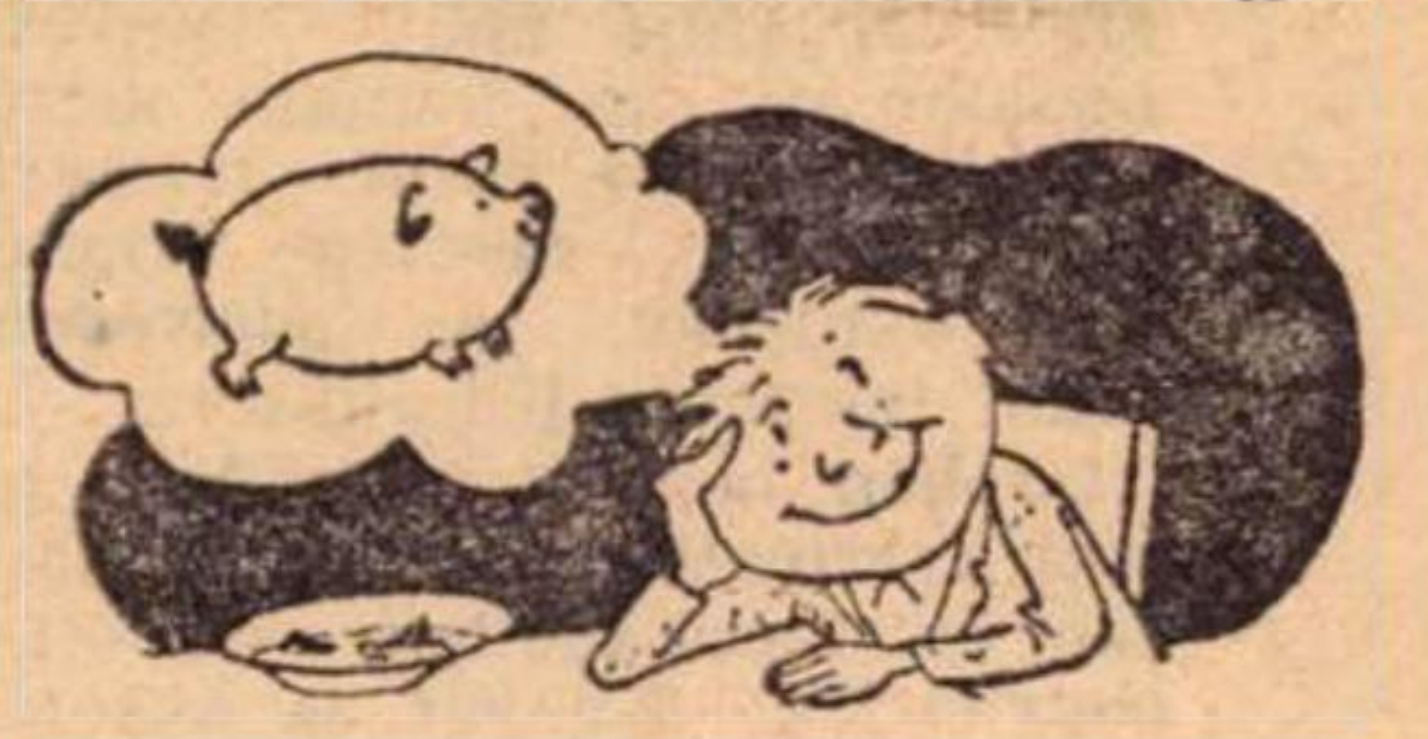

Sírodnál állva emlékezem.
Emlékezem az első sugárra,
Amellyel szemünk ölelkezett;
Emlékezem a szerelmes nyárra.

Este az úton hogy vártalak!
És hogy várt velem kis, zsupos házad!
Bájos arcod ékes képe lesz
Szívem könyve legszebb oldalának.

És hogy boszorkányperbe fogtak,
Elválásunknak szörny-emléke űz...
Azóta érzem minden éjszakán,
Hogy bennem ég a gyilkos máglyatűz.

De tápláló, drága balkezed
Kocsonyaként még soká őrzöm én,
S lux perpetua ragyog neked
Zsírodtól fényes házunk küszöbén.

Villámra tűzöm ereklyeként
A tömjénfüsttől barna fél pofád,
S büszkén hirdeti emlékedet
Kamránk mélyén a bödön-szarkofág.

Elekes Attila

Mendes France útja

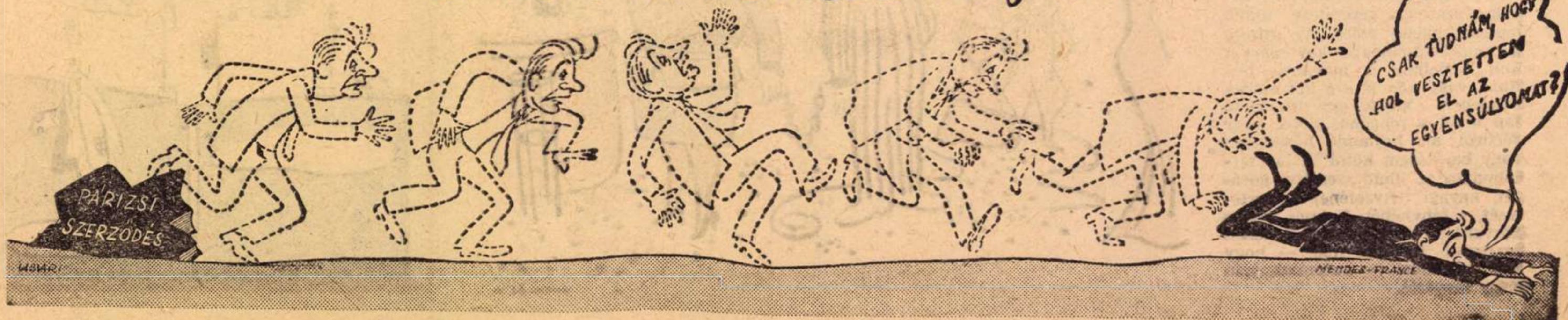
PÁRIZSI SZERZŐDÉS
CSAK TUDNÁM, HOGY HOL VESZTETTEM EL AZ EGYENSÚLYOMAT?
MENDES-FRANCE

Tavaszi előkészület

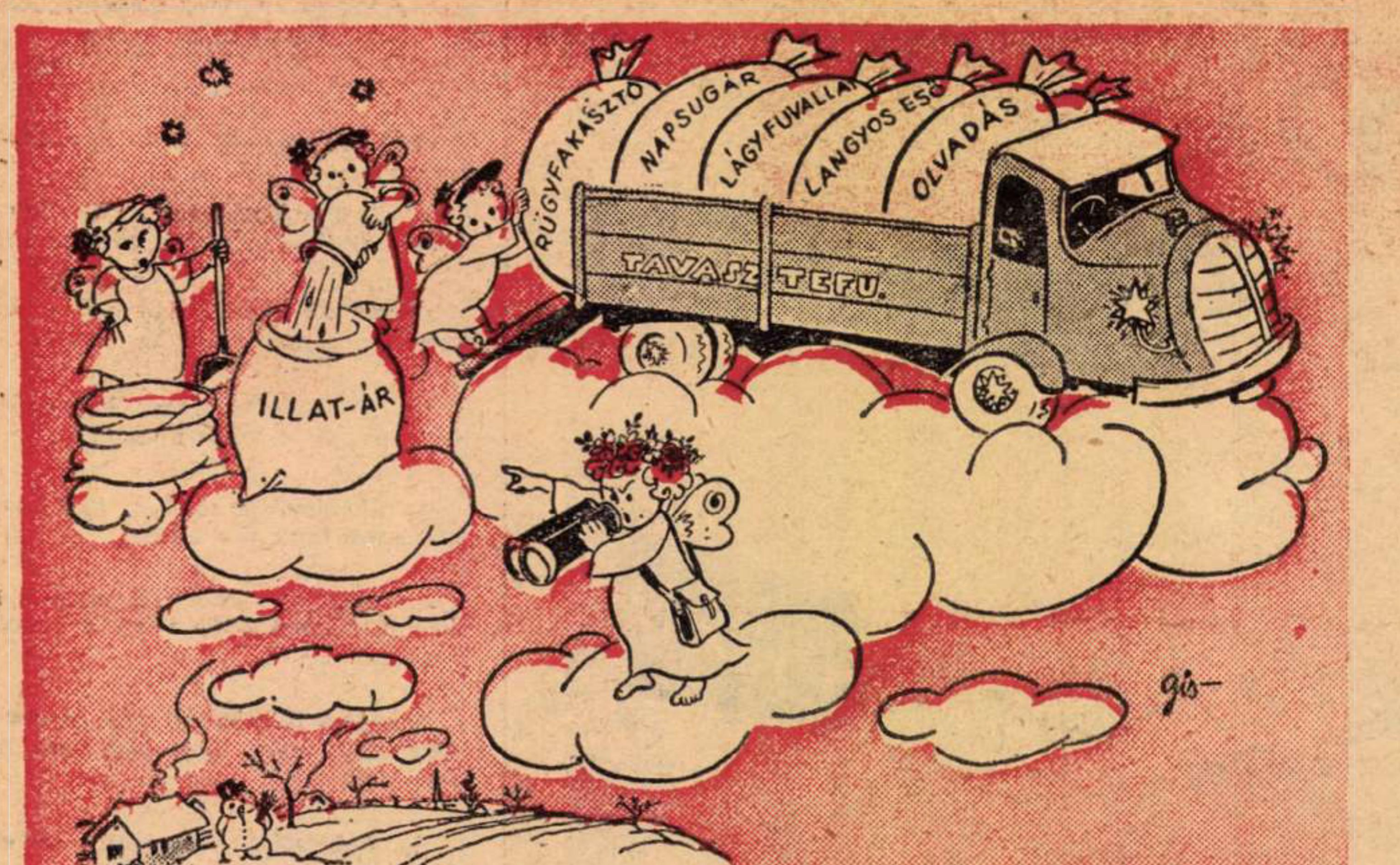

— Az utolsó zsákba egy tucat ébresztőórát tegyetek, mert néhány gazda még most is a téli álmát alussza!

Jegyeztem az értekezleten

Bár résztvettem jónéhány bentlakásos értekezleten, mégis most fordult elő elsőízben, hogy az egyikről jelentést is kértek.

Elővettem hát jegyzetemet és megkíséreltem kiböngészni az ott elhangzottakat

Az elejével még nem volt semmi baj! Sőt!... A tömb tetején még szinte kínos precizitással, szepen kicirkalmazott és kaligrafikus betűkkel felírtam, hogy ki, hol; mikor, miért és miről tartott beszámolót.

Az sem lett volna baj, hogy a kezdőbetűket iniciálékká képeztem ki, hiszen ezzel még csak nyomatékosabbá tettem őket, bár egészen egyéni módon. Sőt, ezt jelentette az is, hogy a szöveget mélyen belevésve, ötször aláhúztam, bár mai ésszel, higgadtan visszagondolva, magam is rájöttem már, hogy négyszer is tökéletesen elég lett volna. Ugyanúgy, mint ahogy a felkiáltójel felsőrészének alaktalan pacnivá való megvastagítása sem látszott — a mondanivaló rögzítése szempontjából — elengedhetetlenül szükségesnek.

Persze, mindebből még helytelen lenne olyan következtetést levonni, hogy itt valami unalomüző időtöltésről volt szó! Nem!... Mert akkor nem emeltem volna ki a dátumot azáltal is, hogy az egyesnek masszív, erős talapzatot készítettem, és hogy az egészet — a hanghullámok ábrázolásához hasonlóan — három vörös kontúrral körülrajzoltam, vagy az előadó nevének „A“ és „O“ betűit sem satíroztam volna be olyan gondos pepecseléssel, hanem hagytam volna az egészet úgy, ahogy van — nyersen, kidolgozatlanul.

A baj ezután kezdődött!

Ugyanis a további feljegyzéseim így következtek: először egy rejtélyes csillagászati idom, amelynek indítóokát, hogy miért rajzoltam, ma már homály fedi, de ha fény is derülne rá, még mindig ott az a három kupac és két erősen hullámos, de kétségtelenül tetszetős vonal, amelyeket a papír szélére rajzoltam — anélkül, hogy azok a beszámoló lényegét akár általánosságban is érintették volna. Mert a léckerítéshez hasonló rovátkasorról, arról tudok! Az csak a beavatatlanok előtt keltheti az öncélú firkálás benyomását, hiszen annak segítségével számoltam, hányszor hangzik el a „globális“ szó. De, hogy mit jelentett az az alsó bal sarokban lévő, kínai betűmintához hasonló arabeszk, az rejtély. Ugyanis elképzelhetetlen, hogy annak a napirend szempontjából bármi jelentősége is lett volna.

Hogy rövid legyek, az elmondottakon kívül találtam még egy nyomtatott ABC-t „F“-ig bezárólag, három különböző variációt a válogatott összeállításáról, húsz névaláírási gyakorlatot, egy kampós szöghöz hasonló pipát három rombuszra sikerült négyszöget és számos más, geometriai ábrák közé nemigen sorolható torzszüleményt.

De én mindezek dacára beadtam az értekezletről az alábbi jelentést:

„Az értekezlet beszámolt a kétségtelenül elért eredményekről, de nem mehetett el a még fennálló hibák és hiányosságok mellett sem; sőt azok kiküszöbölésére határozott irányt vett. A különböző bírálatok és önbírálatok során megfogadták, hogy megvitatják a vezetőségnek a dolgozókhoz — a dolgozóknak a munkához való viszonyát. Ezek elhangzása után az elnök az értekezletet eredményesnek nyilvánította, és annak a reményének adott kifejezést, hogy az ott elhangzottakat felhasználják munkájuk további megjavításában, amelyhez sok sikert és szerencsét kívánt!“

... Mert, ha a hieroglifák és képrejtvények megfejtése körül nincs is — de az értekezletek és beszámolók terén már van némi gyakorlatom!

Erdélyi Emőd

Külföldi Szemle

Az az átkozott tisztesség!...

„Kenyában a britek legnagyobb nehézsége az, hogy erkölcsileg ellenzik az olyan módszereket, mint amilyeneket annakidején a németek alkalmaztak Tanganyikában. Ha nem gátolna minket a tisztesség, annyi kikujut kellene lelőnünk, hogy örökre lehetetlenné tennénk mindenféle lázadást.“

Ezek a kannibáli szavak a *New Statesman and Nation* című angol hetilapban jelentek meg egy könyvbírálat keretében. *A Mau Mau legyőzése* című könyvvel foglalkozva a kritikus idézett *„egy életrevaló fiatal telepest“*, aki különben nemrég érkezett meg Kenyából. Az *„életrevaló“* fiatal telepes a Kikuju-törzs kiirtásában látja a megoldást, német gyarmati tapasztalatok alapján, ellenkező esetben akár ott is hagyhatják Kenyát az angolok. 1952 októbere óta csaknem nyolcezer kenyait öltek meg az angol gyarmati csapatok Kenyában. Mi lett volna, ha nem gátolja őket a tisztesség?

Bolygóközi utazási iroda

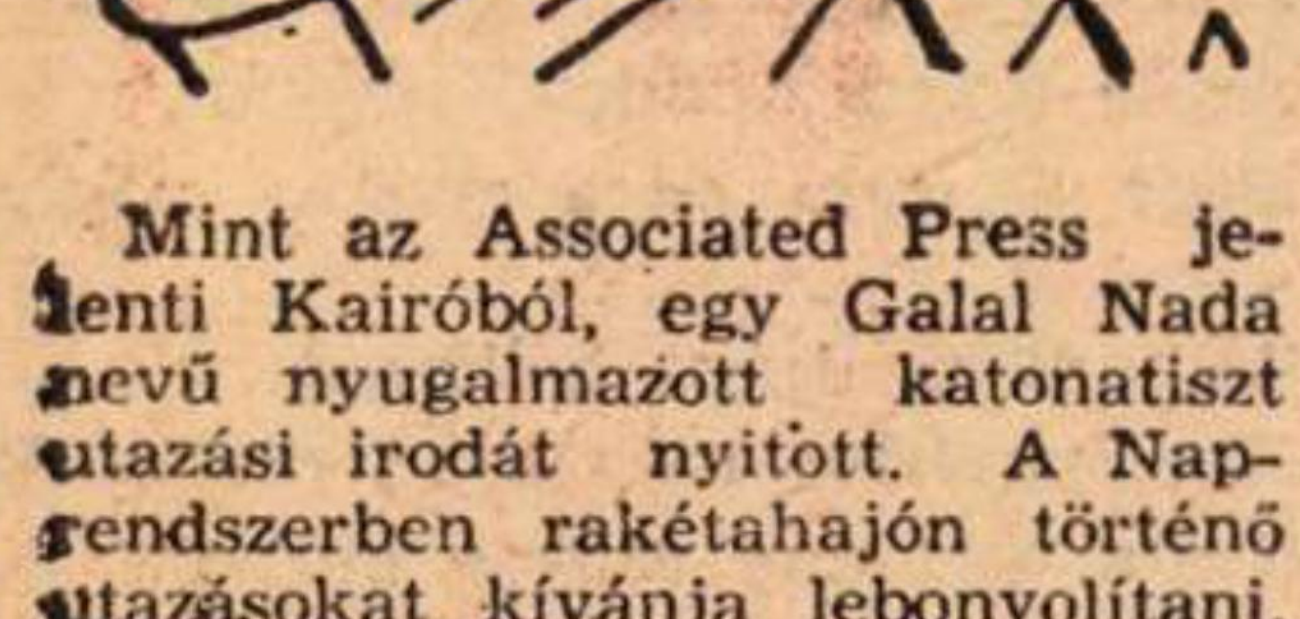

Mint az Associated Press jelenti Kairóból, egy Galal Nada nevű nyugalmazott katonatiszt utazási irodát nyitott. A Naprendszerben rakétahajón történő utazásokat kívánja lebonyolítani. Az érdeklődőkkel közölte, hogy a társasutazások időpontja még bizonytalan, ő mindenesetre biztosította elsőbbségi jogát arra az időre, amikor megindul a rendszeres járat a Marsba, s valamennyi olyan égitestre, amely társasutazásra alkalmas. Az utazások elé egyelőre nemcsak vizumnehézségek tornyosulnak.

Szerelmi automata

A nyugat-németországi Lübeckben a szerelem gépesítése újabb lépéssel haladt előre. Az újfajta automata-készülékbe két márkát kell bedobnia a magános férfinak vagy nőnek, s a két márka ellenében kiesik egy ismertető lap arról a magános nőről vagy férfiról, aki hajlandó házasságot vagy barátságot kötni. A lap tartalmazza az illető személyi leírását, anyagi helyzetének ismertetését, s fényképét. Tetszés esetén közvetítés — a géptulajdonoson keresztül. A többi már — hogy úgy mondjuk — automatikusan megy magától.

Kis hírek

Tapintatlanság. Az angol rádióban vita folyik két nő között annak eldöntésére, hogy van-e Isten vagy nincs. A Daily Telegraph egyik közleménye a következő szavakkal ítéli el az ateista álláspontot képviselő hölgyet: *„Amikor az egész világon éneklik a brit polgárok, hogy Isten óvd meg a királynőt, igazán rossz ízlésre vall, hogy a BBC alkalmat ad Mrs. Knight-nak arra, hogy támadja ugyanazt az Istent, akitől azt kérjük: óvja meg a királynőnket.“*

Meztelen amerikai tábornok. Alfred M. Gruenther tábornoknak, az „Európai Egyesült Haderők“ amerikai főparancsnokának elkészítették a viaszbábuját a londoni Tussaud-múzeumban (magyarul plasztikonban), s kérték a tábornokot, hogy küldjön a múzeum számára egyenruhát. A tábornok el is küldte, az angol hatóságok azonban nem hajlandók az egyenruhát vámmentesen beengedni. Miközben folyik a vita, a tábornok egyelőre a nudisták főparancsnoki tisztét töltheti be a múzeumban.

F. L.

Csigafarm létesült Baján

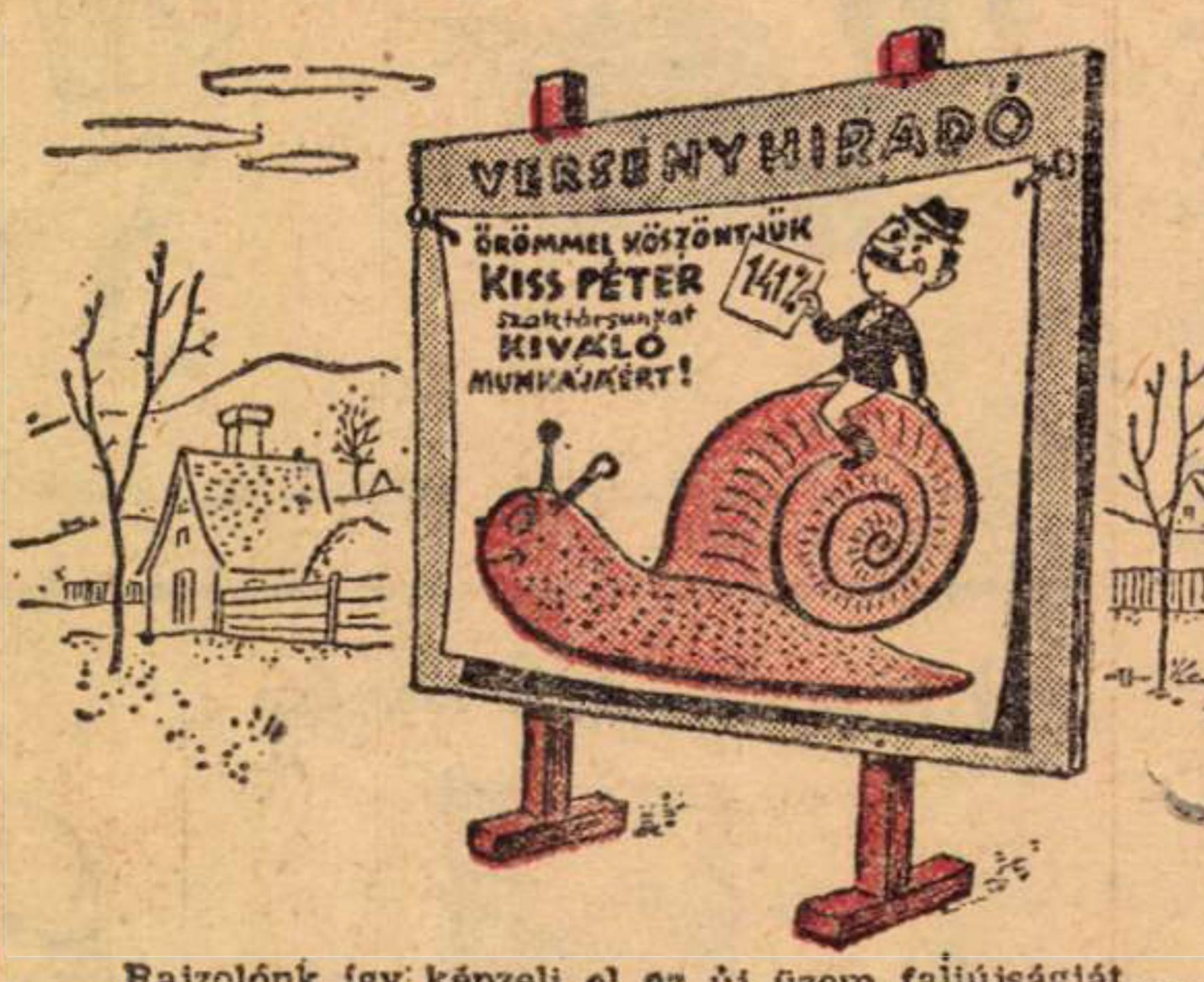

Rajzolónk így képzeli el az új üzem faliújságját...

Egyes erdőgazdaságokban angyalhajjal védik a facsemetéket

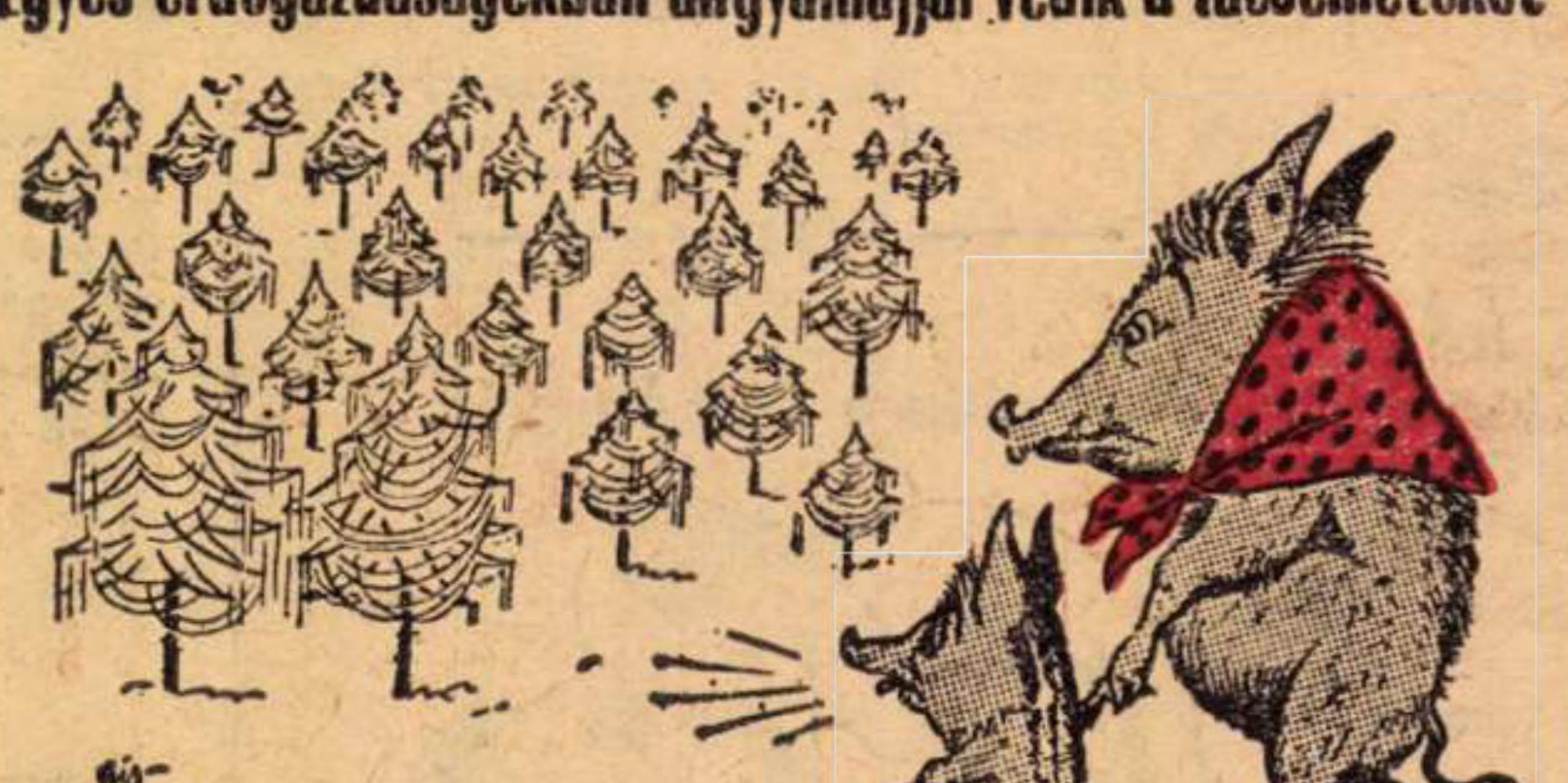

Kis vaddisznó: Szaloncukor nincs rajta?

A féltékeny asszony ötletes jelmeze

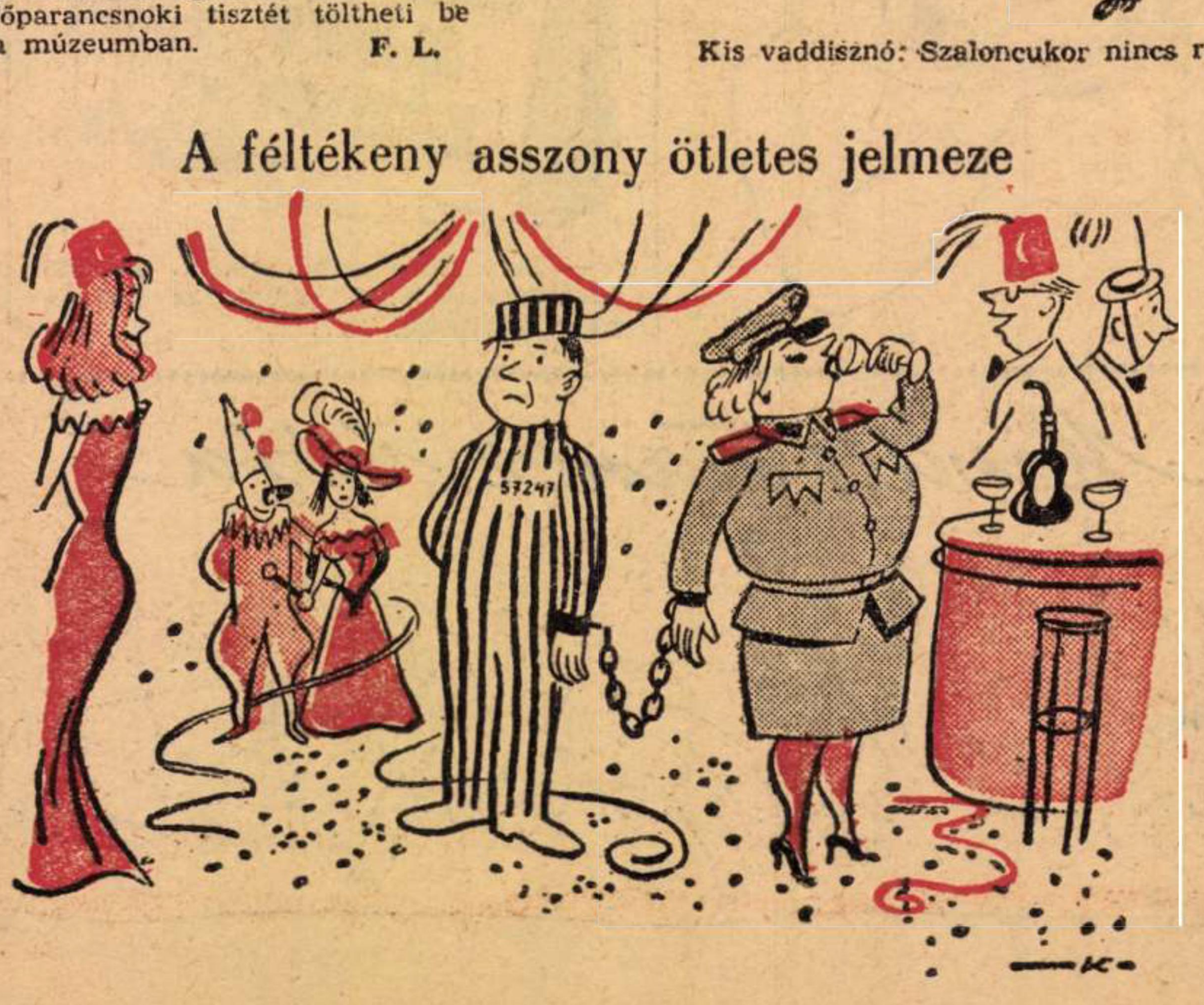

Tavasz a TÉLBEN

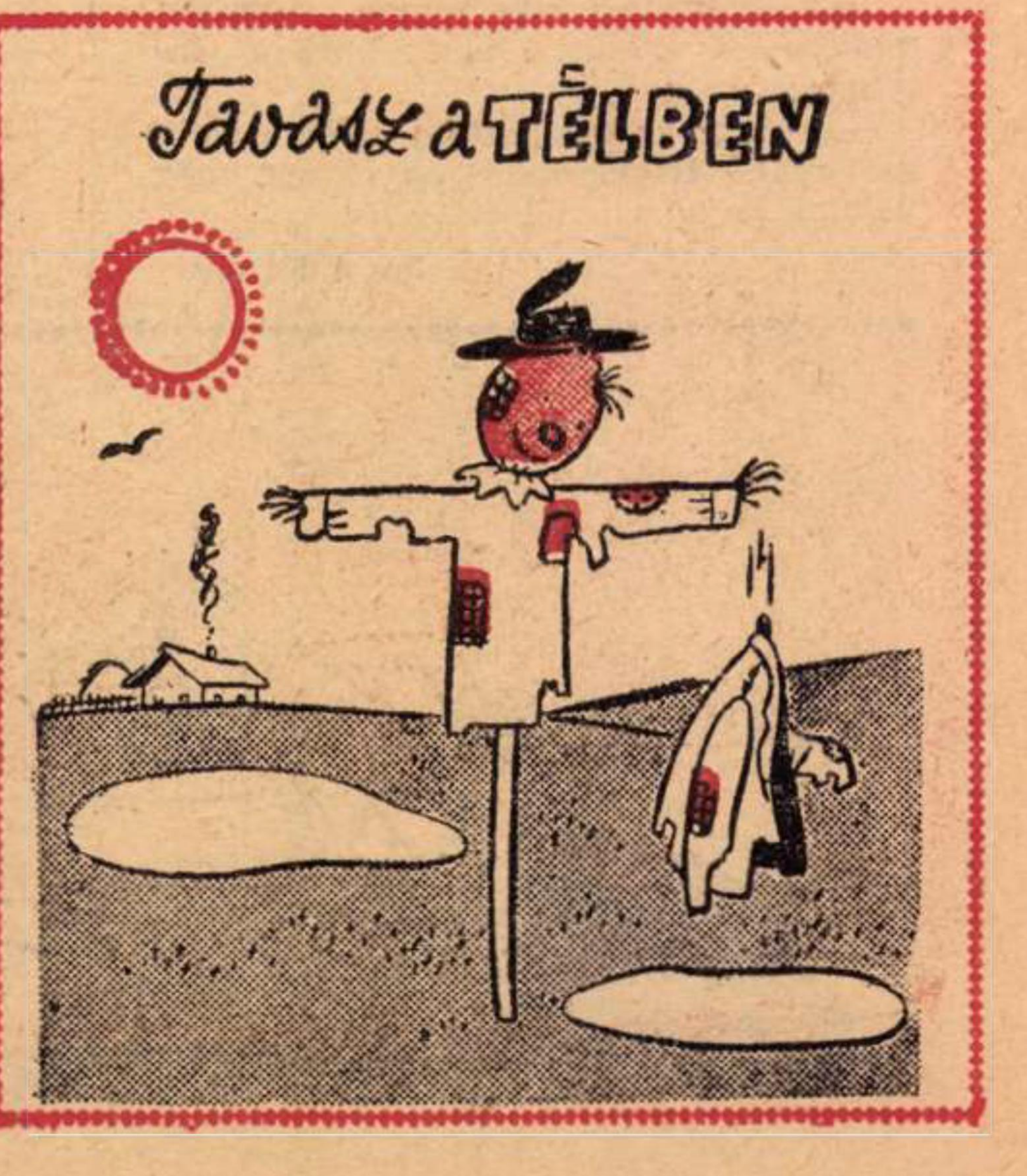

Az ember néha IDEGES...

Fó a türelem!

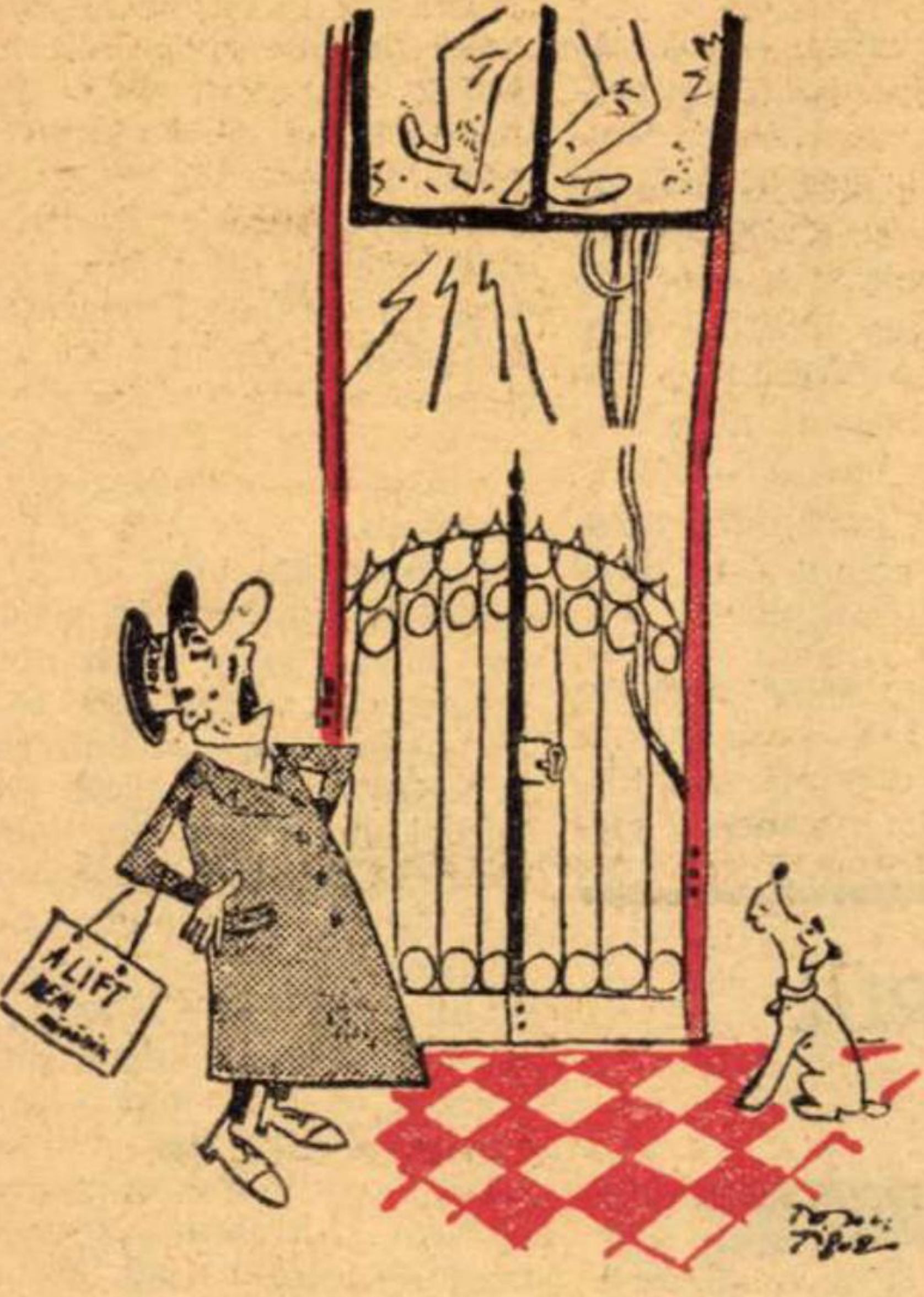

— Mit idegesíti folyton az embert? Mondtam már, hogy elmentek szerelőért!

Éjszaka

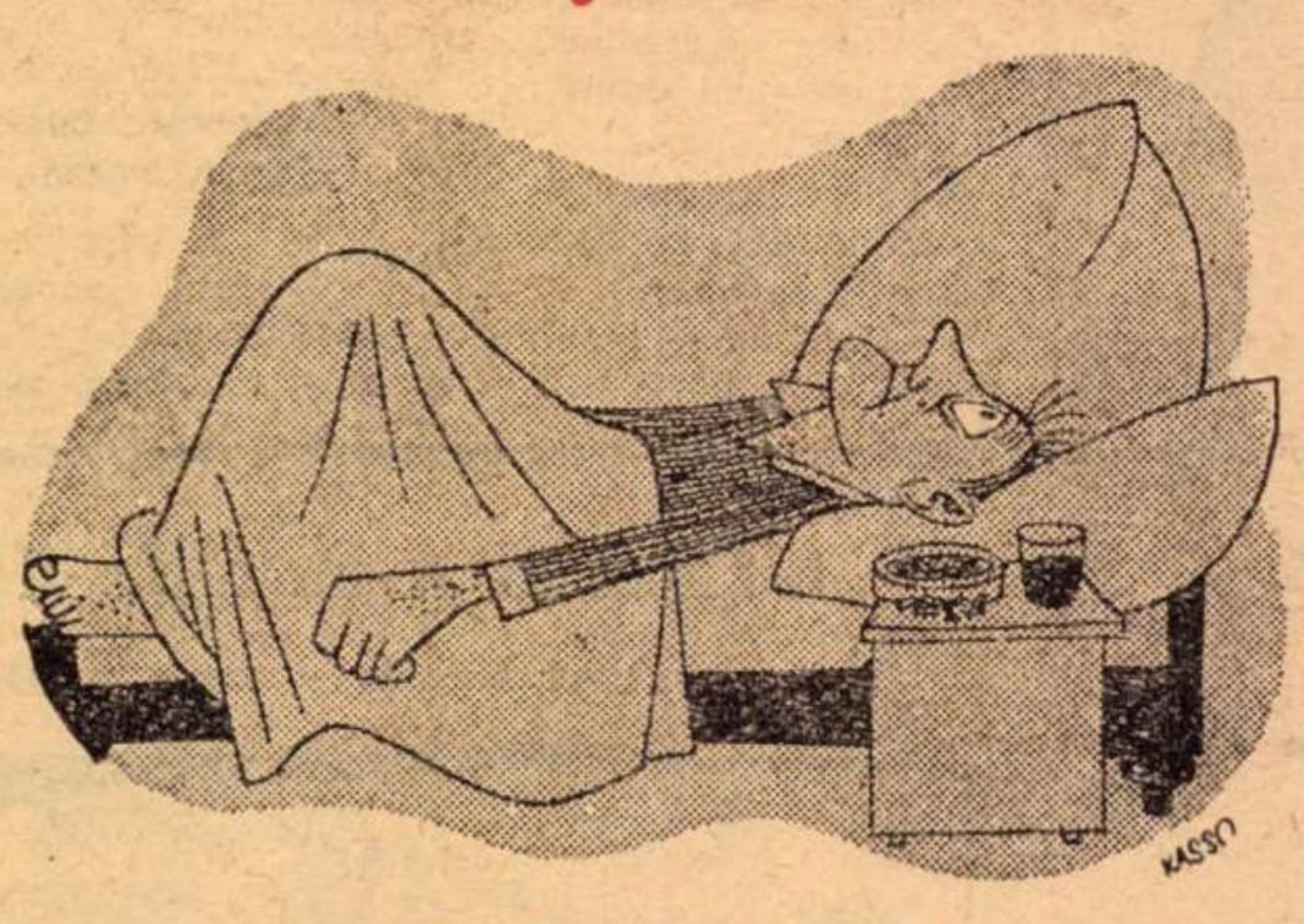

— 69786 .. 69787 ... 69788 ....

A megállónál

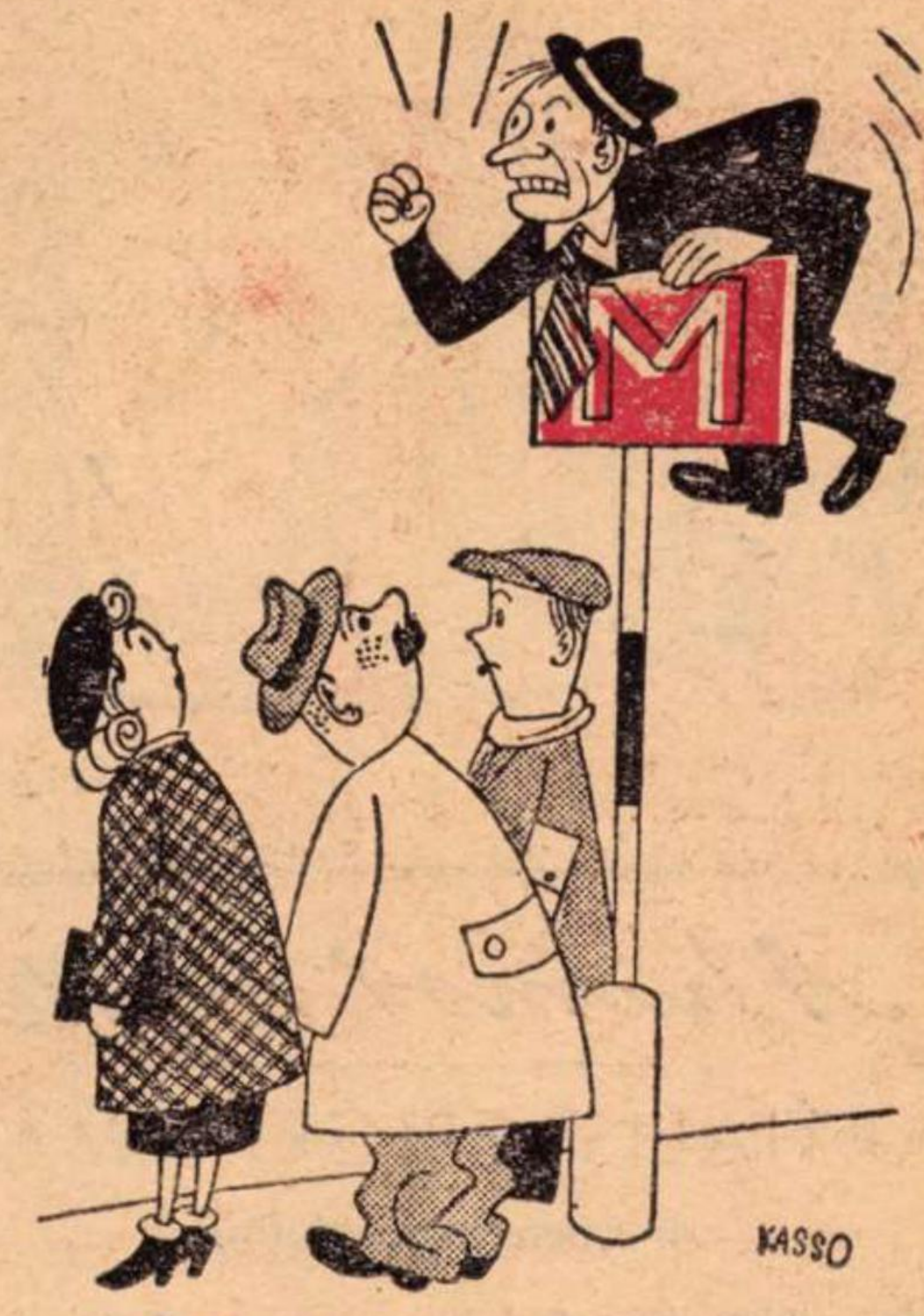

Aki alig győzi kivárni a villamost...

Megértő gyerek

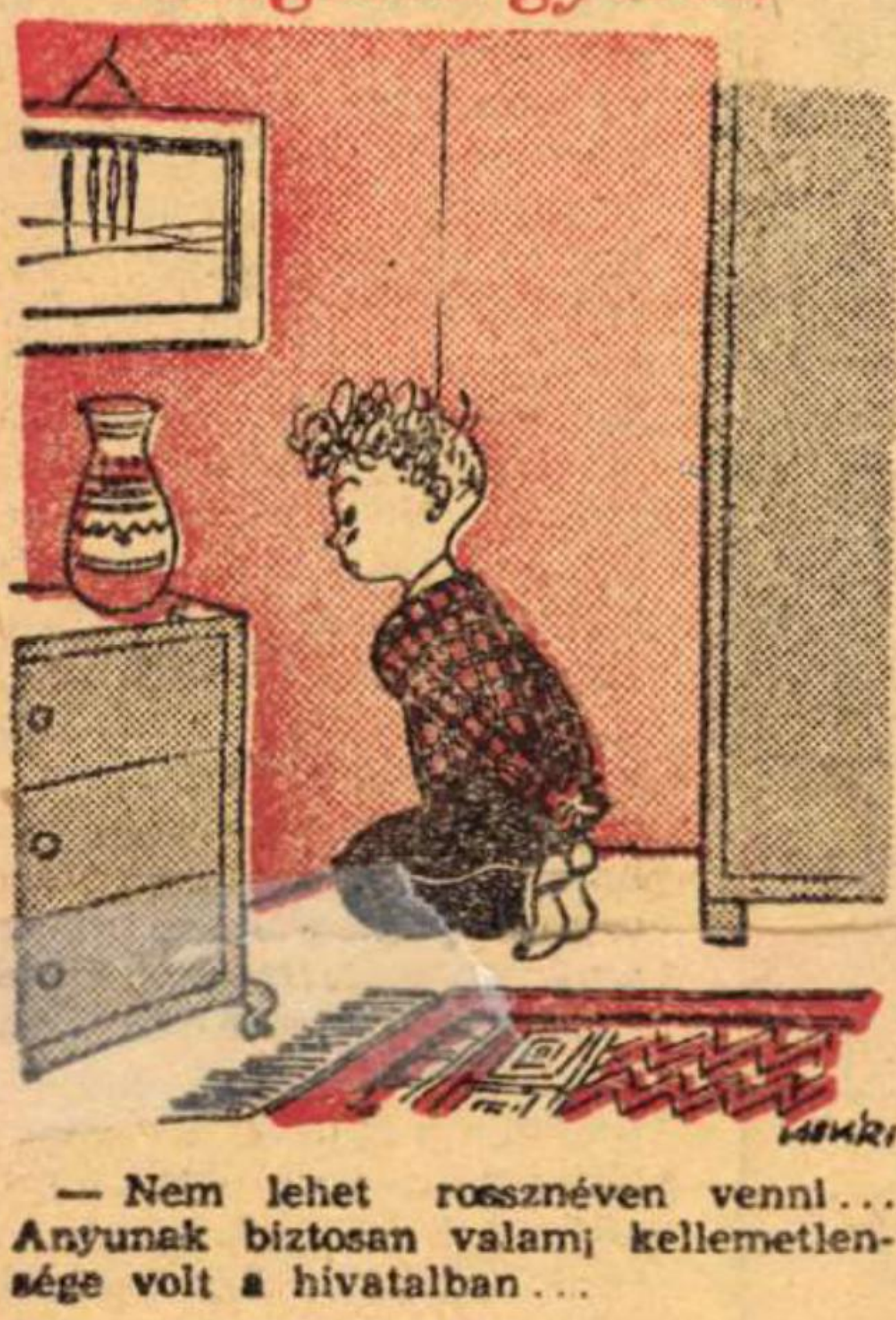

— Nem lehet rossznéven venni... Anyunak biztosan valami kellemetlensége volt a hivatalban...

Zenés étteremben

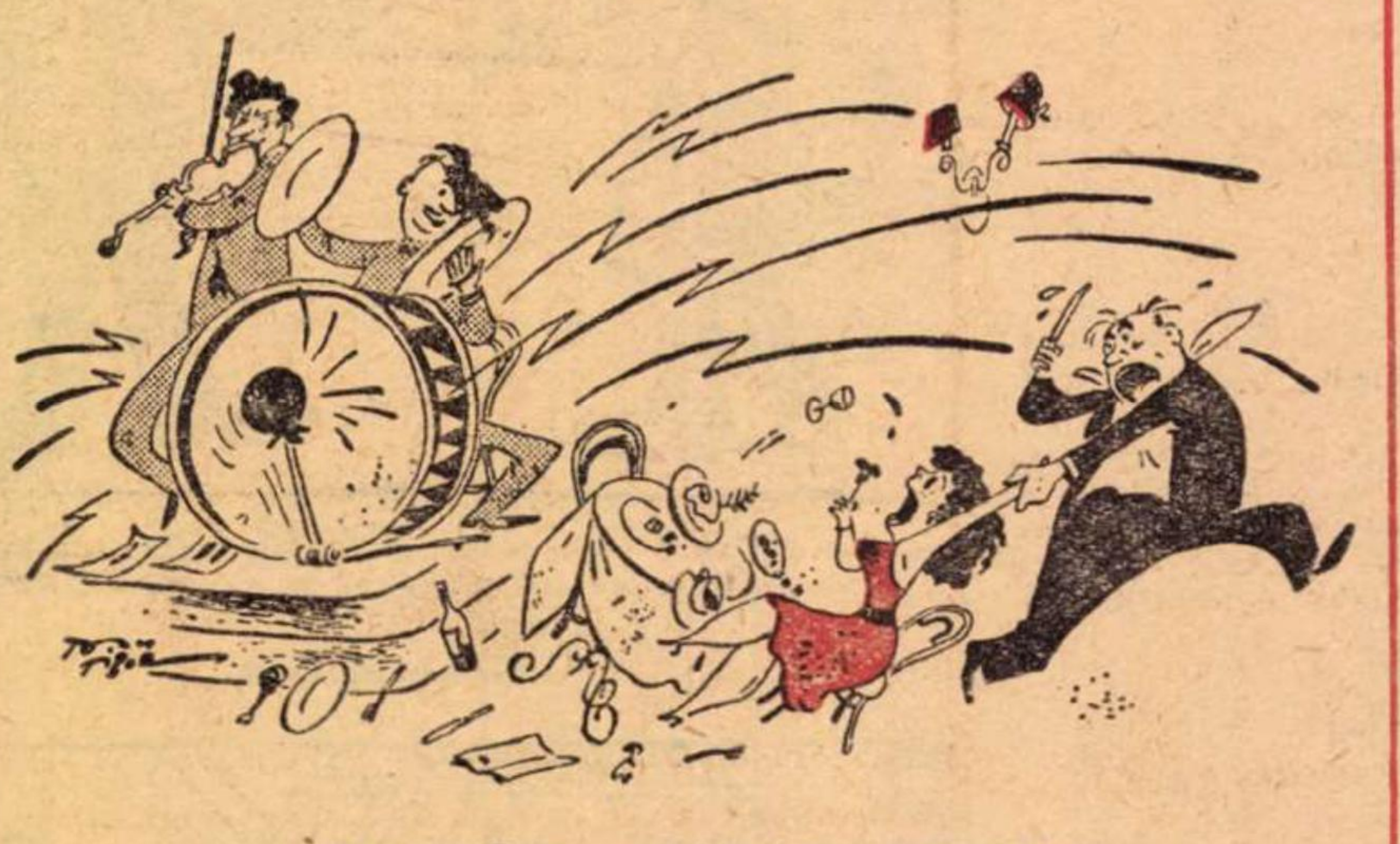

— Menjünk Bözsi, nem birom a pontyot dobbal!

Sürgős telefon

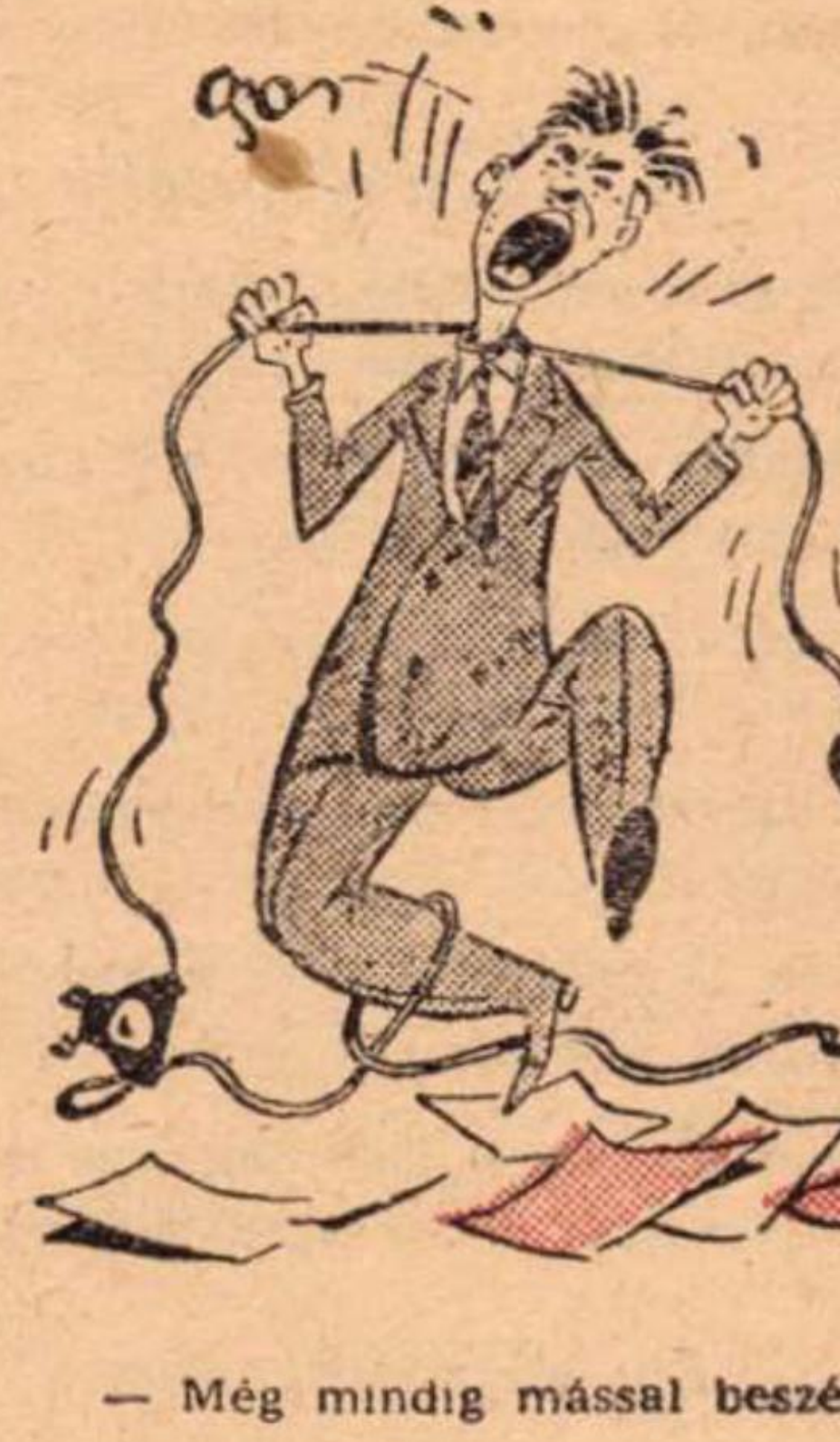

— Még mindig mással beszél!

Esti szórakozás

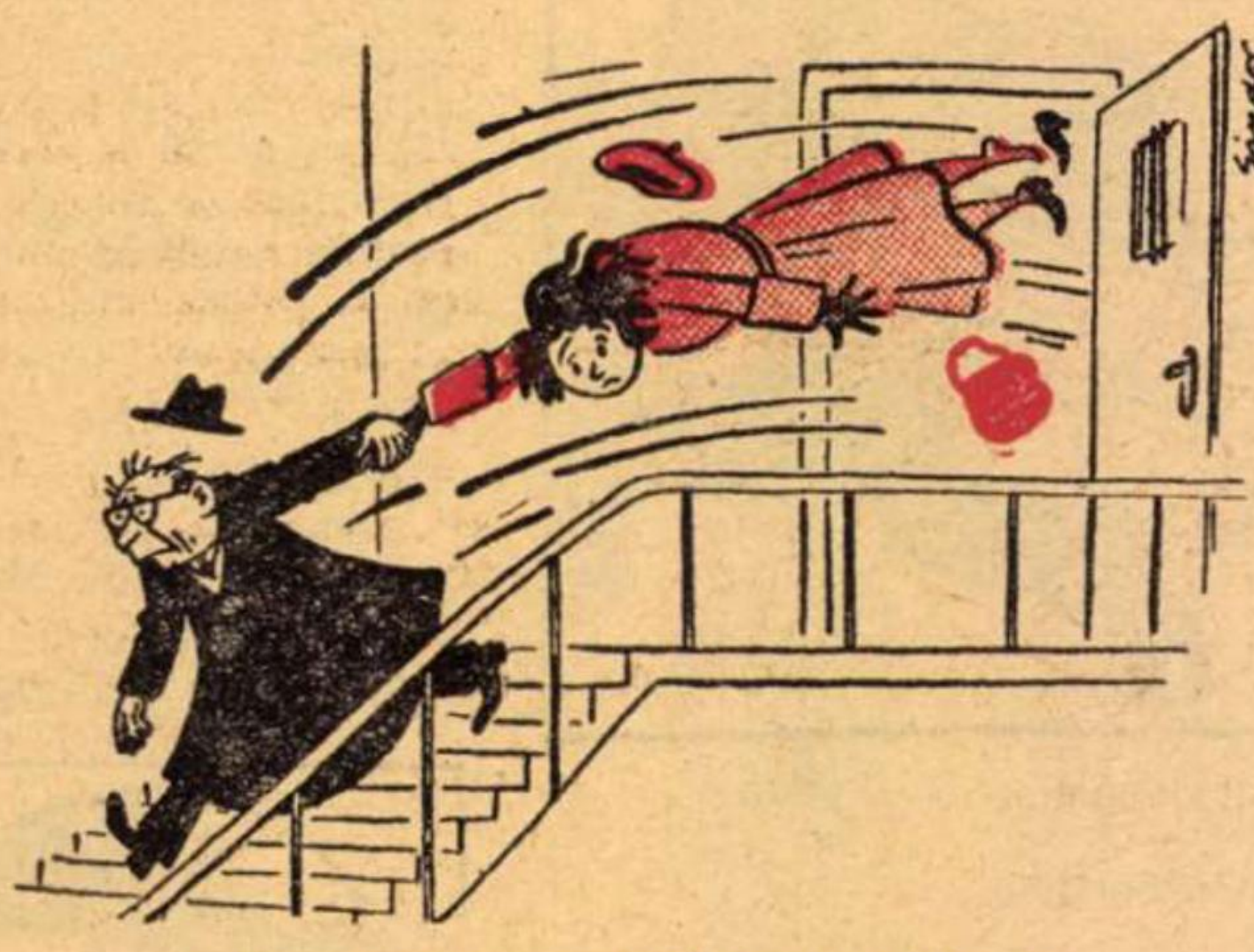

— Gyere már, megint elkéssük a híradót!

Jókor

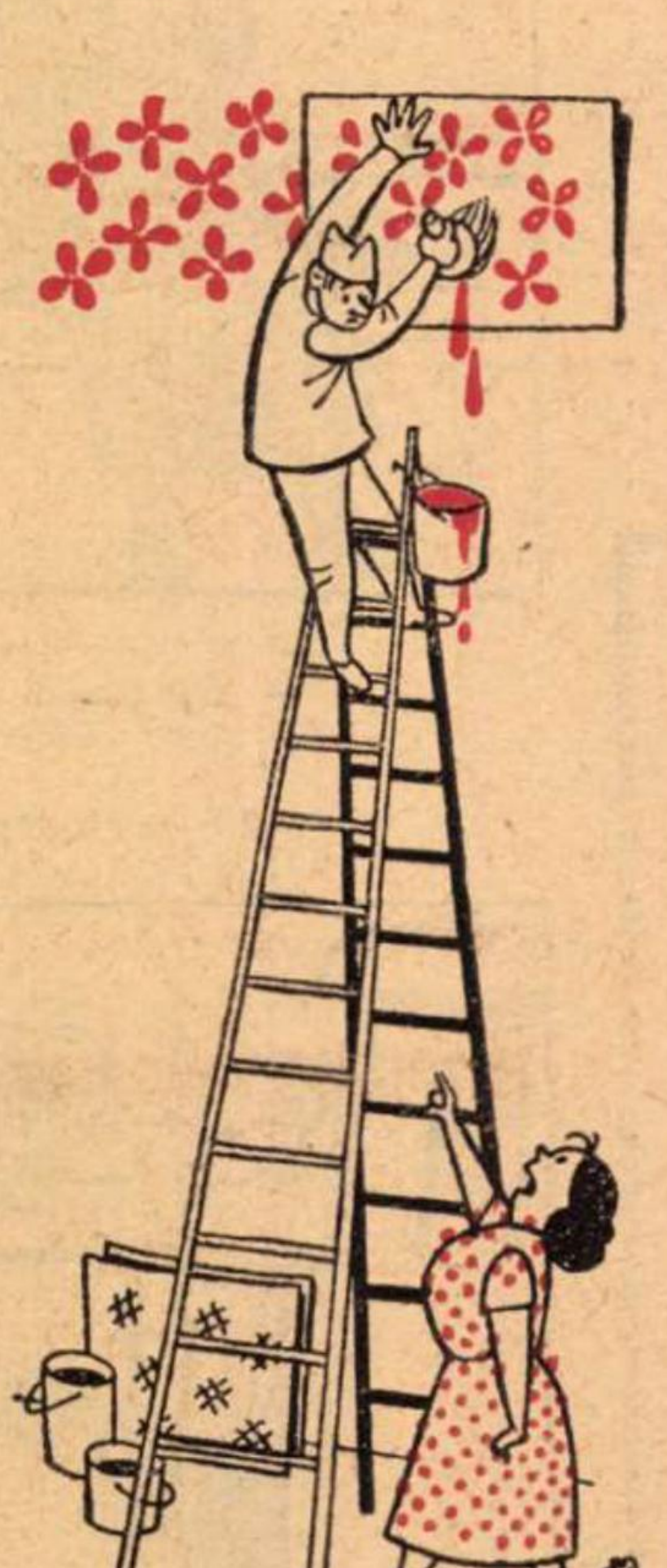

— Mester, csinálja. mégis a másik mintát!

Vajon kinek van igaza?

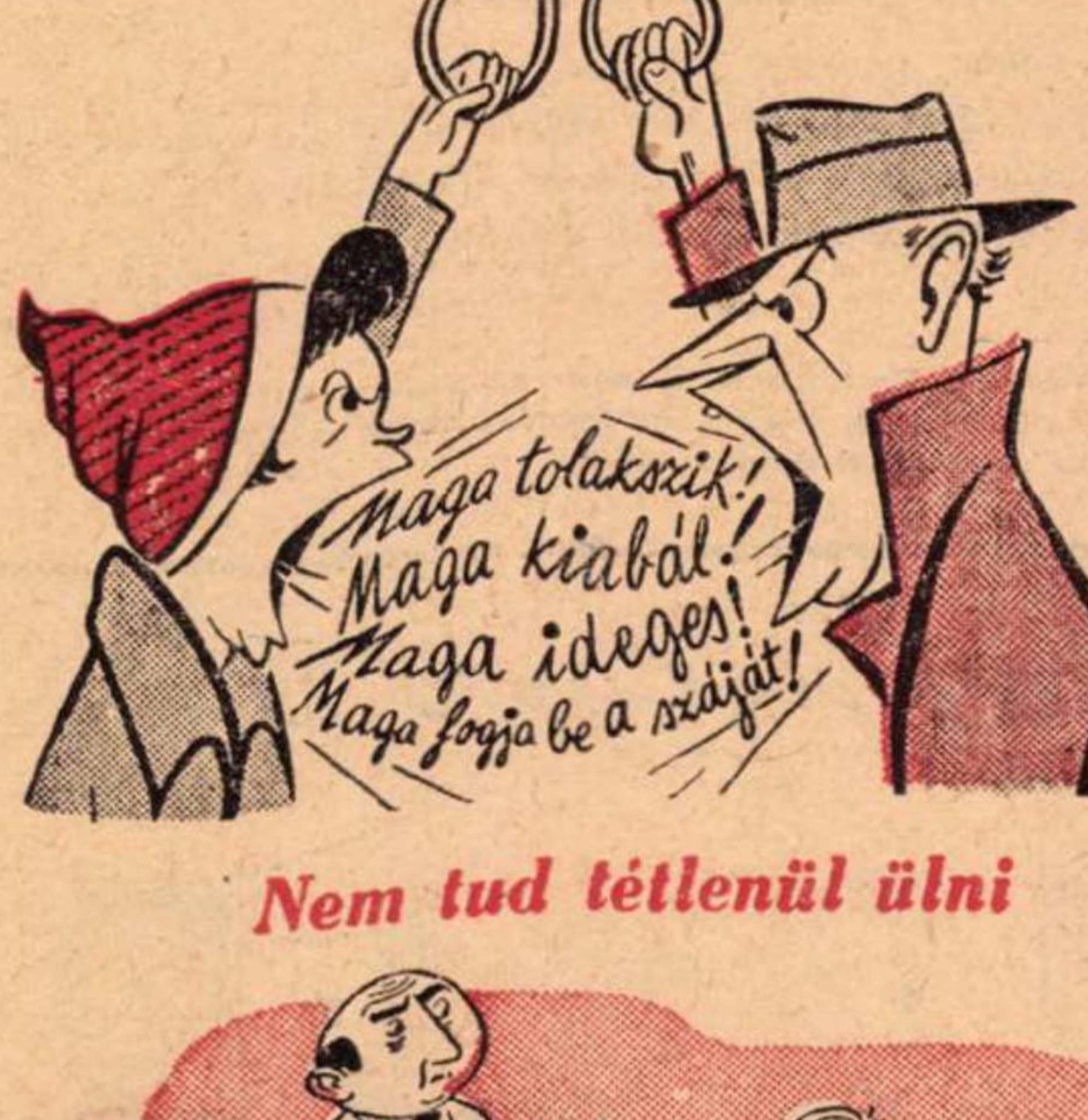
Maga tolakszik!
Maga kiabál!
Maga ideges!
Maga fogja be a száját!

Nem mindig ideges az ember

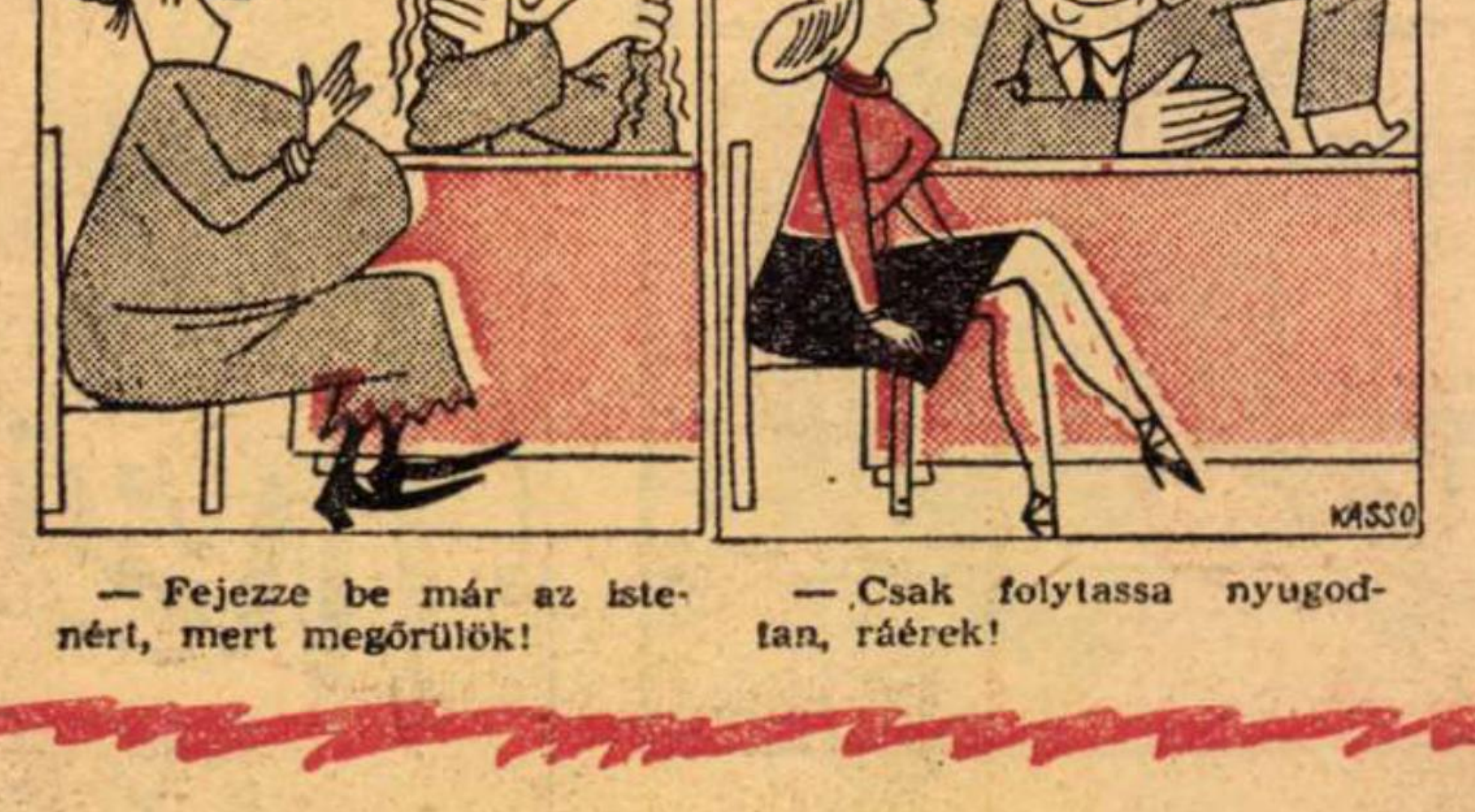

— Fejezze be már az istenért, mert megőrülök!

— Csak folytassa nyugodtan, ráérek!

Nem tud tétlenül ülni

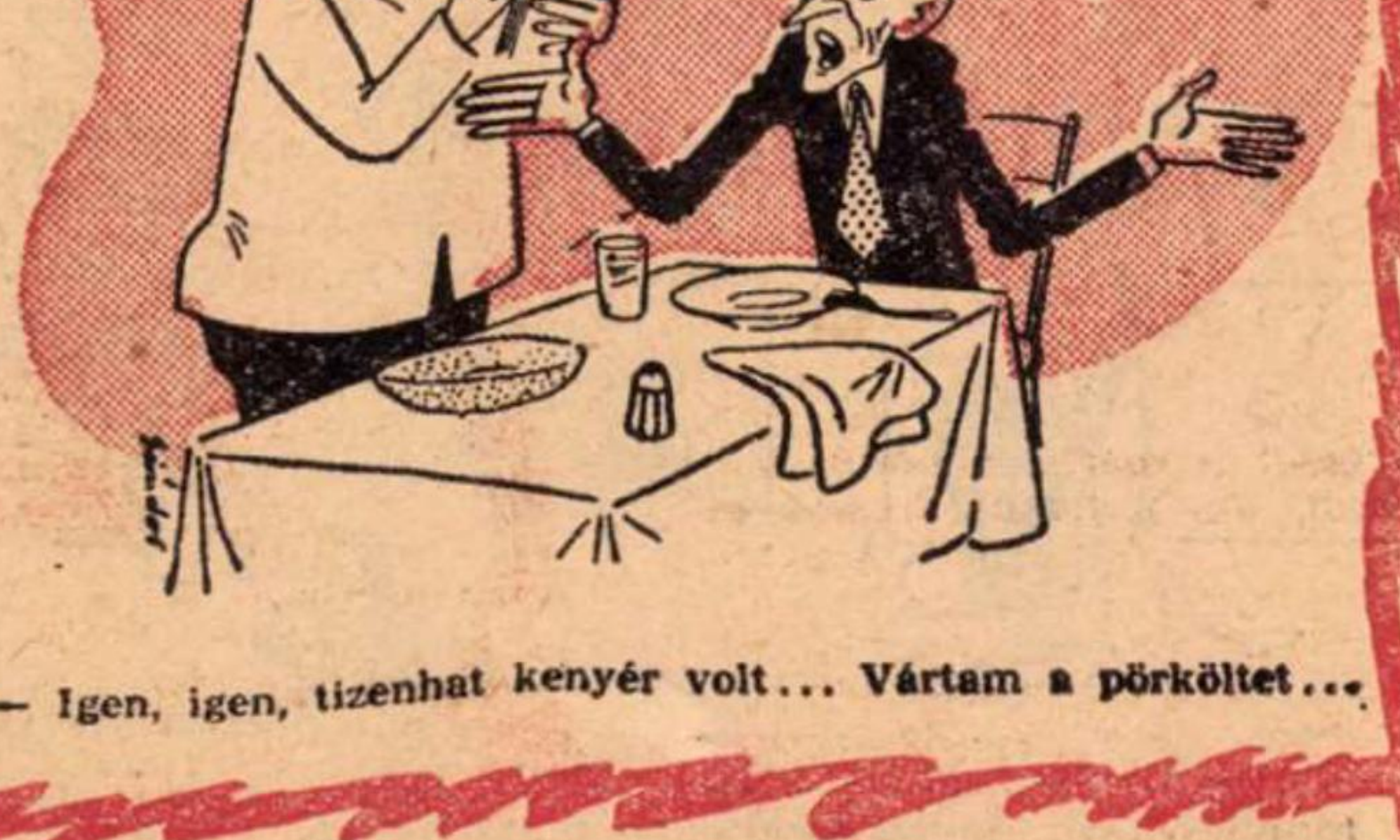

— Igen, igen, tizenhat kenyér volt... Vártam a pörköltet...

Riska tünődése

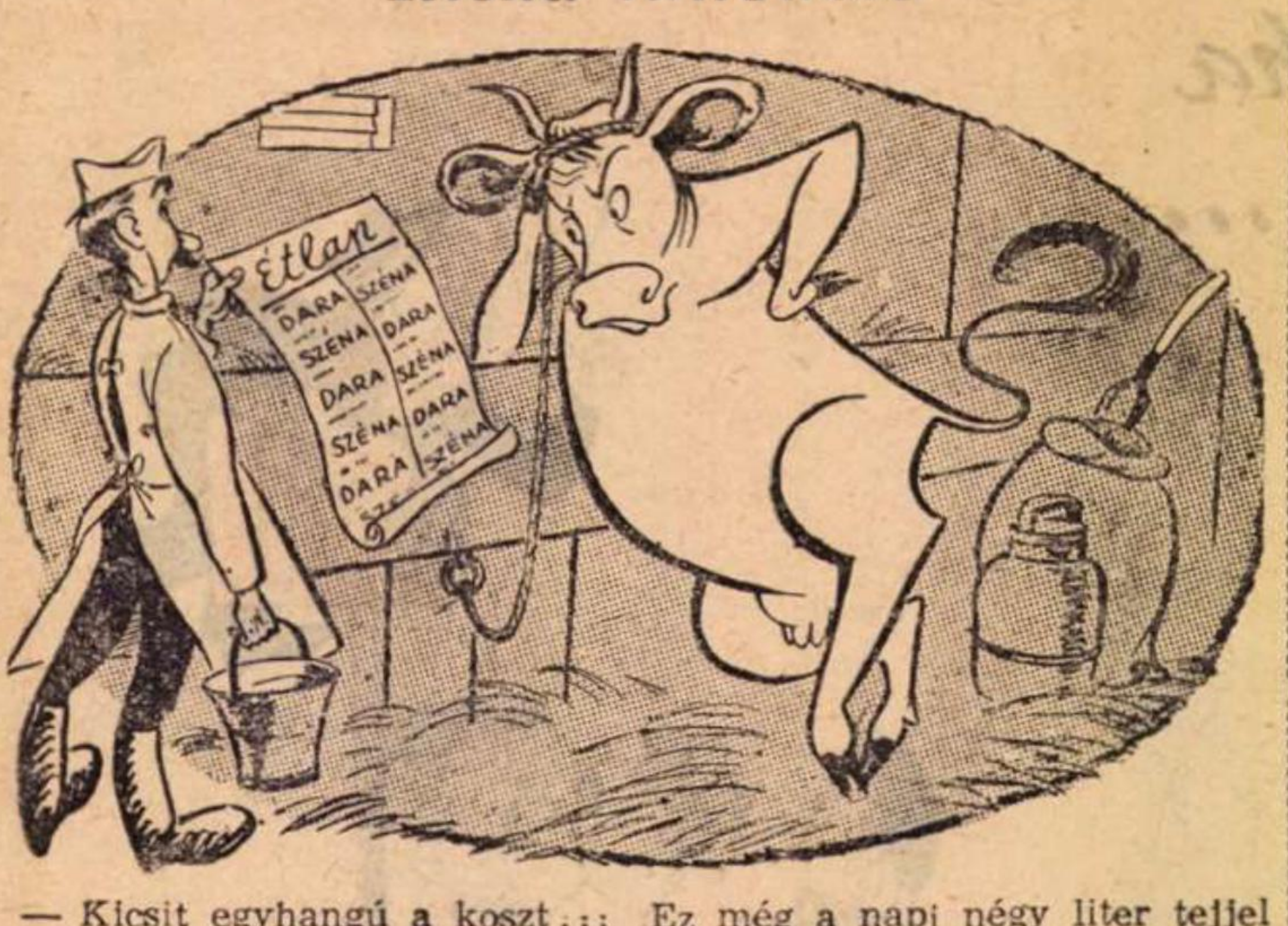

— Kicsit egyhangú a koszt . . . Ez még a napi négy liter tejjel is túl van fizetve . . .

A humor mesterei

MARTIALIS* EPIGRAMMÁIBÓL

Ami nem magántulajdon

*Birtokos ember vagy, egyedül **magadé** a sok ércpénz,*
*és **egyedül** a tiéd drága edény, aranyak,*
*legkitűnőbb borait, **neked** érleli ősszel a lejtő,*
*csak **magadé** a szived, éppigy a jellemed is.*
*Mindened jó**magadé**, — ki akarná ezt letagadni! —*
*asszonyod az, ki csupán, Candidusom, **sokaké**.*

Tucca, a plágizátor

Irtam eposzt; te is azt kezdtél: hagytam a csudába,
hogy ne hasonlitson énekem és a tied.

Muzsám lett ezután, deli Thalia és a koturnus:
erre te fölhúztál szinpadi öltözetet.

Majd dalokat kezdtem pengetni a lant csodahúrján:
újból elloptad lantomat is, te pimasz!

Hát irogattam sok szatírát: de sietsz lepipálni,
s lágy elegoszt dalolok: zengedezed ugyanazt.

Irok epigrammát: te sietsz, írsz, írsz, hogy a pálmát
— nagyratörőn megelőzz — orrom elől vigyed el.

Válassz, mit nem akarsz, — már únom az ostobaságod! —
Tucca, közöld velem ezt, s hagyj valamit nekem is.

Egy részegeskedőre

Éjszaka mámorosan iszogatsz, mindent megígérsz, de
reggelig elfeleded. Ej koma, reggel igyál!

Egy kényesorrú poétához

Kedveli verseimet, szívesen hallgatja a város,
s van költő, ki szerint műveim csapnivalók.
Nem nagyon izgat az ügy, a közönség jól lakomázik,
vendégem fontos, és nem a többi szakács.

(Fordította: Csanádi Ákos)

---

* Marcus Valerius Martialis (I. u. 40—102) a világirodalom egyik legnagyobb epigrammírója, 1500 epigrammája az antik Róma politikai, társadalmi és erkölcsi életét tükrözi.

Női dolgok XII.

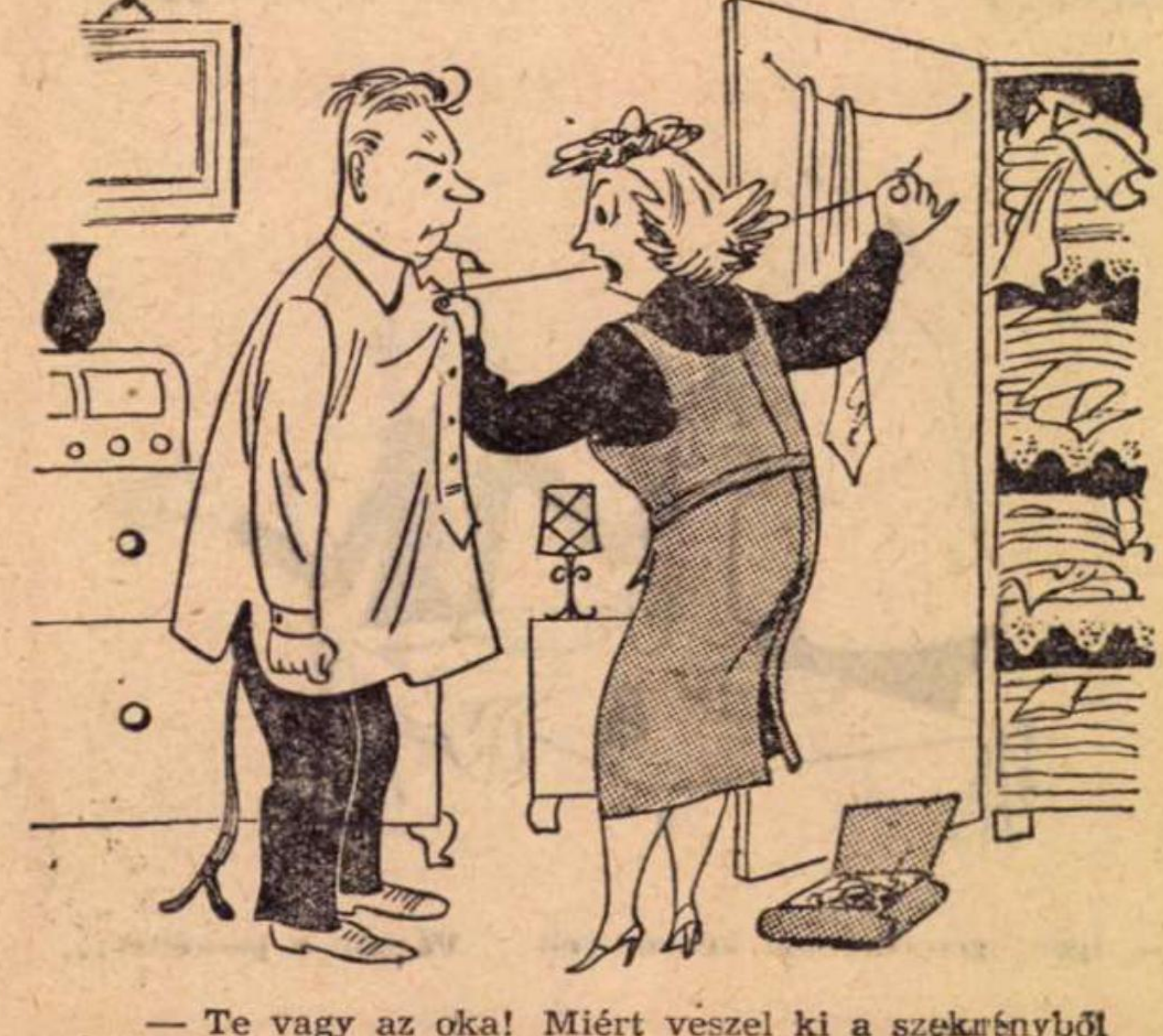

— Te vagy az oka! Miért veszel ki a szekrényből mindig olyan inget, amelyiken nincs gomb?

(Vasvári Anna rajza)

Jó vicc

Teljesen ártatlan vagyok a dologban. Még csak nem is sejtettem, hogy milyen szellemeket szabadítok ki egy titkos palackból, amikor gyanútlanul elmondtam régi ismerősömnek egy viccet. Tudtam, hogy az illető úgynevezett tudományos alkatú ember, töprengő, kutató típus, szeret a dolgok mögé nézni. Éppen ezért olyan viccet meséltem neki, amelyben van némi tudományos elem, megfogadva a régi bölcseséget: megfelelő embernek megfelelő viccet!

— Tudok egy jó viccet! — mondtam neki könnyedén, de egyben magabiztosan.

— Halljuk! — mondta érdeklődéssel, ami illő is volt olyan emberhez, akinek az értelme nyitva áll minden új előtt.

— Szóval — kezdtem — a kávéházban két geológus beszélget délutáni kávézás közben. Azt mondja az egyik: „Hárombillió év múlva kihűl a Föld, s akkor minden élet megszűnik." A közelben biliárdozók egyike félfüllel odafigyel és rémülten fordul a geológusokhoz: „Mit tetszett mondani, hány év múlva hűl ki a Föld?" „Hárombillió!" A biliárdozó megkönnyebbülten sóhajt fel: „Már megijedtem, hogy millió!"

A várt kacagás helyett ismerősöm elgondolkozva hallgatott, s bosszúságomban már-már azt hittem, hogy nem értette meg a viccet. Néhány másodperc múlva azonban elismerően bólintott:

— A vicc jó. Ha elfogadjuk Aristoteles meghatározását, amely szerint a komikum, a nevetséges, valamely hiba vagy rútság, amely fájdalmat és bajt nem okoz, tényként fogadhatjuk el, hogy az imént elmondott vicc tartalmaz ilyen elemet. Még akkor is, ha figyelembevesszük, hogy a Föld kihűlése kétségtelenül hiba, noha nem rútság, mert egy kihűlt égitest is rendkívül tetszetős lehet. Fájdalmat és bajt ez a kihűlés nem okoz, mert nincs kinek, s jól tudjuk, hogy a fájdalom szubjektív fogalom, s megszűnik akkor, ha nincs, aki érezné. S ha valaki azt gondolná, hogy az élet megszűnése az emberiség, sőt az állat- és növényvilág szempontjából mégis csak fájdalmas, tekintetbe kell venni, hogy ez annyira az elképzelhetetlenül távoli jövő várható kellemetlensége, hogy addig még sok minden történhetik, akár a fűtéstudomány, akár a komikum elmélete terén. De hogyan állunk Hobbes tételével? Hobbes a nevetés okával foglalkozva kimutatta, hogy a nevetés oka a büszkeség érzése, amely úgy támad bennünk, hogy mások gyengeségeinek láttára hirtelen észrevesszük a magunk felsőbbségét. Nos, kétségtelenül megmosolyogjuk a biliárdozó naívságát, hiszen még az is, aki mértékletesen él és nyitott ablaknál alszik, jól tudja, hogy nem élhet hárombillió évig, tehát semmiesetre sem lehet számára személyes jelentőségű, sem megnyugtató, sem nyugtalanító, a Föld várható életkora. A biliárdozó fellélegzése tehát rendkívül humoros, az ember szinte elképzeli, milyen jókedvvel löki tovább a golyókat, nem kell közeli geológiai fagyhaláltól félnie. Kielégíti a vicc a kontraszt-elméletet is. Kant szerint a komikum lényege az ellentét, az ellentmondás. Valóban nehéz lenne nagyobb ellentétet elképzelni, mint az ember tiszavirág-élettartama és a kozmikus idő. Kielégíti a vicc Groos feltevését is, amely szerint a komikum harcijáték, benne kiéli magát harci ösztönünk s szerepe van benne a kárörömnek is. Nos, maga a biliárd is játék, tele veszélyekkel, a vereség fenyegető kilátásával, s a tetejébe a játékos hirtelen a Föld katasztrófájáról hall, mindenki elpusztul, többen, mint a legvéresebb harcok folyamán. Ugyanakkor káröröm et is érzünk, mert hiába nyugszik meg a biliárdozó, hárombillió év múlva mégis csak eljön a könyörtelen halál. Bergson automatizmus-elméletét is kielégíti a vicc, mert a főszereplő kizökken abból a gépiesen belénkrögződött és természetes időtartamból, amely az emberi életet határozza meg. Összefoglalva tehát az elmondottakat; a vicc jó. Nincs semmi akadálya tehát annak, hogy kacagjak rajta.

S ebben a pillanatban úgy elkezdett nevetni, hogy a könnye is kicsordult.

Feleki László

UTAZÁS A VASÚT KÖRÜL

Ami késik – nem múlik

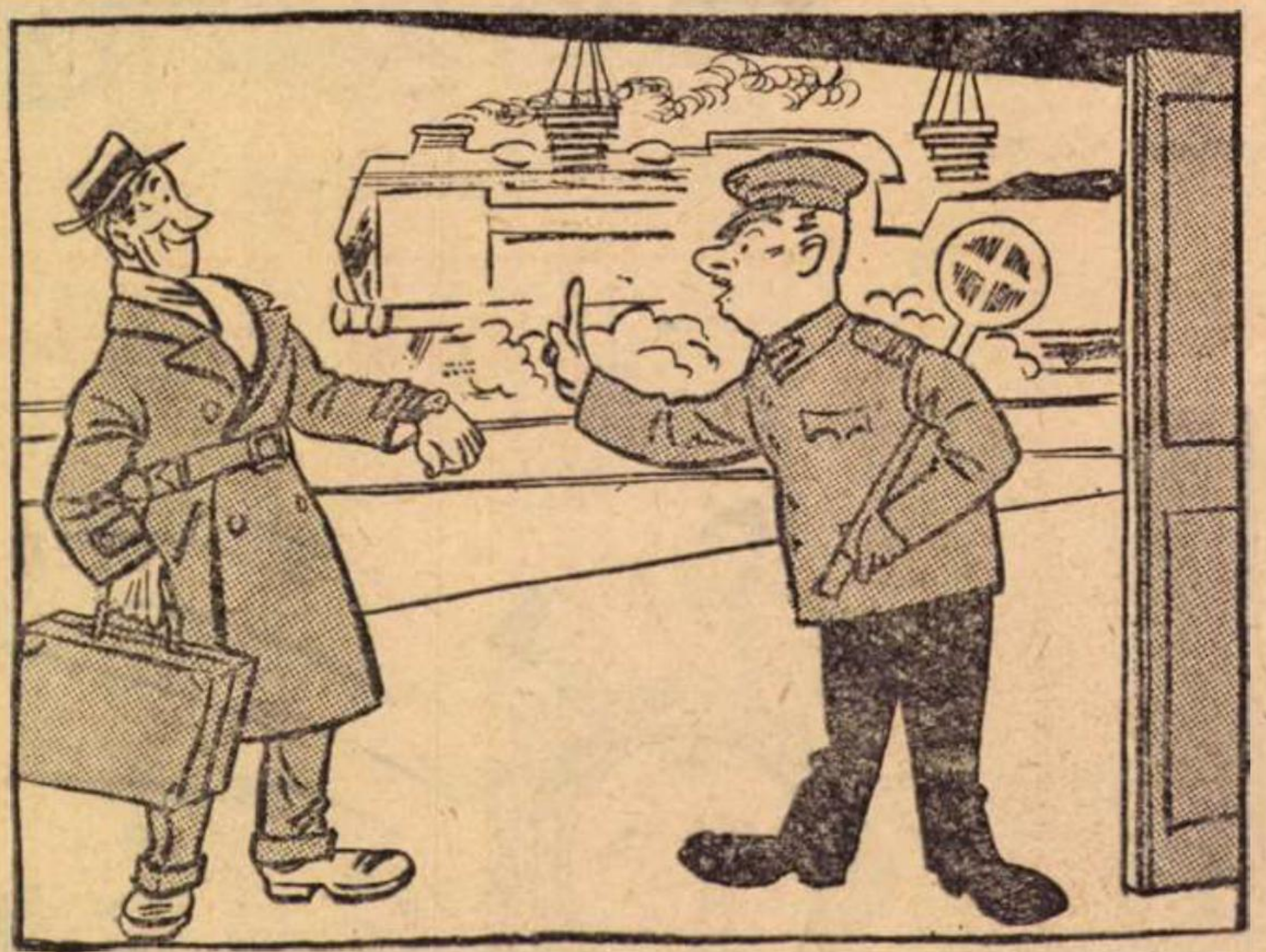

— No nézd csak, percre pontosan befutott a miskolci!
— Pardon, tévedés ne essék, ez a tegnapi gyors!

Hosszúlépés

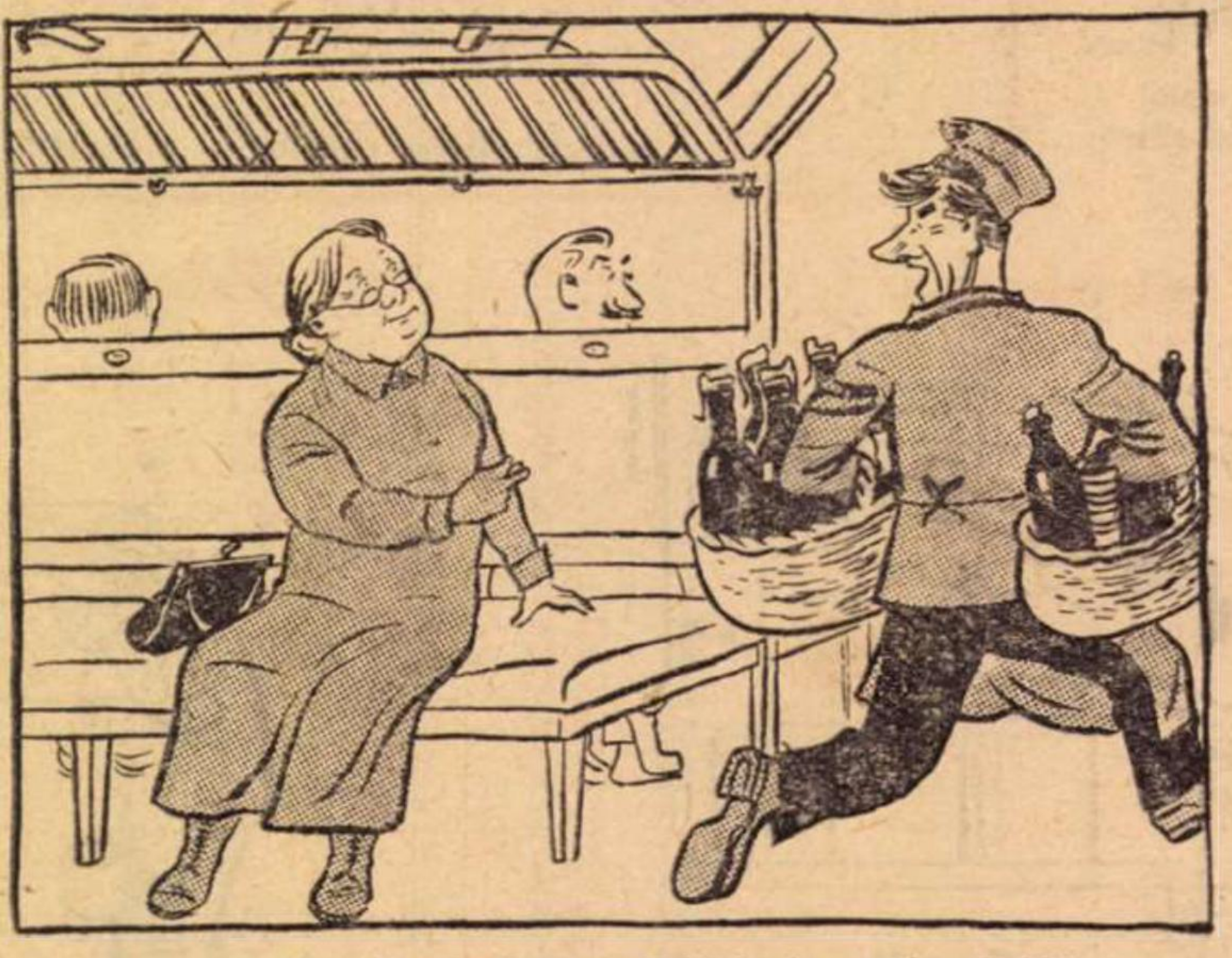

— Kristályvízzel csak Kálkápolna után jövök!
— Miért csak akkor?
— Mert addigra eladom a bort!

Le a kalappal a fűtő előtt!

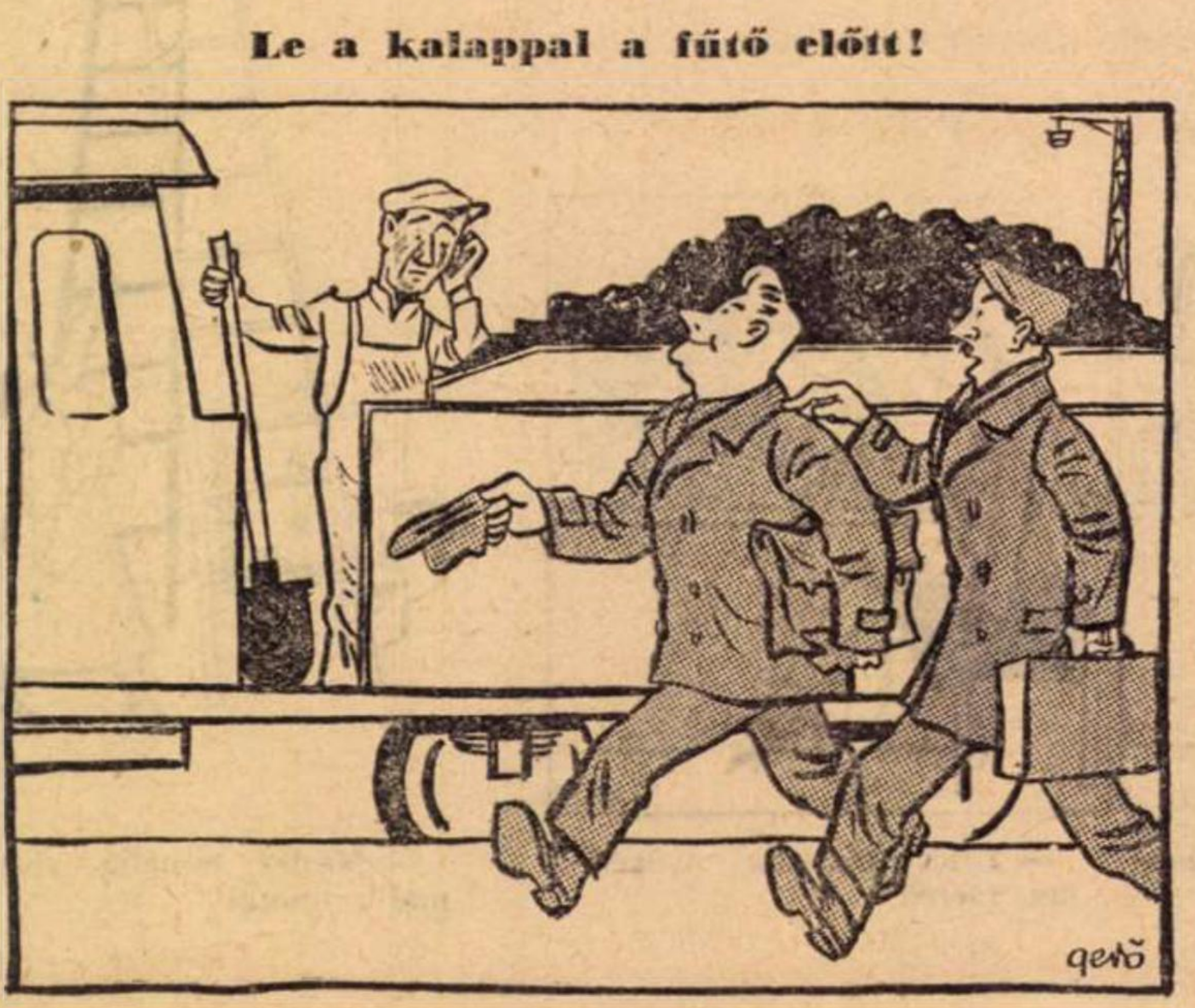

— Mi az, ismered a fűtőt?
— A fűtőt nem — de a szenet igen!

TOTO
Magas
NYEREMÉNYEK
A TOTÓN

Kulturfront

Panaszkönyv

Egy „jogosított kultúra-szolgáltató" maszek-brigád

Vasúttól, járási székhelytől távoleső falvakban, állami gazdaságokban, Szabolcsban és Hajdúban meg-megjelent mostanában egy kicsi, de a pénzért lelkes együttes. Meglobogtatták a Földművelésügyi Minisztérium engedélyét, amely szerint állami gazdaságokban üdvös, hogy 7 tagú együttesük eljátssza a *Mágnás Miskát*. Elég szépen „arattak". Nem sikert. Anyagiakat inkább.

Node addig jár a maszek-brigád az állami gazdaságokba, míg kiderül, hogy aki Pesten „engedélyezte" az ilyesmit, az nem láthatta ezt a „produkciót".

A Hajdú megyei Ujtikos községben — a Tisza mellett, ott, ahol csak vízimadarak és az ilyen maszek-jómadarak járnak — végül akadt egy népművelési ügyvezető, aki sarkára állt és a járási népművelési előadóval együtt jegyzőkönyvben hozta illetékesek tudomására a 7 tagú maszek-brigád „művészi tevékenységét".

Ment is levél Pestre, felelősségre vonandó az együttes vezetőjét, Réti Rudolfot. Helyette atyja válaszolt, dr. Réti Gyula író, a Majakovszkij u. 54. alól.

Ez a levél mindennél többet mond. Adjuk át a szót tehát a kitűnő írónak.

„*. . . fiam rendőrhatóságilag kapott okmány alapján jogosítva van bárhol kultúrát szolgáltatni.* (Remekbeszabott írói mondat. Hogy is van a híres mondás: Le style c'est l'homme (A stílus az ember). Az „író"-atya is jóféle kultúrat szolgáltathat . . .)

„*. . . kulturális szolgálataiért még kötelező vállveregetést sem kapott illetékes helyen, holott sok kitüntetés üthette volna már szélesen kitárt mellét."*

„*Csak az illetékes forum. a falu népe több, mint száz magasztaló köszönő írást, kiértékelésnek nevezett okmányokat adott át, spontán, senkitől sem forszirozva, a kultúrát szörnyű körülmények között szolgáltató kis csapatnak.*"

Utóbbi félmondattal majdnem egyetértünk, de csak így: „*Szörnyű kultúrát szolgáltató kis csapat . . .*"

Azt reméljük egyébként, hogy „illetékes helyen" ezután valóban több figyelmet fognak szentelni e „kis csapatnak", s talán még azt is megnézik, hogy adhattak engedélyt a Földművelésügyi Minisztériumban az ilyen maszekbrigádnak?

p. j.

A LEGJOBBKOR

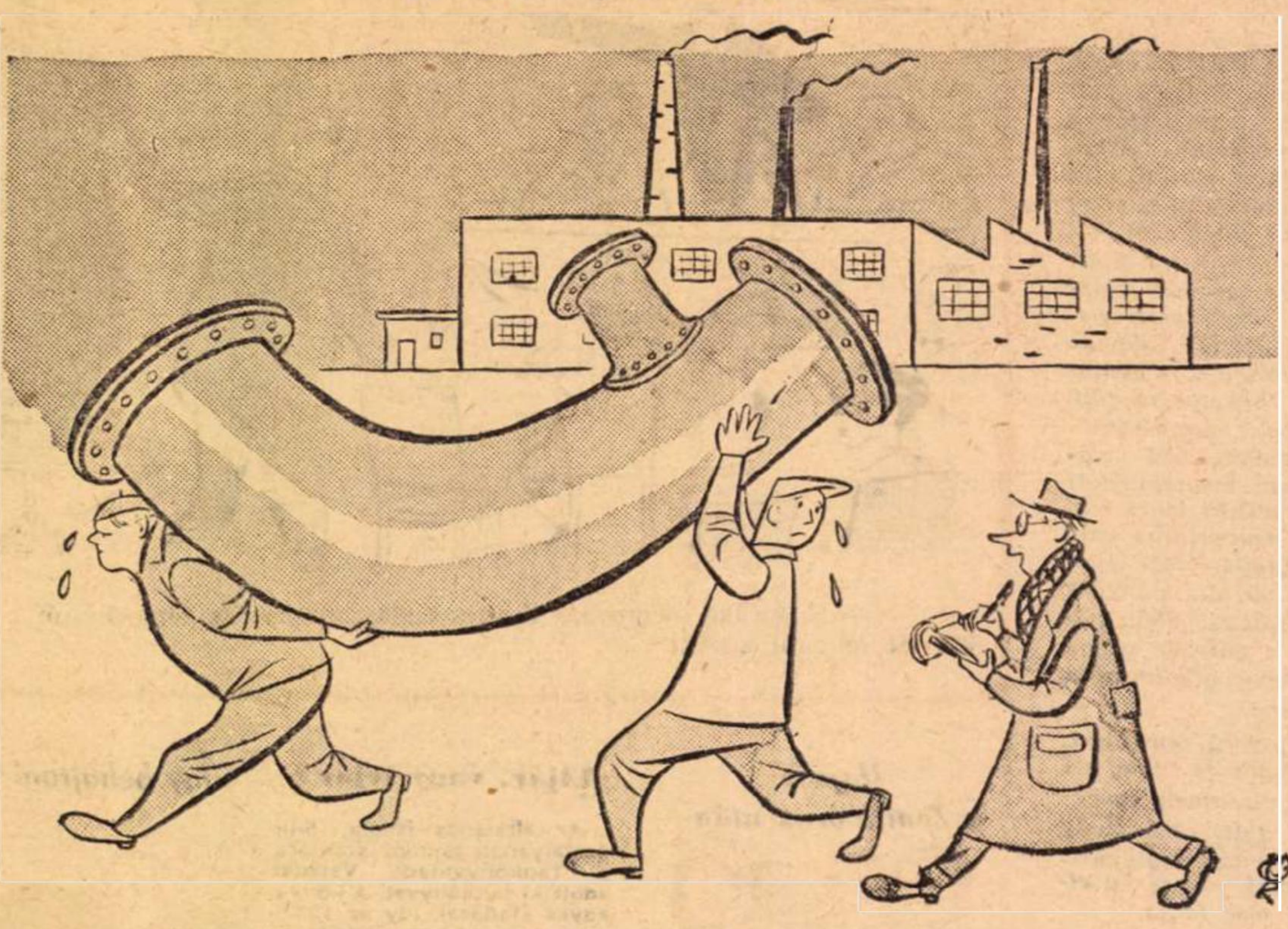

Újságíró: Legyen szíves, mondjon valamit a munkájáról, családi életéről . . .

Akiknek szívesen tapsolunk . . .

I.

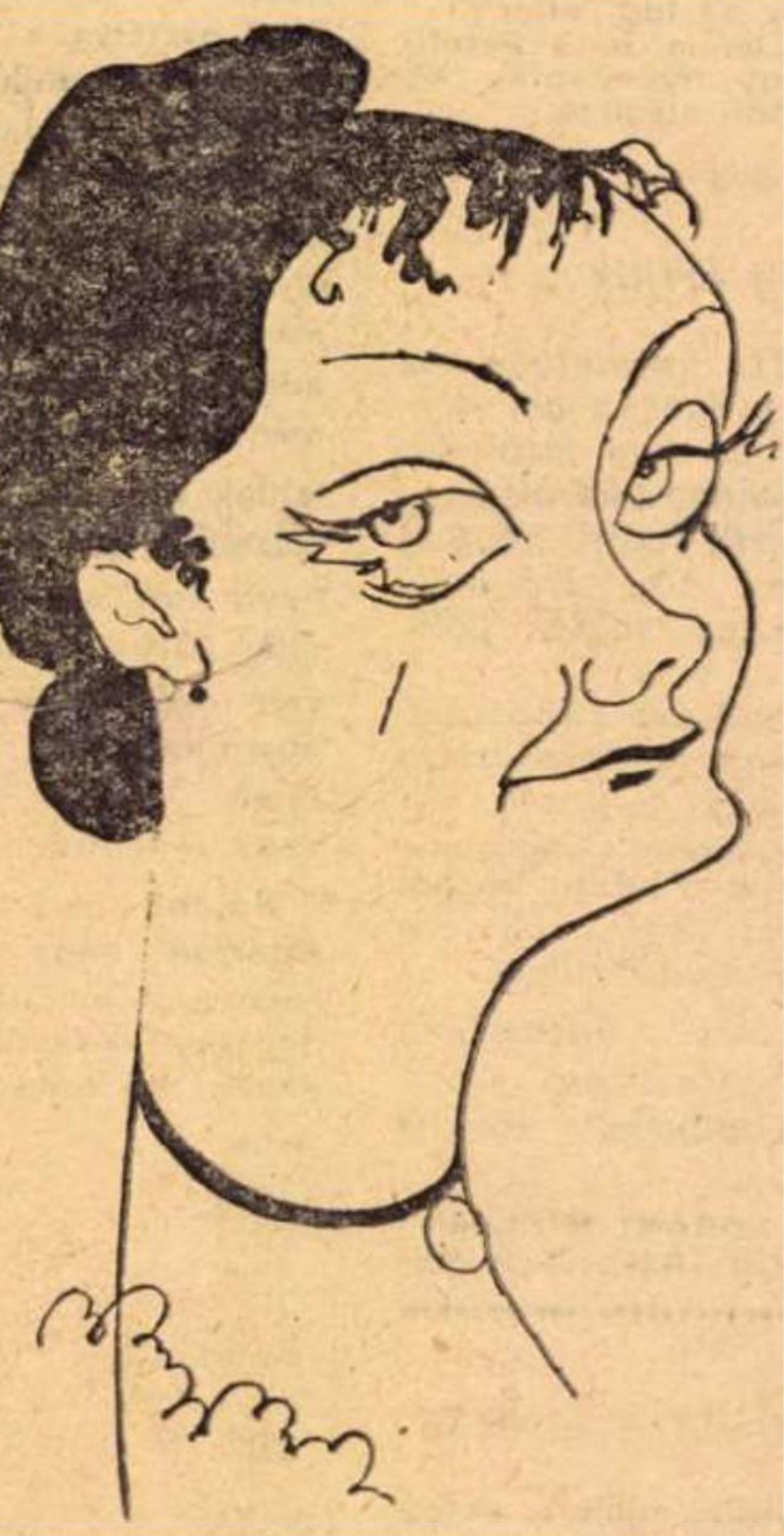

Tolnay Klárinak a „Nórában".

(Edma rajza)

Vidéki kultúrriport Kardosrétről

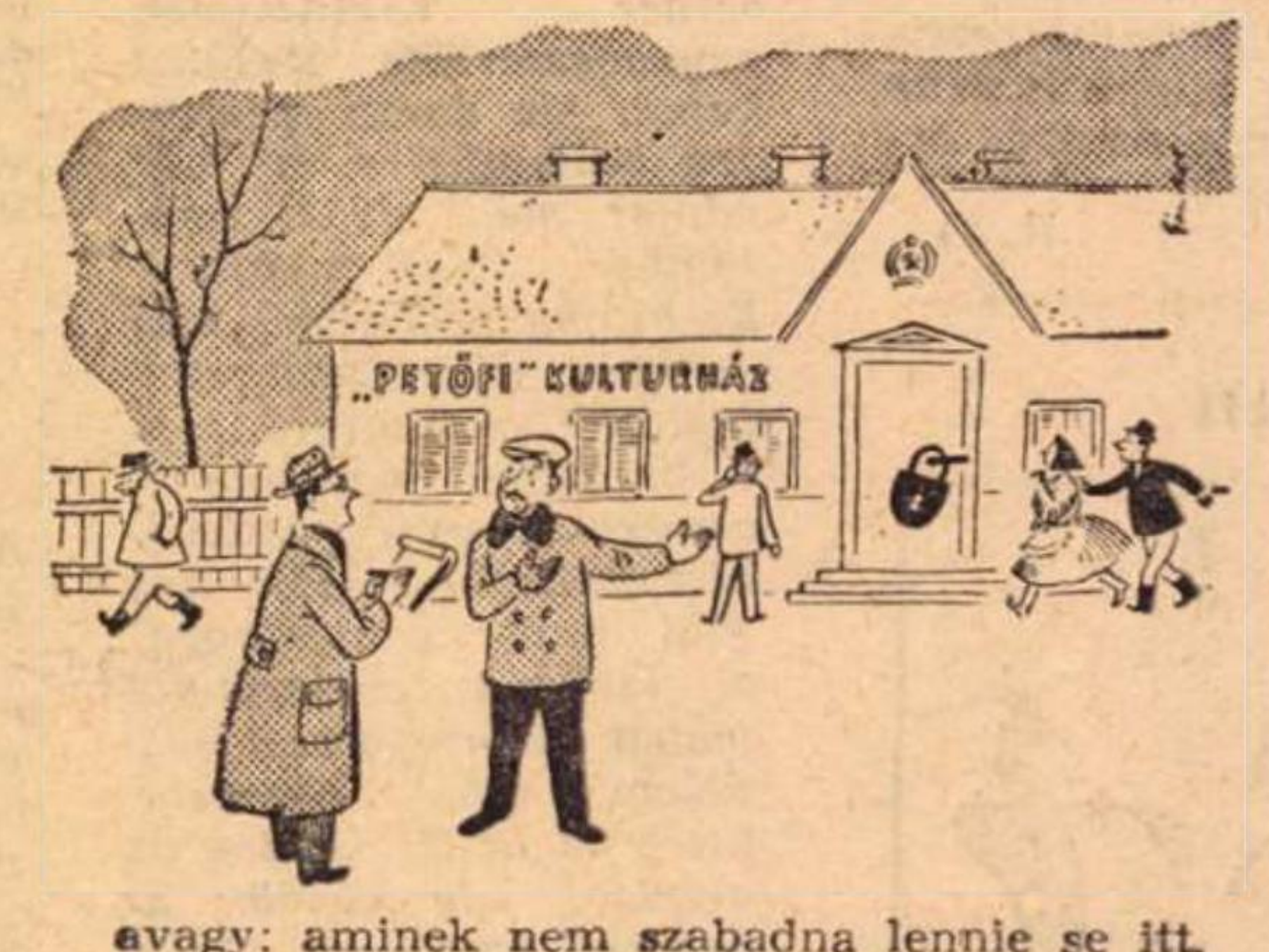

avagy: aminek nem szabadna lennie se itt, se máshol

EGY SZERKESZTŐSÉGBEN

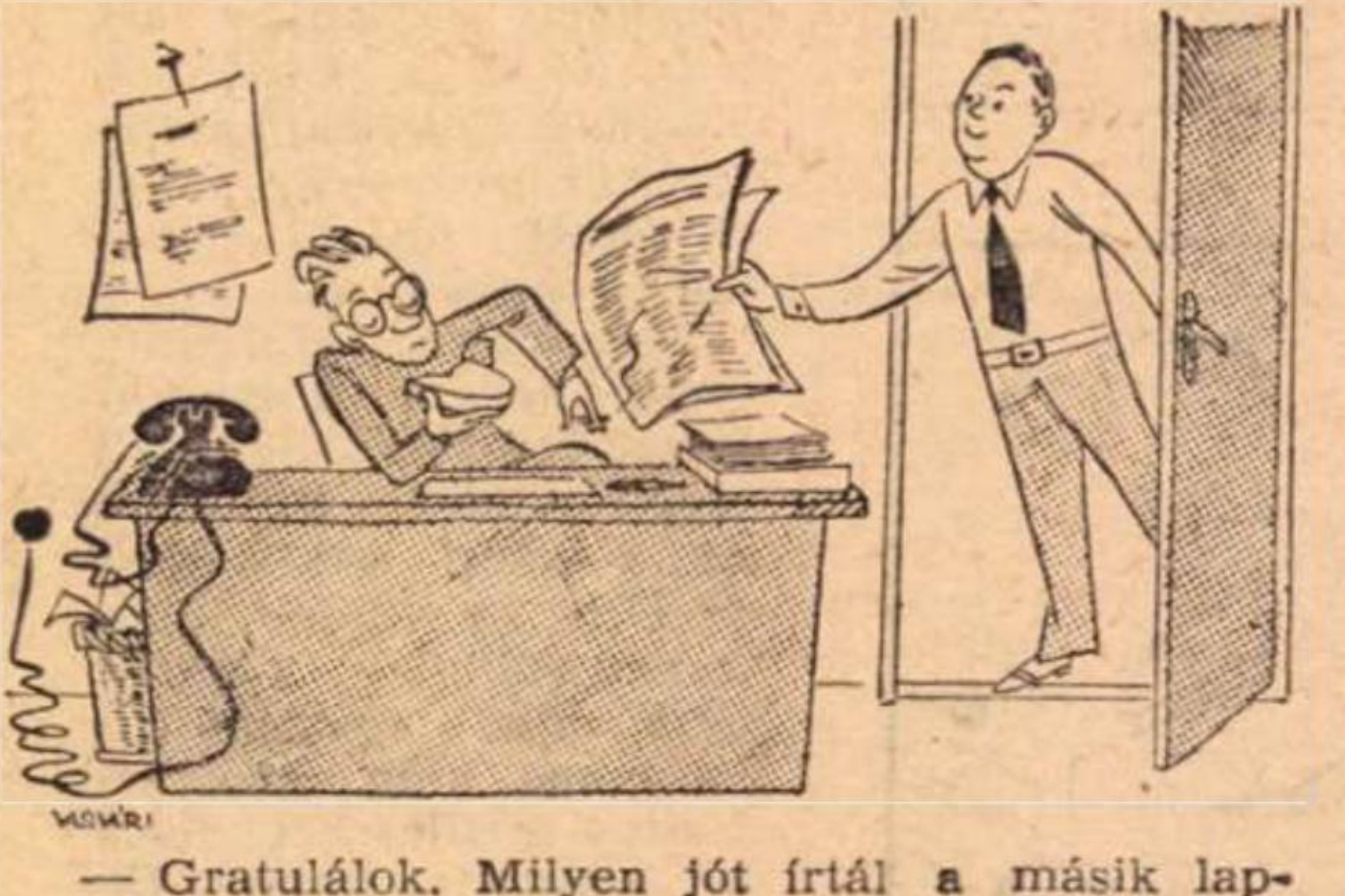

— Gratulálok. Milyen jót írtál a másik lapnak . . .

YMA SUMAC

(Alábbi beszélgetés Átlagos Elemér és Tipikus Tihamér között valamelyik sematikus pesti utcasarkon folyik délután háromnegyed ötkor hivatalukból hazafelémenet, tehát ama jellegzetes időpontban és megszokott útvonalon, amelyben és amelyen a legsablonosabb beszélgetések szokták elhangzani. A beszélgetés bevezető részét, amelyben egymás hogyléte felől érdeklődtek, mellőzöm.)

— Na és mit szólsz ehhez a nőhöz?

— *(Azonnal tudja miről van szó.)* Csoda. Kész csoda. Négy oktáv. Ilyen még nem volt, barátom.

— Fantasztikus. És a tetejébe inka. Négy oktáv és inka. Látod a képét?

— Láttam. Gyönyörű. Mint egy párduc. Négy oktáv, inka és olyan szép, mint egy párduc. Világsztár. Mit kereshet?

— Képzelheted. **Négy oktáv.** Csekélység.

— Gyakrabban is adhatná a rádió. Én csak ültem és hallgattam. Négy oktáv, az annya!

— Négy oktáv, négy oktáv. De milyen négy oktáv! Énekel egészen mélyen, aztán usgyi fel a magasba. Micsoda gége! Csak egy inka nőnek lehet ilyen gégéje. Búg, mint a vadgalamb, aztán trillázik, mint a pacsirta.

— Hát persze, mert négy oktáv. Ugy könnyű.

— Mondom is a feleségemnek hétfőn este: „Hallod ezt a hangot Annuska? Jól figyeld meg, mert ilyen még nem volt. Négy oktáv!" Nem hitte el.

— Nem hitte el? Hiszen az egész város tudja, hogy négy oktáv. A sógoromnak van egy barátja, az magnetofonra vette, s aztán felbontotta a dalt oktávokra.

— Persze négy volt.

— Négy. Szóval stimmel.

— És milyen szép. Olvastad, hogy egy amerikai újságíró fedezte fel?

— Hát persze. Nagy kunszt. Hallotta a négy oktávot, erre felfedezte. Nőül vette.

— Naná. Mit kereshetnek ezek ketten együtt?

— Képzelheted. Az egész világ róla beszél.

— Ez természetes. Négy oktáv az mégis csak négy oktáv. Itt bemész?

— Igen. Szervusz öregem.

— Szervusz.

(Továbbmennek. Alig észrevehetően csóválják a fejüket: Micsoda nő! Micsoda hang! És jó lenne utánanézni, hogy mi is az az „oktáv".)

(tiló)

Az Állami Népi Együttes Párizsban . . .

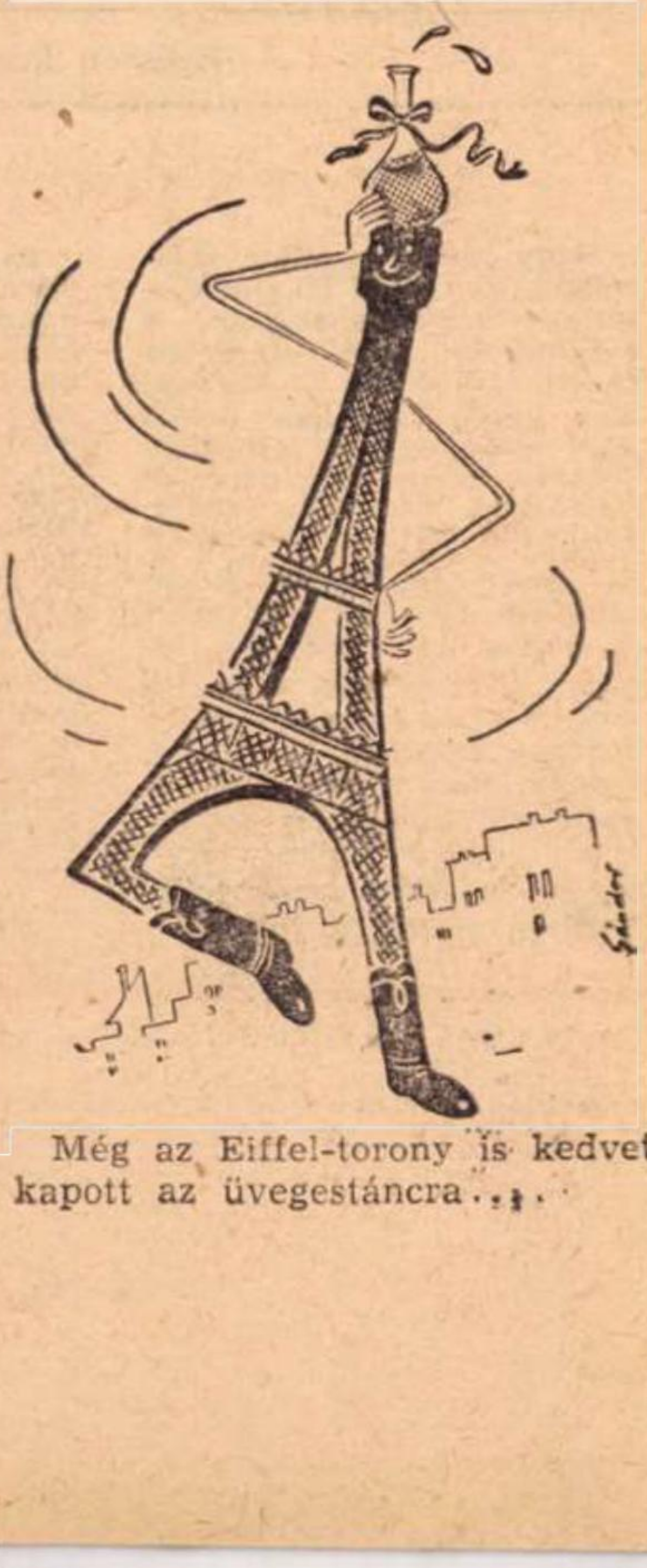

Még az Eiffel-torony is kedvet kapott az üvegestáncra . . .

Jól mennek a színházak

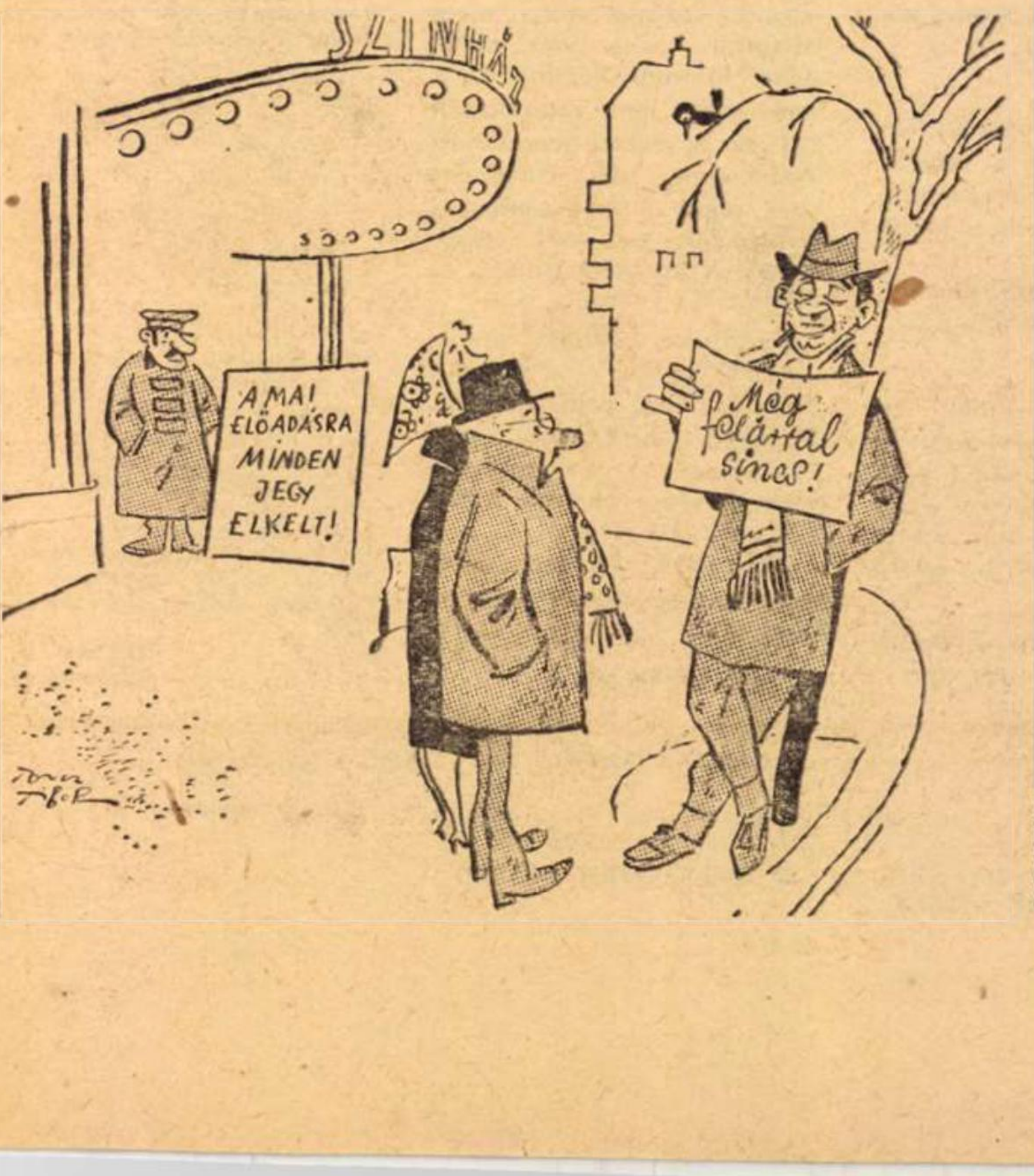
SZÍNHÁZ
A MAI ELŐADÁSRA MINDEN JEGY ELKELT!
Még felárral sincs!

AZ UTCÁN TÁROLJÁK A NEMZETI DÍSZLETEIT

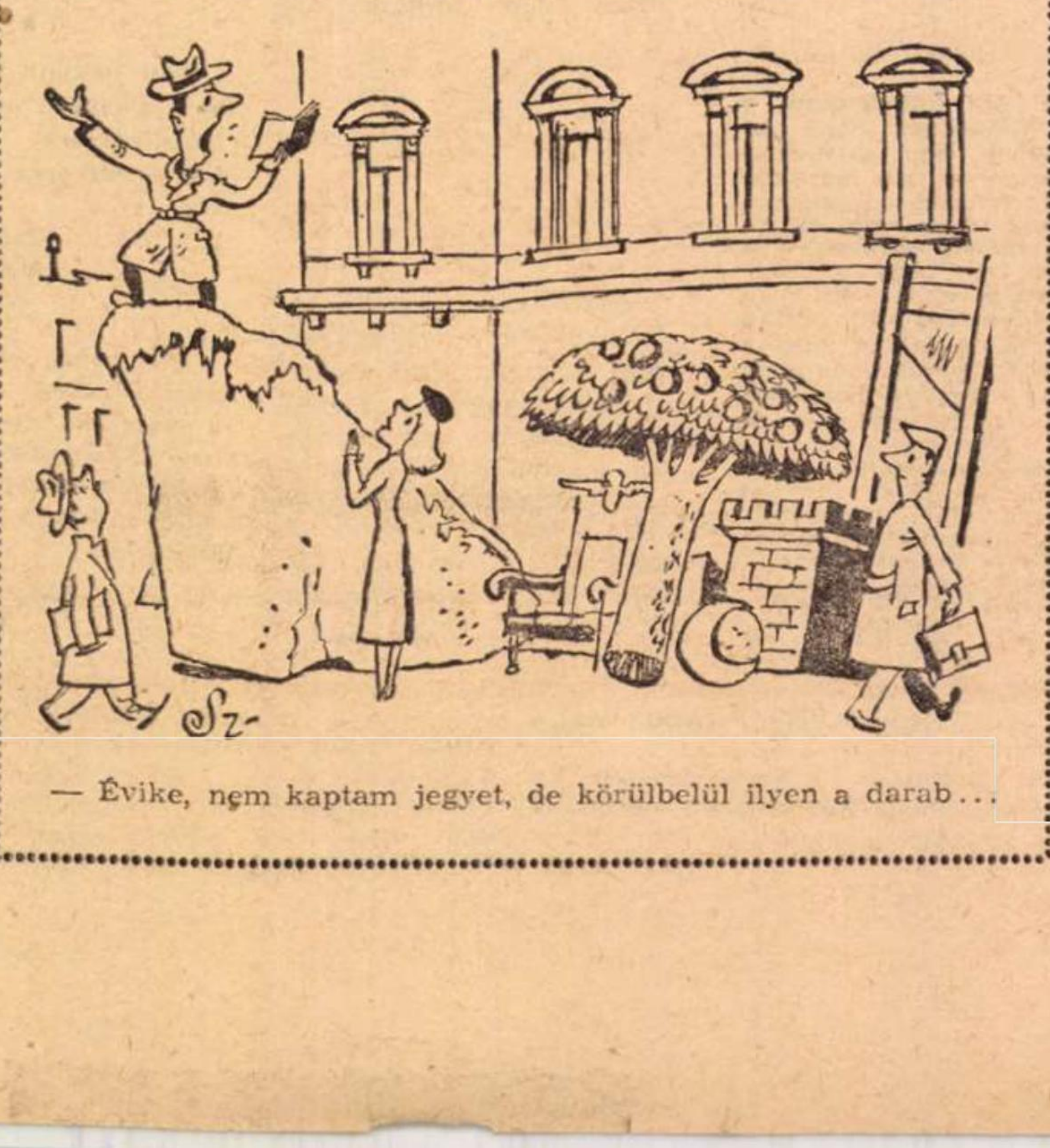

— Évike, nem kaptam jegyet, de körülbelül ilyen a darab . . .

Le a bürokráciával!

Hogy milyen kis idő egy esztendő,

azt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy Ungváry György — foglalkozására nézve a Gundel Vállalat egyik konyhafőnöke — most egy esztendeje nyujtotta be „hőterelő köpeny“ elnevezésű találmányát, s találmánya ügyében ez esztendő alatt semmi sem történt. Azazhogy pardon: dehogyis nem történt semmi. Hosszú vita folyt arról, hogy a hőterelő köpeny találmány-e, vagy csak ésszerűsítés, újítás, ötlet, vagy ha egyik sem, hát mi az ördög? Néhány hónap alatt kiderült, hogy találmány. Ez fontos eredmény volt, mert így már tudni lehetett, hogy mint micsodát nem kell bevezetni a gyakorlatba. Jónéhány hivatal, testület, kísérleti állomás vizsgálta meg a hőterelő köpeny jelentőségét, s pontos mérések, továbbá kísérletek alapján bizonyossá vált, hogy a hőterelő köpeny alkalmazásával nagymennyiségű gáz takarítható meg. A nagymennyiségű megtakarított gáz persze nagymennyiségű megtakarított szenet is jelent s így most már körülbelül ki lehet számítani, hogy a hőterelő köpenynek a gyakorlatba való be nem vezetésével mennyi szén megtakarítását lehet megtakarítani. Ungváry György kitűnő találmányára eddig mintegy 2000 forintot költött a saját zsebéből, ami nevetségesen csekély összeg ahhoz a párezer vagon szénhez képest, ami a hőterelő köpeny alkalmazása esetén egy év alatt megtakarítható volna.

A hőterelő köpeny egyébként egyszerű fémpalást, amely a főzőedényre szerelve a gázlángot az edény alá kényszeríti. Alkalmazásával az a fazék víz, amely egyébként 15 perc alatt forrna fel, 8 perc alatt forr. Hogy általános használat esetén mit jelent ez gázmegtakarításban, azt még a laikus is elképzelheti. Jó is ha elképzeli, mert látni — úgy látszik — sose fogja.

Szegény találmány most éppen ott tart, hogy a Gundel Vállalat igazgatója újabb kísérletezésre utasította. S mert a feltalálónak már 2000 forintja benne fekszik, az igazgató a kísérletezés költségeire 1000 forintot engedélyezett. Ezt az összeget azonban Fortelka Lajosné fogja elkísérletezni, akit az igazgató a találmány ellenőrzésével megbízott. Ungváry 2000 forintos rezsijének csorbítatlanul hagyása mellett. De minek is pénz Ungvárynak? Elvégre ő a feltaláló, s ezt a pompás érzést pénzzel amúgysem lehet megfizetni.

(t. l.)

„Gépjavítás“ után

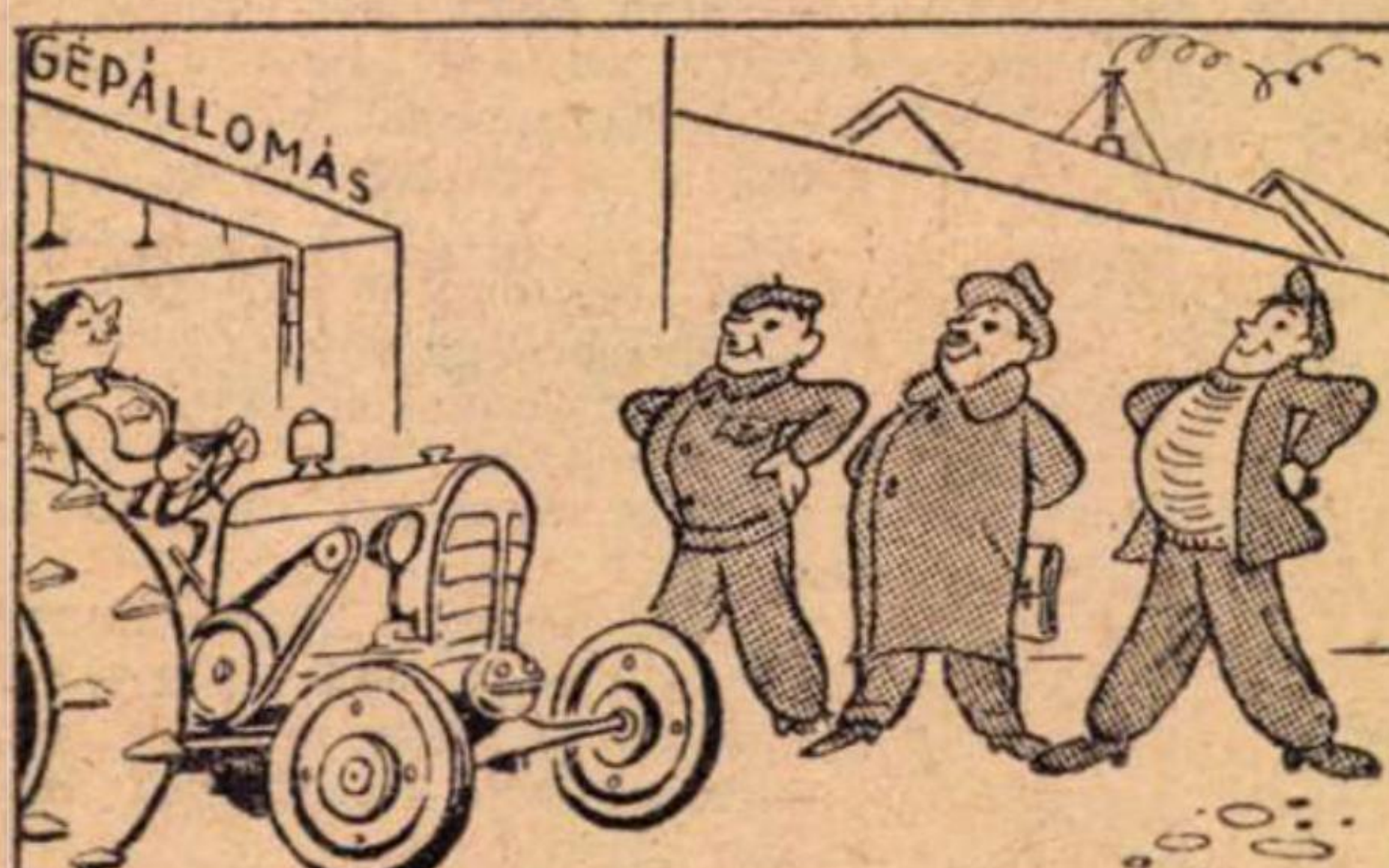

— Kész!

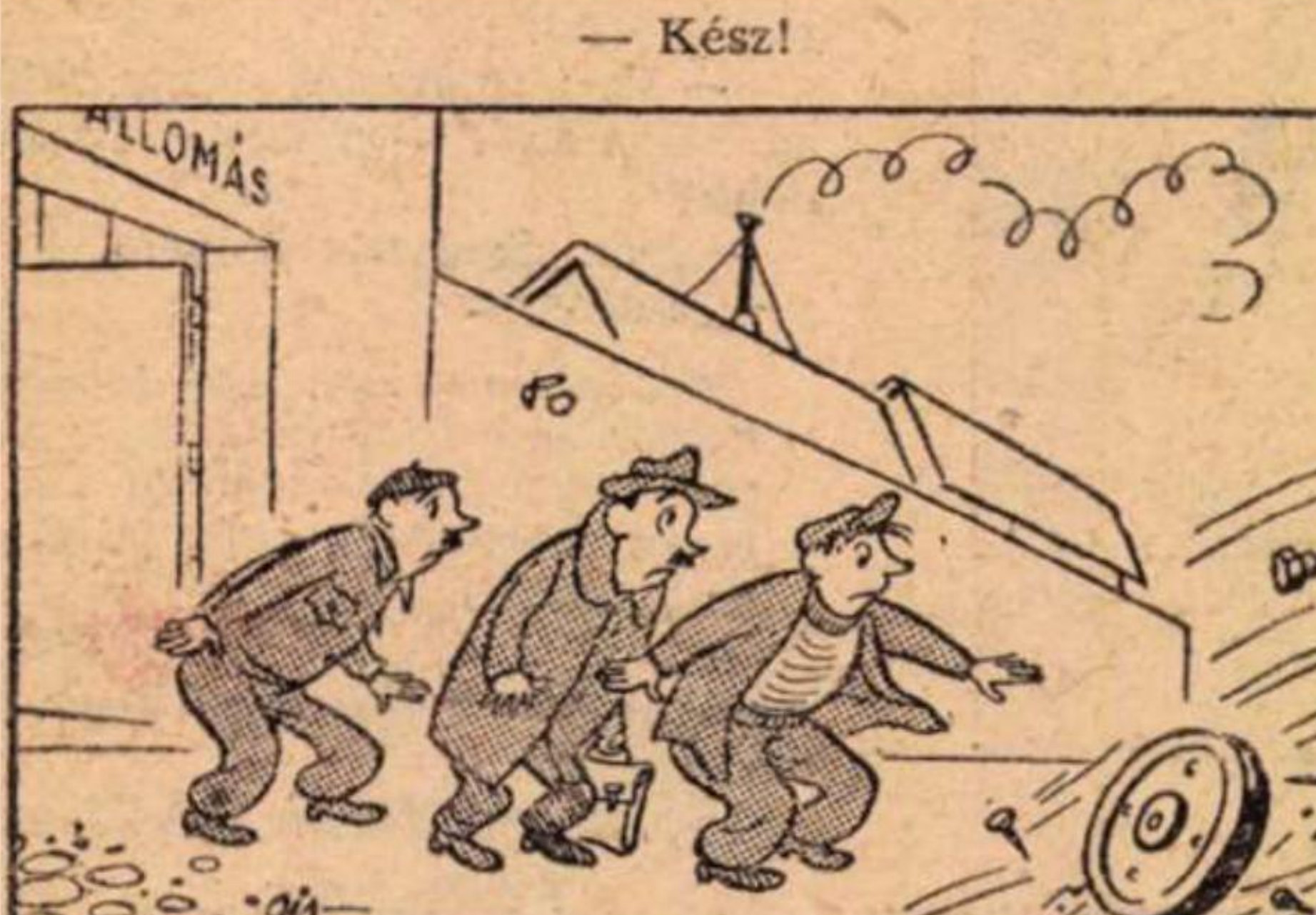

Egészen kész!

CSAK EGY KIS JÓINDULAT KÉNE...

Négy évvel ezelőtt gyönyörű, új tanyai iskolát építettek Józsefbenedeken, s mondhatom, sok városi és falusi iskolánál is különb. Egy hibája azonban mégis van; a kövesúttól mintegy ötszáz méternyire bent áll az Állami Gazdaság szántóföldjei között és semmiféle út nem vezet hozzá. Mikor beállnak az őszi esőzések, hatalmas, cuppogó sár fogadja a tanulókat, s a kis emberkék elcsigázva, nyakig sárosan érkeznek be az iskolába. Nem csoda, hogy a gyerekek, különösen az apraja, elmaradoznak, mert számukra szinte megközelíthetetlen az iskola.

Évek óta könyörgünk a Városi Tanácsnak, hogy csináltassanak egy salakozott gyalogösvényt. Ha ígéretekből utat lehetne építeni, országútunk lenne már. Az Állami Gazdaság vezetősége is ígéretet tett, hogy a tanév megkezdése előtt segít rajtunk. Nem segített! Pedig nem kerülne sokba, mert a Téglagyár díjmentesen adna salakot, a tanács gépkocsiján el lehetne szállítani, az Állami Gazdaság dolgozói pedig segítenének elteregetni. Csak egy kis jóindulat kéne! De minél hamarabb, mert elsüllyedünk a sár és az ígéretek sokaságában.

Zsarnóczay Lajos
tanító

ABSZURDUM!

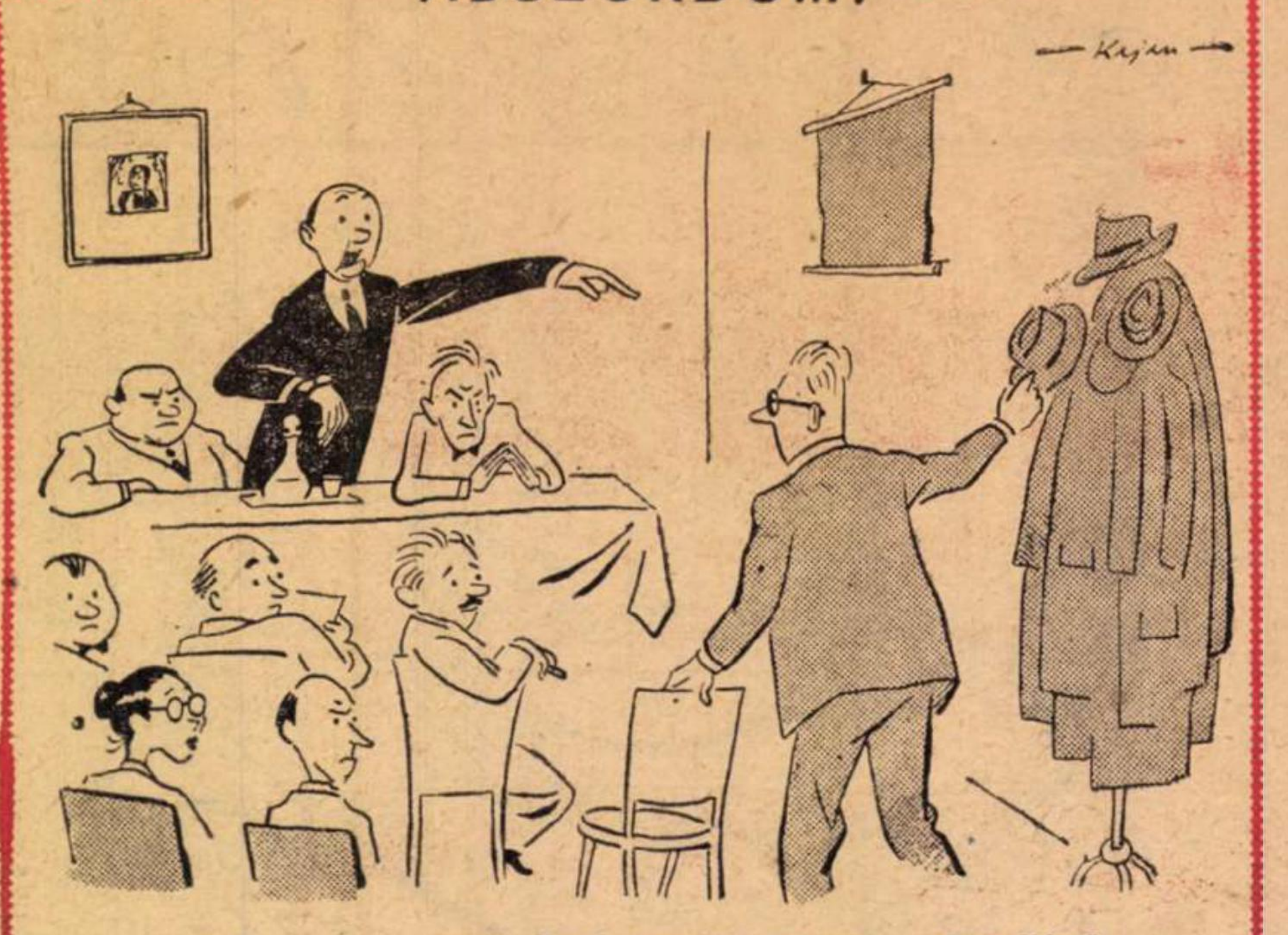

— Szigorúan megrovom Kovács elvtársat, mert a röpgyűlésről két és fél órát késett!

Hajsza a Zenith-órák után

Akkor, mikor a Goldberger Textilművek anyagbeszerzője utasítást kapott tíz darab Zenith-óra beszerzésére, a falinaptár még 1953. szeptember 10-et mutatott. Ez bizony régen volt már és csak az öregebb bennfentesek emlékeznek arra a borongós őszi napra, amikor a gyár harcedzett anyagbeszerzője egy szál importigénylőlappal a kezében, belevetette magát az óraszerzési küzdelem kellős közepébe. Ettől az időtől kezdve az anyagos úgy küzdött az órákért, mint egy kölykétvesztett anyatigris. De hiába. A bürokrácia sündisznó-állásait ezidáig sikertelenül ostromolta. Tizenhét hónapja tart már az ádáz küzdelem, melynek egyetlen kézzelfogható eredménye a bürokráciát hizlaló végtelen levelezés.

Megvallom férfiasan, hogy nekem a Zenith-órák ügyében elkövetett levelek közül legjobban az tetszett, amelyikben az Óra- és Ékszer Nagykereskedelmi Vállalat több mint egyesztendős huzavona után arról értesíti a textileseket, hogy az Operatív Import Bizottság az órák beszerzését nem hagyta jóvá. A levélnek már ez a része is elég kedélycsiklandozó, de szerintem mégis a levél vége az igazi. A levél vége ugyanis így vigasztalja a textileseket: Amennyiben szükségük lesz az órákra, forduljanak felettes szervük anyagellátási osztályához. No tessék, nincs itt semmi hiba, hiszen 1955-ben újra lehet kezdeni az egészet! Mégpedig ott, ahol 1953-ban elkezdték.

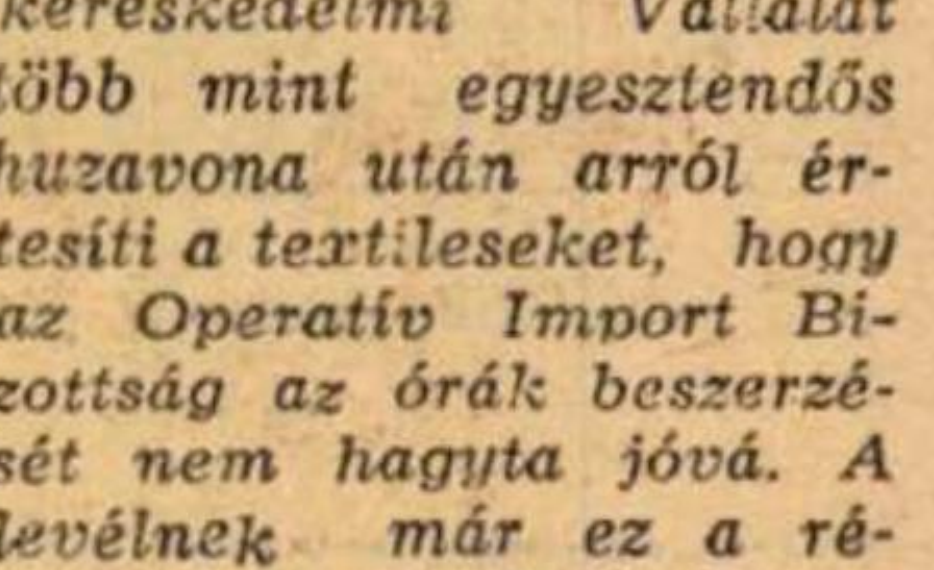

(bernáth)

Eljár, vagy lejár?

Az általános iskola 5-ik osztályának tanulói számára a Tankönyvkiadó Vállalat adott ki tankönyvet. A könyv egyes kiadásai, így az 1953-as és az 1954-es kiadás is 65—65 000 példányban jelentek meg. Petőfi „Szülőföldem“ című verse is szerepel a tankönyvben. A költemény egyik részét, mind a két kiadásban is hibásan nyomtatták, így: „Az idő hogy lejár, cserebogár, sárga cserebogár“. (Petőfi azt írta, hogy az idő „eljár“.)

Helyes lenne, ha a Petőfi-verset úgy nyomtatnák ki, ahogy Petőfi megírta.

Alig értjük...

A XIII. kerületben az Alig utca sarkán azt kérdezte tőlem egy járókelő:

— Bocsánatot kérek, nem nem tetszik tudni, hogy ki volt az az Alig? Író, hadvezér, vagy talán politikus?

Nem tudtam válaszolni, de másnap megkérdeztem egy tanácsi dolgozót, aki megmagyarázta, hogy miért lett a Thurzó közből Alig utca. Azért, mert rövid, mert „alig“ utca.

Szerintem ugyanilyen alapon „Majdnem utca“ vagy „Csaknem“ utca is lehetne...

LÓRÁNT MIKLÓS
VIII., Rákóczi út 5.

Ludas Matyi elintézte

A „Nyulik, mint a rétestészta“ című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a Lenin körút 28 szám alatti MEZŐKER-mintabolt udvari raktárhelyiségének építését megkezdtük és a munkálatok rövid időn belül befejeződnek.

Zöldség- és Gyümölcs Kisker. V.

★

Ami nekünk hosszú ideig nem sikerült, azt a Ludas intézkedésére orvosolták: fiam megkapta munkakönyvét.

Balogh Vince
Mosonszolnok

★

„Se pénz, se cipő“ címen beküldött panaszunkra a Budapesti Bizományi Áruház Vállalat központja a cipőért 80 forint kártérítést küldött. Köszönöm a gyors elintézést!

Kapitány Zoltánné
Kaposvár

Így behajtani tilos!

Meglepetéssel kedveskedett a XXII. ker. Tanács pénzügyi osztálya a kerület kutyatulajdonosainak. Többszáz budafoki, budatétényi és nagytétényi lakosnál megjelentek az adóhivatal megbízottai és évekre visszamenőleg követelték a kutyaadó befizetését igazoló elismervényeket. Mivel kevesen voltak olyanok, akik évekig őrizték a pár forintról szóló nyugtákat, azoknak is fizetniök kellett, akik már egyszer megfizették az adót. Hiába tiltakoztak, aki nem fizetett, annál zálogoltak, vagy letiltották a fizetését.

Később beigazolódott: az ebtartók nagy részét indokolatlanul zaklatták. De nem volt senki a tanácsnál, aki az akciót leállította volna. Nem tiltakozott a pénzügyi osztály intézkedése ellen az adóhivatal vezetője sem.

Sokkal helyesebb lett volna, ha a budafoki tanács, mielőtt a befizetett adókat újra behajtotta volna, megállapítja, kinek van tartozása. Könnyű felelni arra, hogy miért nem választották ezt az egyszerű megoldást! Azért nem, mert 1950 óta nem könyvelték gondosan az ebadóra befizetett összegeket és így nem tudták, ki fizetett, ki nem.

Bizonyára voltak olyan „feledékeny“ adófizetők, akik valóban nem fizettek. De miért kellett megbüntetni azokat, akik nem őrizték meg évekig a befizetést igazoló cédulát?

Szerintünk inkább azokat kellett volna megbírságolni, akik ilyen hanyagul kezelik az adókönyvelést.

Levelezés helyett állomást!

Még az elmúlt esztendő őszén azzal a két kérdéssel fordultunk a MÁV szegedi Igazgatóságához, hogy a kaszaper-csanádapácai kisvasút vonalán átjárót, a tótkomlósi új vásártér előtt pedig megállót létesítsen.

A két kérés ügyében azóta csak levelezés folyik. A MÁV azt is megkérdezte, hogy végül is hol kell a megálló: Kaszaperen, vagy Tótkomlóson? Újból megírtuk, hogy a megálló Tótkomlóson kell, az átjáró pedig Kaszaperen. A MÁV ezután közölte, hogy ez évi tervmunkáiban egyik kérés sem szerepel és így a munkára nincs béralap, nincs hitelkeret. Az elől azonban nem zárkózik el, hogy a kérelmezők a földmunkát a MÁV irányításásával társadalmi munkában elvégezzék.

Szeretnénk, ha az újabb hosszadalmas levelezés helyett most már gyorsan elkészülne a megálló. Kaszaperről kivonul egy önkéntes brigád, megássák a szükséges gödröt, feltöltik a megállóhelyet, a többit pedig adja a MÁV — de gyorsan!

Kérjük a Ludas Matyit, legyen a kaszaperi tanács és a Hazafias Népfront segítségére és győzzék meg a MÁV-ot, hogy a megállóra nagy szükség van.

OLÁH ANDRÁS,
Tanács VB-elnöke
Kaszaper
BIKÁDI GYÖRGY,
a Hazafias Népfront elnöke

Érthető...

Most akadt kezünkbe a Tervgazdasági Értesítő 1954. december 5-i száma, amelynek 350. oldalán a közlemény első bekezdésében ezt olvastuk:

„Minthogy ez az álláspont, amely a szállítási szerződés semmisségének orvosolhatatlanságát mondaná ki, az előadott indokokra tekintettel ellentétes a népgazdaság érdekeivel, helyesnek azt az álláspontot kell elfogadnunk, hogy a semmisség okának elenyészte a szerződés semmisségét visszamenő hatállyal orvosolja“.

★

Visszamenő hatállyal meg kell dicsérni a körmondat szövegezőjét. Nehéz lehetett ezt a nyakatekert fogalmazást kiagyalni.

BIM—BAM

Ráckeresztúron átlagosan 12 forintot fizettek a harangozónak a község lakosai, újabban azonban már 30 forintot kér. Nyolcszáz ház van a faluban, ez évente körülbelül 2400 forintot jelent. Emellett keresztelés, esküvő, temetés alkalmával külön kér pénzt a harangozásért, amely tudvalévően nem nehéz foglalkozás. Így nem csoda, hogy a harang élelmes kezelőjének arra is marad ideje, hogy öt hold földjét gondozza. A község lakosai nem irigyek, de mégis furcsának találják, hogy a harangozóból így előbb-utóbb milliomos lesz.

Helyes lenne, ha a ráckeresztúri tanács intézkedne és határt szabna a harangozó túlzott követeléseinek.

HUSZÁR J.
Ráckeresztúr

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő) **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: **Posta Központi Hírlapiroda V.,** Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1 Telefon: 183—022, 180—850
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405.000**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.